

3 1761 04559137 7

HANDBOUND
AT THE



UNIVERSITY OF
TORONTO PRESS

Handwritten text, possibly a signature or name, which is extremely faint and illegible.



M

HESIODI
SCVTVM HERCVLIS.

1882

THE NEW YORK PUBLIC LIBRARY

V

HESIODI
SCVTVM HERCVLIS.

LIBRORVM MSS. ET VETERVM EDITIONVM
LECTIONIBVS COMMENTARIOQVE

INSTRVXIT

DAVID IACOBVS VAN LENNEP.

EX SCHEDIS DEFVNCTI EDIDIT

I. G. HV L L E M A N .

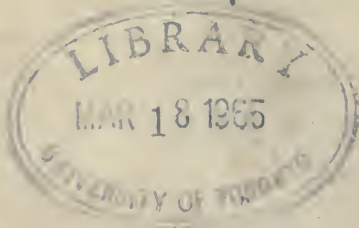
PRAEFATVS EST

I. G E E L .

AMSTELODAMI,
APVD IOANNEM MVELLER.

MDCCCLIV.

PA
4009
S3
1854



008737

L. S.

»*Persuasum sibi habet, ut videtur, typographus, diu adhuc in vivis me futurum. Sed bonis de causis ego aliter censeo; atque ideo iam XIV dies specimen typographicum vehementer exspecto, cuius tamen, quod nunc audio, proximo demum die Ianae initium sunt facturi.*» Haec quum scriberet Lennepius a. d. III Kal. Febr. a. MDCCCLIII, prospera etiam tum valetudine utens, et dici vere potest mortem cecinisse ut vates (obiit enim a. d. IV Id. eiusdem mensis), et sollicitudinem, quam extrema vita ei afferret Scuti vulgandi cura, satis ingenue prodidit. Me autem cur huius solliciti animi sui faceret certiozem, vix alia causa fuit quam quod humanissime roganti pridem meam qualemcunque operam in paranda Scuti editione promiseram; quae ipsa res movit deinde defuncti filios, ut mihi mandarent quas iam sustineo editoris partes. Quibus precibus, quamvis haud mediocrem fore laborem probe intelligerem, ideo facillime cessi, quod nefas videbatur fallere mortuum, cui fidem vivo dedissem.

Sic igitur pia quadam necessitate adductus gaudeo equidem, quod aliquatenus saltem illud praestare officium potui, quod semel atque iterum in Praefationibus utriusque a se editi Hesiodae carminis sibi Lennepius rogavit: namque omnino praestare non licuit. Sunt quidem schedae mihi traditae, quibus Vir Clar. sua ipse manu scripta collegit Hesiodi Fragmenta, adiectis pas-

sim brevioribus observationibus, sed nec digesta neque ita elaborata, ut possint typis describi. Habueritne Lennepius in animo haec una cum secundis curis in Theogoniam atque "Εργα, in horum Praefatione commemoratis, et Indicibus in omnia Hesioidea sua singulari volumine complecti, an postea mutaverit sententiam, res est in incerto posita. Mecum saltem quoties de Scuto edendo confabulatus est, quid consilii porro ageret ne uno quidem verbo communicavit, nec quidquam quod eo spectaret repertum in scriniis videtur. Itaque solum Scutum cum apparatu critico et commentario vulgandum ut accepi, ita curavi. Qua in re hanc mihi legem praescripsi, ut nihil mutarem nisi quod errori sive scripturae sive memoriae tribuendum esse certo constaret, ab aliis omnibus abstinendum ratus. Vnum addo, non mea causa, sed Lennepii. Si qua sunt quae inchoata magis quam perfecta videantur, in primis in extremo commentario, tenendum est, huic praesertim parti defuisse supremam quae dicitur Auctoris manum.

Dixi quae Lectori Editor dicenda putabam, praetermissis Lennepii laudibus, quas cognoscere cupienti Geelius satisfaciet. Hunc igitur adeas praesentem.

Scr. Amstelodami
 prid. Kal. Oct. a. MDCCCLIV.

I. G. HVLLEMAN.

P R A E F A T I O.



Exspectatur a me praefatio huic tertio volumini Carminum Hesiodeorum praemittenda; si — quod Veteres in rebus agendis praefari solebant — ut bona fausta felix fortunataque siet haec editionis perfectio, religio sit hoc officium detrectare, praesertim in opere postumo viri egregii, qui labantes vires in hoc senili opere consumsit, eoque exantlato multis desideratus occidit; sin hac recenti significatione verbi requiritur praefatio, quae operis consilium exponat, nihil fere est quod desiderent lectores, quippe his ipse Lennepius in prioribus voluminibus satisfecit.

Sed mirum non est haec considerantem me redire in memoriam, quam inde ab iuventute retinui institutionis Lennepianae, ipsiusque studiorum ac laborum, quorum si ratio abhorruit ab eo quod nonnulli spe et exspectatione praeceperant propter Lennepii splendidissimas dotes ingenii, harum quidem haud multa reliquit monumenta pro virium alacritate,

robustaque valetudine et incredibili industria; sed quae condidit sunt digna auctore, tuebaturque Lennepius hanc sententiam utilissimum quidem civem esse eum qui in veteribus literis omnique antiquitate perscrutanda umbratilem operam poneret, sed requiri etiam alios, qui ex illa solitudine identidem in communis vitae celebritatem opinionumque certamina descenderent. Inter haec extrema medium tenuit, in quod natura ferebatur, quoque eum impellebat varietas et multitudo domesticarum externarumque occupationum. Sed ego quum initio huius seculi eius scholas frequentarem, Terentium ita eum interpretantem audivi, ut discipulos ex antiquitate ad citiorem elegantiam haud conscios transferre videretur. De significatione verborum et constructione interrogabat, tum quod scripto exciperent parce dictabat, ex eis qui maiores progressus habebant unum alterumve eum quem tractaverat locum pronuntiare iubebat, tum ipse artificiose recitabat. Idem sequebatur in Ovidio; in Ciceronis autem orationibus argumenta et res declarabat, elicitis frequenter iuvenum responsionibus, qui quum intellecta a plerisque verba iussu praeceptoris alta voce legissent, hic eadem tanta arte eaque voce declamabat, ut ipsum Tullium aut subtiliter argumentantem, aut facete irridentem, aut vehementer indignantem referret.

Eodem fere modo, quum Homerum interpretaretur, in vocabulorum explicatione ad etymologiam

usque hemsterhusianam descendebat; sententiae difficultates nonnumquam praetermittebat, quarum enodationem aut minus gratam auditoribus fore putaret, aut non tam necessariam esse, ut hac omissa haud satis aperta essent Poëtae verba. Properabat ad declamationem, quae discipulis, qui quidem possent intelligere, quasi monstraret singulas virtutes poëticas; idque voce, vultu, gestu ita efficiebat ut modesti iuvenes vix plausum cohiberent.

Convocabat praeterea ad se certis horis vespertinis proveciores, quibuscum graecum scriptorem legeret et patrio sermone interpretandum poneret; eratque haec tamquam esoterica exercitatio utilis et propter confabulationis suavitatem iucundissima: nec dubitari potest quin haec institutio sensum amoremque pulcri in auditorum animis excitaverit. Sed prodierunt quoque e Lennepii schola Hamakerus, Reuvensius, aliique, ne superstites commemorem, qui Graecis quidem sacra facere minime contemnerent, sed dura asperaque et spinosa appetere magis quam vitarent, ut quibus ingenii vires solertiamque iudicii confirmari sentirent. Tales autem adolescentes Lennepius ope, consilio subsidiisque e locupletissima bibliotheca sua large iuvabat, videturque omnino, experientia doctus, severiorem docendi rationem coniungere voluisse cum modica quadam doctrinae dispensatione in statione amstelaedamensi. Planius exponendum videtur quid velim.

Iuvenis erat Lennepius, iamque iuris peritus forum cogitabat, quum in Wytttenbachii Amstelaedamo Leidam vocati cathedram, a Curatoribus oblatam suasu Boschii, eiusdem monitu cunctanter succederet. Etenim tametsi egregie tinctus esset veteribus et recentioribus literis, earumque suavitate toto animo concepisset, sentire debuit quid esset Wytttenbachio succedere, iam tum veterano. Vicit, ut arbitror, eius haesitationem multiplex rei consideratio. Scilicet regnabat Wytttenbachius in Graecorum historicis, philosophis, oratoribus commentandis; artem vero metricam non ita callebat ut esset ei pro fundamento criticae, cui firmiter insisteret ad corrigenda quae corrupta essent in poëtarum graecorum reliquiis; poëtas autem Romanorum parum curans, artem pangendi latinos versus tantum non contemnebat.

Lennepius ad poësin pronus erat, eiusque studium poëtarum latinorum Nodellius, Boschius et Sante-nius praeceptis aluerant. Hinc factum est ut excelleret latinae poëticae facultate, sermonique poëtarum ita assuefieret, ut latine scribens nonnumquam dictione poëtica abuteretur. Sed Wytttenbachium Amstelaedami, Ruhnkeniumque Leidae docentes, quum minus assidue audiret, graecas quidem literas non omnino omisit, sed eorum virorum nec praestantiam intelligere nec disciplinam imbibere tunc potuit. Pro-vecior quum esset aetate, institutionis quam neglexerat usuram admirabili diligentia partim sarcivit,

ac deprehendi eum, aliquando visens, Eustathii commentarios ad Homerum legentem, quum mihi confiteretur, hoc quidem Valckenariano modo nunc facere se non posse, sero enim esse. Haec autem Eustathii aliorumque scriptorum lectio causa fuit quamobrem ad Hesiodum edendum apparatus copiosum colligeret, cuius usum multis annis post ita occupavit Mutzellius, ut Lennepio industriae suae laude constiterit cunctatio.

Sed quo tempore aggressus est ad officia muneris professorii, hoc praecipue videtur meditatus esse ut doctrinae existimationem et fructum civium moribus et voluntati accommodaret; nec successu caruit: erat quippe Lennepius exemplum humanitatis, honestatis, elegantiae, urbanitatis, nobili genere natus, in lautissima re vivens, multorum familiaritates usurpans, quibus honesti aliquid flagitantibus raro abnuebat; hinc sodalitorum et conventuum particeps, in quibus tum recitandis orationibus doctaque colloctione oblectatio quaerebatur, tum de rebus civitati salutaribus sermones instituebantur.

Laudandi Amstelaedamenses, qui tantae auctoritatis virum ad publica commoda tuenda traherent. Sed Lennepius iam tunc longius spectabat, cogitabatque eam eruditionem inventuri ex scholis publicis hauriendam, quae non antiquitatis terminis aut severis doctrinarum formulis esset circumscripta, sed liberius vagaretur, ac civium, qui quidem liberaliter

essent educati, mentes populari scientia expleret et ornaret. Quis enim non suspicetur Lennepium, quum ab Rege designatus esset in numero eorum, quibus nova Universitatum et Athenaeorum disciplina describenda mandaretur, tunc in primis persuasisse collegis, quae sunt in decreto regio, quod eorum suasu anno decimo quinto huius seculi promulgatum etiamnum legis vim obtinet? Ibi enim scriptum est “ut in Athenaeis pulcri sensus, elegantia doctrinaeque quantum eius fieri possit, cum urbis incolis communicentur — tum ut adolescentes, qui quavis de causa integrum cursum in aliqua Universitatum absolvere non possint, partim certe in Athenaeis academica erudiantur institutione.”

Non quaeram an professores Athenaei Amstelædamensis semper huic legi obtemperaverint, aut nonnulli, harum quasi angustiarum pertaesi, limitesque legis transgressi, cum institutione academica ita contenderint, ut propter paucitatem professorum unus et alter omnes fere disciplinae suae partes traderet. Admirabantur sane nonnulli tantam industriam et praedicabant: in quo quum usurparent illud ἔρδει γὰρ πολλῶν ἄξια μῶνος ἑῶν, non recordabantur Poëtam laudare militem strenuum, qui multis prostratis hostibus ipse denique occumberet. Sed Lennepium non fugit hoc incommodum, paulumque a prius suscepta opinione deflexit; identidem certe aliquam antiquitatis partem prae reliquis accuratius tractare consue-

verat; itaque non tantum publico legis mandato serviebat, sed si quem eximium iuvenem nactus esset, hunc stimulis additis privatim praeceptis informabat.

Apparet mente Lennepium adumbratam habuisse professoris imaginem eximie isti muneri satisficientem, eamque suo ipsius exemplo quam proxime expressisse: unde plerique viri ex eius schola prodierunt, qui veri pulcrique instrumenta ad sua quisque doctrinae studia ornanda contulerunt. Enimvero haud multi reperientur, qui ad eandem docendi rationem iis facultatibus animi, ingenii, fortunae instructi sint, quae in Lennepio tanto consensu conspiraverunt, ut simul varias partes antiquitatis exploraverit, easdemque editis scriptis illustrando nomine in philologis dignus evaserit.

Itaque fieri non potuit quin Lennepius saepe de otio suo invitatus decerpserit horas, quas deberet lectionibus publicis, aut concedere cogeretur convictui familiarium et minus fortasse literatorum inter cives. Ex illis tamen horis subsecivis et aestiva rusticatione mature prodiit Heroïdum Ovidii editio, specimen superbissimi iudicii, facultatisque criticae, cuius ratio elegantiae sensu regeretur, eiusque praestantiam iudex peritissimus, Niebuhrius, praedicare eumque librum commendare solebat tamquam poëtas latinos rite interpretandi exemplum. Promisit tunc Lennepius ampliorem editionem eorundem carminum; at non stetit promissis, sive quod satis se tribuisse

operae huic poësi arbitraretur, sibi que instaurandum esse antiquitatis graecae studium, sive quod in colligendis subsidiis sibi haud satisfaceret.

Rediit tamen aliquamdiu ad metricam Romanorum, quum Terentiani Mauri editionem Santenianam post editoris mortem absolveret. Erat hic ei labor amicitiae et amoris causa susceptus, facilisque fuit Lemepio, praeter curam conquirendi dispersos libellos et schedas Santenii. Exercitatus erat in hoc argumento Lennepius; non multas tamen observationes de suo adiecit, in quibus una excellit uberrima, ad vs. 1059, disputatio *de positione debili*, quae documento est, eum inde ab iuvenili aetate hanc artem excoluisse, potuisseque vel cum Santenio contendere, si lectionis diuturnae veterum metricorum fructus ei suppetivisset.

Præcurrerat huic labori eiusdem generis cura edendi magnam partem Anthologiae graecae, cuius commentarium Boschius integrum reliquit. Lennepius post mortem huius doctissimi viri, cuius memoriam in primis colebat, typis describendam curavit tum partem voluminis quarti, tum quintum integrum. Sed Boschius tantum inchoaverat huius postremi voluminis commentarium, pertinentem ad libros Anthologiae tertium et sequentes, cum mantissis. Deerat his amplior probatio constituti textus et correctionum in verbis poëtarum epigrammaticorum, eademque disputandi ubertas, quae priora volumina ornabat.

In hac difficultate quum laboraret Lennepius, suum non esse censuit defuncti Interpretis partes agere et commentarium istius voluminis explere; huiusque modestiae in praefatione rationem reddidit. Addita-
menta autem ipsius Boschii paucis verbis inter pla-
gularum correctionem supplevit. Haec breviter de-
scripsi, quandoquidem sunt qui putent Lennepium
istam partem commentarii composuisse, amboque
viros revera ac necessario consociatos fuisse in edi-
tionis perfectione. Sed copiosissimos indices adiecit
Lennepius, ornavitque illud volumen laudatione Hie-
ronymi Boschii, in qua tum egregias Viri virtutes
digne celebravit, tum pietatis et eloquentiae prae-
clararum documentum reliquit.

Reliquam eius industriam per annos fere quadra-
ginta vindicarunt sibi commentationes tredecim, lectae
in consessibus Regii Instituti Neerlandici. Erat au-
tem Lennepius socius Secundae et Tertiae Classis,
ita ut in utraque ingenii doctrinaeque laudem conse-
queretur, sive in altera disputaret de antiquitatis
locis, eosque accurate exponeret, sive in altera de
literis neerlandicis et de vetusta historia nostrae
patriae. Sunt omnes editae in Actis Instituti —
de antiquitate graeca et romana his indicibus:

De imperatore Gallieno.

De Iudaeorum origine damascena.

De rege Bostreno, aliisque rebus memoratis in
epistola Ciceronis ad Q. Fratrem, II. 12.

De regibus Commagenes et Ciliciae, Seleucidarum posteris.

De varia variisque temporibus areopagi potestate — non autem ab iis iudicibus damnato Socrate.

De Horatii epistola ad Bullatium, I. 11.

De Daphnide Theocriti et aliorum.

De papilione seu psyche, animae imagine apud Veteres.

Veris quaedam epitheta apud Veteres illustrata.

Non omnes elaborate scriptae sunt, sed eminent pleraeque suavi genere demonstrationis et multa in modico ambitu iudicandi prudentia.

His si adnumerantur commentationes in Secunda Classe lectae, orationes, laudationes, libelli de varia materia, carmina denique, quae imaginum splendore, suavitate sensuum animi, formae denique perfectione et nitore insignia, quo pauciora reliquit, eo magis ab eis, quibus cum Musis commercium est, suspiciuntur ac diliguntur — mirandum est Lenne-
pium in tam occupata vita et in tanta negotiorum multitudine quum muneris officio tum literarum studiis satisfacere potuisse, eaque scripta relinquere, quae nomen eius posteritati commendatura sunt.

Sed quum annum aetatis quartum et sexagesimum attigisset, ne velut in longa difficilique navigatione vela contrahere enperet, simul et lectionum publicarum onere levare et munus gravissimum in Collegio Statuum Provincialium Hollandiae imponi sibi passus

est. Otium cum quaesivisse quis non laudet? De novo illo munere quid alii vere iudicaverint ignoro; ego susceptum ab Lennepio dolui. Sed si ne tunc quidem otio abundavit, nec totum se, quod deponere multis visus erat, literis dare potuit, sat tamen multa negotia in hac mutata vitae ratione deponere potuit, constituitque illam vacationem edendo Hesiodo impendere, quamquam eius rei consilium iam ceperat, quum Heroïdes ederet, conferrique iusserat Hesioidea cum codicibus, quos in praefatione Theogoniae recensuit — tunc quidem par erat arduo alicui operi efficiendo, ideoque, ut puto, taedio correptus tam parum fructuosae collationis, quae longe maximam partem de librariorum recentiorum socordia erroribusque arcessita esset, totum editionis opus abiecit. — nunc vero Hesiodi memoria instaurata, quumque per illam diuturnam intermissionem aliena multa tractavisset, eosque nunc libros circumspiceret ac legeret, qui prodierant de Hesiodi carminum origine et integritate, iactabatur in fluctibus ingeniosissimarum divinationum, protervaeque cuiusdam novandi audaciae; in quibus interiturus erat novus Lennepii ardor, nisi subvenisset huic sollicitudini ipsa senilis iudicandi lenitas. Persuadebat enim sibi non adeo magnam vim esse argumentorum, quae ab illis promerentur, quin aliquid opponi posset ad vindicandam Hesiodeorum formam diuturna traditione cognitam. Hinc factum est ut raro aliquid illis concesserit; sed

eosdem in frequenti dissensione numquam aut tacitus praetermisit, aut in obloquendo reprehensione castigavit: amplectebatur enim in Literis sententiam Tullii, vetustatem suo loco conservandam esse, opinionumque commenta delere diem.

Saepe mecum Lennepius vel coram vel per literas de Hesiodo disceptavit, egoque de nonnullis in huius Scuto contrariam Lennepio sententiam tuebar; sed nihilo minus affirmo non poenitere me, si quid valuit adhortatio mea apud virum mei amantissimum ut Hesiodi editionem aliquando ad finem perduceret: etenim fore sperabam ut senis gravissimi ac prudentissimi vox in tanta opinantium contentione lubenter audiretur.

Hoc autem volumen I. G. Hulleman, vir perdoctus et mecum existimationis Lennepianae studiosus, eadem diligentia typis describendum curavit, qua in suis ipsius scriptis perpoliendis uti solet.

Scrpsi Lugduni-Batavorum,
Mense Septembri MDCCCLIV.

I. GEEL.

ΗΣΙΟΔΟΥ ΑΣΠΙΣ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ.

Ἡ οἴη προλιποῦσα δόμους καὶ πατρίδα γαῖαν
 ἤλυθεν ἐς Θήβας μετ' ἀρήϊον Ἀμφιτρύωνα
 Ἀλκμήνη, θυγάτηρ λαοσσόου Ἥλεκτρώωνος.
 ἥ ρα γυναικῶν Φῦλον ἐκαίνυτο θηλυτεράων

VARIAE LECTIONES.

vs. 1. ἡ οἴη cum Tzetze Par. C. I. Bav. Schell. In Parisinis A. F. G. H. et Vossiano, sicut in Ald. Frob. I., nulla est super articulo accentus vel spiritus nota, ut incertum sit, voluerintne ἡ οἴη, an ἡ οἴη, idemque obtinere puto in Italis meis nonnullis, tametsi nullam ex iis enotatam video ab Edd. Heinsianae et Graevianae lectione discrepantiam. Abest articulus a Par. E. Additus videtur ab recentiore manu in Par. K, in quo post οἴη superscriptum δδ. In Ed. Bas., ubi comparet, sed sine accentus vel spiritus nota, redditur *heu qualis*. In Iu. 1. est οἴη, sed spatio relicto ut litera prima scriberetur. η οἴη habent Mosq. 2. Trinc. Steph., quod Wassius, Robinsonus alique probaverunt, ἡ οἴη illa sola interpretati. Conf. Obs. Miscell. Vol. III. T. I. p. 81, L. Bos Obs. Crit. p. 114. τοῖη exhibent Mosq. 1. Med. d'Orv. Iu. 2. Farr. Benen. ἡοἴη Schol. Paris. C, ut Schol. Ven. ad Il. T. 542 apud Bekker. p. 527, 50, ut sit adiectivum, non tamen eo sensu, quo vult accipi Quietus, ut

matutina, vel, quo Palmerius Gr. Antiq. p. 351, ut *Orientalis* significetur, sed ut, derivato vocabulo παρὰ τὴν ἡδῶ, idem sit quod ἡμέρα i. e. ἀγαθή. Conf. Etym. M. p. 439, 55. Certe ἡοἴη unum visum est vocabulum Hermesianacti in notissimo fragmento p. 150 Schneidew., fortasse et Grammaticis, quibus passim ἡοἴαι, vel ἡοῖαι citantur. Conf. Rankius in Appar. Crit. Pro recepta vulgo, inde a Comm. et Heins. lectione faciunt fragmenta Hesiodi apud Strabon. IX. p. 442. XIV. p. 647. Schol. ad Pind. Pyth. IV. 55. IX. 6, quamquam ibi quoque variant SS. προλοποῦσα Par. I. δόμον Emm.

vs. 2. ἤλυθε Neap. 1. εἰς Flor. D. F. Θύβας Trincavellianae vitium est, nescio an ex iotacismo ortum, ut est in v. 3 Harleiani Codicis vitium Ἀλκμήνη. Ἀμφιτρύωνα Schell.

vs. 3. Ἥλεκτρώωνος Par. B. et cum Ven. 2. Trinc. Bog.

vs. 4. ἦν ῥα Par. m. Mosq. 1. Med. d'Orv. φύλλον Neap. 1. φύλα Par. I. ἐκαίνυτο Par. E. Schell. ἐκαί'υτο Flor. F.

- 5 εἶδέει τε μεγέθει τε νόον γε μὲν οὔτις ἔριξε
 τᾶων, ἄς θνηταὶ θνητοῖς τέκον εὐνηθεῖσαι.
 τῆς καὶ ἀπὸ κρήθεν βλεφάρων τ' ἄπο κυανεᾶων
 τοῖον ἄηθ' οἶόν τε πολυχρύσου Ἀφροδίτης.
 ἢ δὲ καὶ ὡς κατὰ θυμὸν ἔον τίεσκεν ἀκοίτην,
 10 ὡς οὔπω τις ἔτισε γυναικῶν θηλυτεράων
 ἦ μὲν οἱ πατέρ' ἔσθλὸν ἀπέκτανεν Ἴφι δαμάσσαι

VARIAE LECTIONES.

vs. 5. εἶδει τε Par. A. E. m., Med. d'Orv. Voss. εἶδει τ' ἐν ex Diacono, ut videtur, Neap. 1. Vit., sed hic ex correctione. μεγέθει νόον Par. A. γέμεν Par. B. C. Rehd. γέμεν Par. D. γὰ μὲν Ald. Bass. Bog. γέμεν Par. E. K. Vit. γε μινεν (sic) ἔριξε Flor. D. ἔριζεν Flor. A. B. Ven. 2. Triuc. Receptit hoc Wolfius.

vs. 6. θνητοῖσι Bav. a m. sec. εὐνηθήσαι Neap. 2.

vs. 7. ἀποκρήθεν Vit. cum Etym. M. p. 495, 29 seq. et Eustath. ad Il. p. 1257, 59 seq. Receptit hoc Wolf; sed conf. a me notata in Varr. Lectt. ad Th. v. 574. βλεφάρων ἀπὸ Eustath. ad Il. l. c. et p. 1365, 55. ad Od. p. 1501, 50. Etym. Gud. in κατακρήθεν, Schol. B. V. ad Il. T. 1. ἀπο Vit. Schell. ἀπὸ vulgo Libri SS. et Edd. ἄπο recto post Wintertonum Goettlingius. ἀποκυανέων Rehd. κυανέων Flor. D. F. Neap. 1. 2. Bav. Vit. Mosq. 1. Med. d'Orv. Voss. Parisinorum etiam apud Rankium A. C. E. K. (sed ex quibus, in meos usus ad Loesneri Ed. collatis, nullam enotatam inveni ab eius lectione discrepantiam) N. Thierschii, tum Edittonum Ald. Iu. 1. 2. Frob. Farr. Bass. Steph. Benenat. Comm. Heins. κυανέντων Flor. C. Par. D. G.

Mosq. 2. Schell. Bog. κυανέων Flor. B. κυανείων Wintert. At κυανεᾶων exhibent cum Eustathio et Schliis ad Il. T. I. l. c. Parisinorum m. r. m. certe quidam, Flor. A. Ven. Triuc. Amplexi idem Guictus, Schmidtus, Graevius, Clericus, Robinsonus omnesque hinc recentiores.

vs. 8. οἶόν ποτε Flor. C. Vit. Mosq. Schell. Rehd.

vs. 9. ὡς sine accentu Mosq. 2. Emm. ἀκοίτην Flor. D.

vs. 10. οὔπω τις Par. A. Med. d'Orv. οὔπωτι Ald. Iunt. 1. 2. Frob. Farr. Bass., sed in interprete Bas. recte a qua. Coniecit Schmidtus legendum ὡς τὸν οὔ ποτ' ἔτισε, praeter necessitatem.

vs. 11. ἦ μὲν οἱ (Foi) recipiendum duximus, oblatum a Par. B. H. I. I. apud Rank. etiam C. E., Vit. Med. d'Orv. ὁ μὲν οἱ Par. D. F. G. Mosq. Schell. Rehd. ὁ μὲν οἱ (sed in marg. ἦ μὲν) Flor. C. ἦ μὲν omisso οἱ Par. Ald. Iu. 1. Frob. Bas. ἦ μὲν δε Βα a pr. m. quod secunda in οἱ mutavit superscripto αὐτῆς, et ita in gl. ἦ μὲν οἱ Iu. 2. et hinc vulgo Edd. cum reliquis SS. ἀπέκτεινε Flor. A. ἀπέκτεινε cum Diacono Flor. C. F. Par. I. F. H. I. Vit. Mosq. 1. Emm. Med. d'Orv. Schell. Rehd. ἀπέκτεινε Neap.

χλωσάμενος περὶ βουσί· λιπὼν δ' ὄγε πατρίδα γαῖαν
 ἐς Θήβας ἰκέτευσε Φερεσσακέας Καδμείους.

ἔνθ' ὄγε δώματ' ἔναιε σὺν αἰδοίῃ παρακοίτι

15 νόσφιν ἄτερ Φιλότητος ἐφιμέρου, οὐδέ οἱ ἦεν
 πρὶν λεχέων ἐπιβῆναι εὐσφύρου Ἥλεκτρυώνης,
 πρὶν γε φόνον τίσασθαι κασιγνήτων μεγαθύμων
 ἦς ἀλόχου, μαλερῶ δὲ καταφλέξαι πυρὶ κώμας
 ἀνδρῶν ἡρώων Ταφίων ἰδὲ Τηλεβοάων.

20 ὡς γάρ οἱ δέκετο, θεοὶ δ' ἐπιμάρτυροι ἦσαν·
 τῶν ὄγ' ὀπίζετο μῆνιν, ἐπείγετο δ' ὅτι τάχιστα
 ἐκτελέσσει μέγα ἔργον, ὃ οἱ Διόθεν θέμις ἦεν.

VARIAE LECTIONES.

1. ἀπέκτειν' Ἰφι Trinc. e Ven. 2. Videtur fuisse ἀπέκτανε ΓΨφι. Ἰφθι Vit. Ἰφι Neap. 2. Trinc. δαμάσας Flor. C. D. F. Par. B. C. Mosq. 1. Voss. vs. 12. περὶ βουσίη Mosq. 4. Par. m. πέρι Goettl., ut sit adverb. valde. Sed vide infra Comm. δ' ὅτε Par. A. Bav. a pr. m. Mosq. 4. in marg. δ' ὅ τε Ald. Iu. 1. Frob. Bass. vs. 13. εἰς Flor. D. φερεσσακέας Flor. B. C. D. F. Neap. 1. 2. Par. A. D. G. I. Schell. Rehd. Edd. ante Schmidt. φερεσακέας Mosq. 1. φερεσακίης Par. II. φερεσακέους Vit. φερεσσακέους Flor. A. Ven. 2. Trinc. φερεσσακέας Wintert. vs. 14. ἔναιεν Mosq. 1. Par. m. παράκοιτι Vit. παρακοῖτις Bav. a pr. m. Par. A. Ald. Iu. 1. 2. Frob. Trinc. Farr. παρακοίτη Par. K. vs. 15. ἐφ' ἡμέρου Par. K. Emm. ἐφημερὶ Vit. οὐ γάρ οἱ ἦεν' omnes SS. Attamen οὐδέ οἱ ἦεν ex Hermannii coniectura in Orph. p. 125 et 780 cum Dind. et Goettl. non veriti sumus in contextum recipere. γὰρ pro δὲ in-

trusum est ab ignorantibus digamma. εἶεν Emm. vs. 16. Ἥλεκτρυόνης Vit. Ἥλεκτρυῶνος Flor. D. Ἥλεκτριώνης Voss. vs. 18. ἀλόγου Mosq. 1. πυρὶ καταφλέξαι Flor. C. Par. B. C. F. K. apud Rankium etiam A. E. G. Vit. Mosq. 2. Emm. Schell. Rehd. vs. 19. ἠδὲ Flor. C. D. F. Neap. 1. Par. E. K. (apud Rank. etiam G. et m) Vit. Med. d'Orv. Emm. Schell. Rehd. ἰδε Voss. vs. 20. θεοὶ δὲ ἐπιμ. Par. K. ἐπὶ μάρτυροι Par. II. I. Trinc. Idem Guieto placuit per tmesin explicanti θεοὶ δ' ἐπῆσαν μάρτυροι, qualem tmesin admittendam etiam Heynius censuit apud Hom. II. H. 76. ἔσσαν Par. B. D. F. G. Vit. Schell. Rehd. ἔσσαν Flor. B. C. vs. 21. τῶν γ' ὀπίζετο Ven. 1. Par. C., cui scripturae non merum vitium subesse, sed lectionem τῶν γ' ὀπίζετο μ. haud temere opinatur Rankius, collatis Homeri locis II. Σ. 216. Od. Ξ. 285. ὅτι τάχ. Par. K. vs. 22. ἐκτελέσσει Rehd. ἐκτελέσας Mosq. 2.

- τῷ δ' ἅμα, ἰέμενοι πολέμοιό τε Φυλόπιδός τε,
 Βοιωτοὶ πλήξιπποι, ὑπὲρ σακέων πνείοντες,
 25 Λοκροὶ τ' ἀγχέμαχοι καὶ Φωκῆες μεγάθυμοι
 ἔσποντ'. ἦρχε δὲ τοῖσιν εὖς παῖς Ἀλκαίοιο,
 κυδιῶν λαοῖσι. πατὴρ δ' ἀνδρῶν τε θεῶν τε
 ἄλλην μῆτιν ὕφαινε μετὰ Φρεσίν, ὄφρα θεοῖσιν
 ἀνδράσι τ' ἀλφιστῆσιν ἀρῆς ἀλκτιῆρα φυτεύσαι.

VARIAE LECTIONES.

vs. 25. ἰέμενοι, ut Trincavellus, exhibent Par. H. Bav. Mosq. 1. Addit Goettl. Med. 1. 2. In collatis mihi Florentinis non inveni. φιλόπιδός τι Par. C. Vit. Mosq. 2. Med. d'Orv. Ald. Iu. 1. 2. Frob. Trinc. Variatum iam antiquitus fuisse arguit in Etym. M. φιλοπις p. 627, 47, φύλοπις p. 802, 55. In Scholio Mosq. 2 explicatur φιλοπις ἢ σπουδὴ τῆς ἐπιστροφῆς.

vs. 24. πληξίππου Emm. πλάξιπποι Flor. C. Mosq. 2. (sed superscripto η) apud Rankium Par. D. E. In Parisinorum meorum nullo inveni. πλαξίπποι Scbell. πληξίπποι Benen. ἐπὶ σακ. Mosq. 2. Schell. πνείοντες Par. G. Mosq. 2. Rehd. πονείοντες Par. B.

vs. 25. ἀγχίμαχοι Flor. B. C. Par. E. Vit. Schell. ἔγχέμαχοι Flor. A. D. et e Ven. 2. Trinc. In Bas. 2. redditum hastati. Φωκῆες Harl. Φωκῆδες Par. A.

vs. 26. ἴσποντο Flor. F. Mosq. 1. Par. m. Voss. ἴσποντ' Par. K. Bav. παῖς, ut Edd. ante Dind., exhibent SS. omnes, excepto Rehd. qui παῖς. Mihi quoque videtur apud antiquiores Epicos non admissa diaeresis fuisse, nisi postulante metro. Dactylorum studiosa aetas recentior hinc lubentius eam admisit. Ἀλκαίοιο Par. B.

vs. 27. κυδιῶν Par. B. πατὴρ Ald. Trinc. δ' omissum in Par. B.

vs. 28. ὕφηνε Par. C. In Bav. recentiore manu ὕφαινε mutatum est ὕφηνε et supra literam η velut interpretamentum adiectum αι. ὕφαινει lem Monac. ἔφαινε Voss. κατὰ φρ. Med. d'Orv. sed superscripto με. ὡς φα Flor. B. D. F. Par. B. C. (sed cum addito in marg. ὕφρα) H. Med. d'Orv. Harl. Mosq. 1. Voss.

vs. 29. ἀνδράσιν ἀλφ. Par. K. Neap. 2. Bav. Ald. Iu. 1. etiam Bas. sed interpretatione addita et hominibus ἀλφιστῆσιν, ut Ald. et Iu. 1., habent Flor. E. Mosq. 1. 2. Rehd.; apud Rankium etiam Par. D. E. G. Ex Parisinorum meorum nullo enotatum inveni ut neque ἀλφιστῆσι, quod e Parisina (meo H) citatur. ἀρῆς Par. B. ἄρως legi vult d'Orvill. Vann. Cr. p. 510; sed vide, quae scripsi in Var. Lect. ad Th. 657. φυτεύσαι, ut scripsimus cum Dind. et Goettl., exhibent Par. D. Med. d'Orv. Schell. Rehd. Ald. Iu. 1. Frob. Bas. Stephani margo Benenat. Eius corruptela est φυτεύσαι quod habent Flor. B. C. D. Ven. 1. Par. A. B. E. F. G. I. K. Voss. Bav. Vit. Harl. Mosq. 1. 2. Bog. φυτεύσαι Par. C. φυτέου Ven. 2. Neap. 1. 2.

- 30 ᾠρτο δ' ἀπ' Οὐλύμποιο, δόλον Φρεσὶ βυσσοδομεύων,
 ἰμείρων Φιλότητος ἐϋζώνιοιο γυναικός,
 ἐννύχιος· τάχα δ' ἴξε Τυφάονιον· τότε δ' αὖτις
 Φίκιον ἀκρότατον προσεβήσατο μητίετα Ζεὺς.
 ἔνθα καθεζόμενος Φρεσὶ μῆδετο θέσκελα ἔργα·
- 35 αὐτῇ μὲν γὰρ νυκτὶ τανυσφύρου Ἠλεκτρυώνης
 εὐνῇ καὶ Φιλότητι μίγη, τέλεσεν δ' ἄρ' ἐέλδωρ,
 αὐτῇ δ' Ἀμφιτρώων λαοσσός, ἀγλαὸς ἦρως,
 ἐκτελέσας μέγα ἔργον ἀφίκετο ὄνδε δόμονδε,
 οὐδ' ὄγ' ἐπὶ δμῶας καὶ ποιμένας ἀγροιώτας
- 40 ᾠρτ' ἰέναι, πρὶν γ' ἧς ἀλόχου ἐπιβήμεναι εὐνῆς·

VARIAE LECTIONES.

Iu. 2. Trinc. Farr. Steph., quem secuti sunt ante Dind. Edd. omnes.

vs. 30. Ὀλύμποιο Voss. (apud Rankium Par. G.) Rehd. Frob. ἀπὸ λύμ-
 ποιο Schell. κυσσοδομεύων Par. B.

vs. 31. ἰμείρων Par. G.

vs. 32. δ' ἴξε Flor. F. Med. d'Orv. Par. H. δ' ἔξε Par. E. Variant porro libri inter ἴξε et ἔξε, SS. pariter atque Edd. Goettl. in Ed. 1. ἴξε, in 2. ἴξε. τότε δ' αὖτις recipiendum duximus ex Harl. et Voss. Favent Bav. et Par. A., in quibus est τότε αὖτις, ut habent Ald. Iu. 1. Frob. Beuenat., pro quo τότε δ' αὖτις rectius Bas. 1. 2. Bog. Wintert. Omisso δ' in quibusdam exemplis, pro eo, quod requirebatur ad supplendum hiatus, τόθεν invecum et hinc vulgo in libros SS. et Edd. receptum est. τόθεν αὖτις in Flor. D. Neap. 1. 2. Par. E. F. G. I. Med. d'Orv. Iu. 2. Farr. Steph. Heins. Rob. Loesn. Gaisf. τόθεν αὖτις in Flor. A. B. C. F. Par. B. D. H. K. (apud Rank. etiam C.) Vit. Mosq. 1. 2. Schell. Rehd. Ven. 2 et hinc Trinc. Boiss. Goettl.

vs. 33. Φόικιον Emm. Φύκιον Harl. προσεμήσατο Par. B. μητίετα Par. B. F. G. H. I. Mosq. 1. 2. Rehd. Ald. Iu. 1. 2. Frob. Farr.

vs. 35. γὰρ μὲν Vit. νυκτῇ Neap. 2. τανυσφύρω Ἠλεκτρυώνῃ Flor. F. Par. H. I. Harl. Mosq. 1. Med. d'Orv. Voss.

vs. 36. αὐτῇ καὶ Vit. εὐνῇ ἐν φ. Flor. A. Ven. 2. Trinc. Stephani margo. εὐνῇ abest a Par. E. εὐνῶν Flor. F. τέλεσε Flor. C. Par. F. K. Schell. τέλεσσε Flor. F. πέλεσεν vitium est Heinsianae et multarum hinc Editionum. ἄρ Par. E. Vit. Mosq. 1. 2. Schell. Trinc. Iu. 2. Farr. Schrev. alii. ἐδὼν ἐλδωρ Par. F. ἔελωρ Par. m.

vs. 37. λαόσσοος Par. B.

vs. 38. δόμοντε Mosq. 1. Med. d'Orv. Voss. δόμοισιν Emm.

vs. 39. ὕγε ἐπὶ Mosq. 1. Par. m. περὶ δμῶας Neap. 1. ἀγροιώτας Flor. D. ἀγρίων Vit.

vs. 40. ᾠρτ' in Bav. manu recentiore mutatum in ᾠρτ'. Voss. ᾠρτο γ' ἴμεν. πρὶν γ' ἔης Par. C. Abest γ' a Voss. Fuisse πρὶν ἔης ἀλόχου suspicatus est

τοῖος γὰρ κραδίην πόθος αἶνυτο ποιμένα λαῶν.
ὡς δ' ὅτ' ἀνήρ ἀσπαστὸν ὑπεκπροφύγοι κακότητα
νούσου ὑπ' ἀργαλέης ἢ καὶ κρατεροῦ ὑπὸ δεσμοῦ,
ὡς ῥα τότε Ἄμφιτρώων, χαλεπὸν πόνον ἔκτολυπεύσας,

45 ἀσπασίως τε φίλως τε ἐὼν δόμον εἰσαφίκανε.
παννύχιος δ' ἄρ' ἔλεκτο σὺν αἰδοίῃ παρακοίτι,
τερπόμενος δάροισι πολυχρύσου Ἀφροδίτης.
ἢ δε θεῶ δμηθεῖσα καὶ ἀνέρι πολλὸν ἀρίστῳ
Θήβη ἐν ἑπταπύλῳ διδυμάωνε γείνατο παῖδε,

VARIAE LECTIONES.

Fiorillo. Sed neglectum saepe digamma in hoc pronomine (vid. Spitzner. de vers. her. p. 128) et γε suavitatem habet hoc loco. ἀλόχοιο Flor. F.

vs. 41. αἶνυτο Schell.

vs. 42. ὑπεκπροφύγοι pro vulgato ὑπεκπροφύγη recipiendum duximus e Diacono, Par. B. I. (apud Rankium etiam A. D. G. K. et N. Thierschii) Voss. Bav. Vit. Schell. Rehd. et sic iam Ald. Iu. 1. 2. Frob. Benenat. ὑπεκπροφύσοι Flor. C. ὑπεκπροφύγη Emm. ὑπεκπροφύγη Trinc. vitiose pro ὑπεκπροφύγη.

vs. 43. νόσου Mosq. 1. 2. Schell. Rehd. apud Rankium etiam Par. C. G. m. ἵποδυσμοῦ Flor. C.; apud Rankium δυσμοῦ etiam Par. G.

vs. 44. ὡς ῥα Flor. C. Vit. Rehd.; apud Rankium etiam Par. G. ὡς ῥα τότε Med. d'Orv. Par. m. ῥα abest a Voss. τότε a Par. B. ὑπολυπέσας Flor. D. ἔκτολμῆσας Par. A. I. Neap. 2. Bav. Med. d'Orvillii. Ald. Iu. 1. 2. Frob. Etiam in Par. C., ubi scriptum, ut vulgo, ἔκτολυπέσας, additur γρ. ἔκτολμῆσας. In Flor. E. Schell. Rehd. pro eo est ἔκτολμῶν.

vs. 45. ἀσπασίως τε φίλως τε Par. G. I. Bav. Mosq. 2. Med. d'Orv. Schell.

Rehd. Ald. Iu. 1. 2. Bas. 1. 2. ἀσπασίως φίλως τε Par. C. a pr. m.; sed altera addidit i post λ, ut sit ἀσπασίως φίλως τε, ut Frob. Schmidt. Sed ἀσπασίως τε φίλως τε plerique SS. et Edd. estque φίλως epicorum, non φίλως. Vid. Hom. II. Δ. 347. φίλους τέ vitiose Par. K. N. εἰσαφίκανε Flor. A. B. Trinc. εἰς ἀφίκανε Par. K.

vs. 46. παννύχθεος Flor. C. παννύχιος Voss. Bav. Ald. Iu. 1. 2. παρακοίτι recte hic Par. D. G. H. I. Mosq. 1. 2. Voss. Schell. Rehd. Bog. et recentius Boisson. Dind. Goettl. παρακοίτη Vit. Par. K. παρακοίτι Trinc. παράκοιτι ceteri SS. et Edd.

vs. 47. Ἄμφροδίτης vitium est Al-dinac.

vs. 48. πολλῶν Par. K. πολλῶν^{ἄν} Par. N.

vs. 49. ἐν abest a Flor. F. Mosq. 1. Voss. et apud Rankium a Par. A. m. ἐφ' ἑπταπ. Harl. διδυμάων' ἐγγείνατο Flor. F. Par. E. K. Vit. Voss. Med. d'Orv. Bav. (In quo ex ο recentior manus fecit ω, ut sit διδυμάων'). Conf. Hom. II. Ζ. 26, ubi eadem scripturae diversitas. διδυμάσιν ἐγγ. Flor. C. διδυμάωνε γίνατο Flor. A. παῖδες Flor. D.

- 50 οὐκέθ' ὁμὰ Φρονέοντε· κασιγνήτω γε μὲν ἦσθην·
 τὸν μὲν χειρότερον, τὸν δ' αὖ μέγ' ἀμείνονα Φῶτα,
 δεινόν τε κρατερόν τε, βίην Ἑρακληΐην·
 τὸν μὲν ὑποδμηθεΐσα κελαϊνεφέϊ Κρονίωφι,
 αὐτὰρ Ἴφικλῆα δορυσσώω Ἀμφιτρώφι,
 55 κεκριμένην γενεήν· τὸν μὲν βροτῶ ἀνδρὶ μιγεΐσα,
 τὸν δὲ Διὶ Κρονίωφι, θεῶν σιμάντορι πάντων.
 ὃς καὶ Κύκνον ἔπεφνευ, Ἀρητιάδην μεγάλθυμον·
 εὔρε γὰρ ἐν τεμένει ἑκατηβόλου Ἀπόλλωνος
 αὐτὸν καὶ πατέρα ὄν' Ἄρην, ἄτον πολέμοιο,

VARIAE LECTIONES.

vs. 50. οὐκέθ' ὁμὰ, ut iam e Ven. 2. Trinc. edidit, exhibet etiam Par. C. Recipiendum hoc duxi cum Wolf. Dind. Goettl. Ceteri SS. et Edd. disiunctim οὐκ ἔθ' ὁμὰ. Est ὁμὰ praecedente ἔθ' in Bav. a pr. m. ut apud Ald. Iu. 1. 2. Φρονέοντε Voss. γε abest a Par. B. γέ μιν Par. C. Schell. Ald. Iu. 1. 2. Frob. δὲ μιν Flor. B. Vit. ἦσθην Par. L.

vs. 51. τὸν δὲ μέγ' Flor. A. F. Trinc. μέγ' ἀμείνονα Par. H. μεγαμείνονα Par. A.

vs. 52. κάρτεροί τε Schell. Rehd. βίην superscripto i Par. m. Ἑρακλειήν Par. E. K. Mosq. 2. Voss.

vs. 53. ὑποδμηθεΐσα Par. A. Ald. Frob. Ante hoc verbum in Par. m. χειρότερον male intrusum est, male item post illud in Voss. τέκεν.

vs. 54. Ἴφικλῆα δορυσσώω, ut, Hermannō de metris p. 74 obsecuti, iam Heinrich. et Boisson. scripserunt, recipere non dubitavimus e Flor. B. D. F. Par. C. E. G. H. Mosq. 1. Voss. Med. d'Orv. Ἴφικληά γε δορυσσώω habent Flor. A. Neap. 1. Par. B. C. F. Bav.

Trinc. Comm. Heins. et hinc fere Edd. Ἴφικληά γε δορυσσώω margo Mosq. 2. Ald. Iu. 1. 2. Frob. Ἴφικληα λαοσσώω Flor. C. Par. D. F. I. (apud Rankium etiam G.) Vit. Schell. Rehd. Ἴφικληα λαοσσώω post Hermannum in Ep. ad Schaef. (Greg. de Dial. p. 879) maluit Dind. et in Ed. altera Goettlingius.

vs. 55. κεκριμένην Par. K. κεκριμένην Par. E. Vit. Mon. κεκριμένην Mosq. 1.

vs. 56. θεῶν abest a Par. G. Mosq. 1. Voss. σιμάντορι Bav. Ald. Iu. 1. Bas. 1. Frob.

vs. 57. εὔρητιάδην Flor. D. Ἀρητιάδην corrigendum suspicabatur Wolfius. Sed vulgatum, ut Hesiodicum, agnoscit Hierodorianus apud Eustath. ad II. p. 518, 24 seqq. hinc et ipse Eustath. p. 1135, 14 seqq. et ad Dionys. Perieg. v. 685. Conf. Rankius.

vs. 58. εὔρε δὲ Emm. ἑκατηβόλου Par. m.

vs. 59. πατέρα ὄν' Ἄρ., ut cum Heinrichio et recentioribus scripsimus, exhibent Flor. A. B. C. D. F. Par. F.

- 60 τεύχεσι λαμπομένους, σέλας ὡς πυρὸς αἰθομένοιο,
 ἑσταότ' ἐν δίφρῳ· χθόνα δ' ἔκτυπον ὠκέες ἵπποι,
 νύσσοντες χηλῆσι· κόνις δέ σφ' ἀμφιδεδῆει,
 κοπτομένη πλεκτοῖσιν ὑφ' ἄρμασι καὶ ποσὶν ἵππων.
 ἄρματα δ' εὐπόητα καὶ ἄντυγες ἀμφαράβιζον,
 65 ἵππων ἱεμένων· κεχάρητο δὲ Κύκνος ἀμύμων,
 ἑλπόμενος Διὸς υἱὸν ἀρήϊον ἠΐοχόν τε
 χαλκῷ δηώσειν καὶ ἀπὸ κλυτὰ τεύχεα δύσειν.
 ἀλλὰ οἱ εὐχολέων οὐκ ἔκλυε Φοῖβος Ἀπόλλων·

VARIAE LECTIONES.

(apud Rank. etiam E. G. m. N.) Vit. Mosq. 1. 2. Schell. Rehd. Ven. 2. Trinc. Bas. 3. Bog., et sic scribendum coniecerat Guietus. Reliqui Codd. πατέρ' ὃν Ἄρ. ut est in Ald. Iu. 1. 2. Frob. et plerisque hinc Edd. ὃν omittit Par. I. Ἄρη' Flor. C. Neap. 1. Par. D. F. H. (apud Rank. etiam E. G. K.) Vit. Schell. Ἄρη Mosq. 1. 2. Voss. Rehd. Par. I. apud Rank. etiam m. N. Formam Ἄρην probavit Herodianus, teste Schol. Ven. ad II. E. 409. ἄτον Ἄρην Flor. D.

vs. 60 in Veneto 2. a recentiore manu additus est. Agnoscunt eum Scholiastae. ὡς Par. D. G. (apud Rank. etiam C.) Rehd. Bas. 3. Heinr. Pro σέλας ὡς Voss. ὡσεί.

vs. 61. ἑσταότ' ἐν Rehd. ἑσταότ' ἐν Trinc. ἑσταῶτ' ἐν Mosq. 1. Med. d'Orv. Voss. ἐνὶ etiam Flor. B. F. Fortasse voluerunt ἑσταῶτ' (ab Aristarcho probatum, ut tradunt Scholia Ven. 2. ad h. l.) εἰνὶ δίφρῳ.

vs. 62. νύσσην' (sic) Par. B. δέσφ' ἀμφὶ δὲ δήει Emm. ἀμφιδεδῆει Bass. et hinc pleraeque Edd., cum in anti-qualioribus, Ald. et ceteris, recte iam

editum exstaret sine iota subscripto, ut editum etiam ab Heinr. Dind. Goettl.

vs. 63. pro πλεκτοῖσιν legendum Guietus πηκτοῖσιν censuit, quem recte refutavit Graevius. Conf. infra vv. 306, 370. Hom. II. Ψ. 335.

vs. 64. ἄρματα τε δ' εὐπ. Par. F. ἄντυγ' ἀμφαρ. Emm. ἀμφαράβιζον Par. K. ἀμφαράκιζον Mosq. 1.

vs. 65. ἱεμένων recepit secundum Par. F. (apud Rank. etiam C.) Bav. Vit. Mosq. 1. 2. Med. d'Orv. Ven. 2. Schell. Rehd. Ald. Iu. 1. 2. Frob. Farr. Bass. Trinc. Bog. Schmidt. Krebs. Boisson. Goettl. ἠεμένων Par. K. In reliquis SS. et Edd. est ἱεμένων. κεχάρητο Flor. A. ἀμύμων Bav.

vs. 67. δηώσειν apud Rank. Par. C. (a m. pr.) G. K. m. Mosq. 2. Voss. Schell. Rehd. δηώσειν Trinc. δαιώσειν Vit. Par. A. Ald. Iu. 1. 2. Frob. Farr. Benen. δημιωσιν Par. N. δηῖωσιν Emm. δηῖάσειν Mosq. 1. Med. d'Orv. ἀποκλυτὰ Ven. 2. Trinc. ἀπόκλυτα Par. II. Mosq. 1. ἀπο, κλυτὰ Vit. Schell. δώσειν Emm.

vs. 68. εὐχολέων Vit. Mosq. 1. Schell. et apud Rank. Par. G. E. K.

- αὐτὸς γὰρ οἱ ἐπῴρσε βίην Ἑρακληΐην,
 70 πᾶν δ' ἄλσος καὶ βωμὸς Ἀπόλλωνος Παγασαίου
 λάμπεν ὑπαὶ δεινοῖο θεοῦ τευχέων τε καὶ αὐτοῦ·
 πῦρ δ' ὡς ὀφθαλμῶν ἀπελάμπετο. τίς κεν ἐκείνω
 ἔτλη θνητὸς ἔων κατεναντίον ὀρμηθῆναι,
 πλὴν Ἑρακλῆος καὶ κυδαλίμου Ἰολάου;
 75 κείνων γὰρ μεγάλη τε βίη καὶ χεῖρες ἄαπτοι
 ἐξ ὤμων ἐπέφυκον ἐπὶ στιβαροῖσι μέλεσσιν·
 ὅς ῥα τόθ' ἠνίοχον προσέφη, κρατερὸν Ἰόλαον.
 Ἥρωσ ᾧ Ἰόλαε, βροτῶν πολὺ φίλτατε πάντων,
 ἦ τι μετ' ἀθανάτους μάκαρας, οἰ' Ὀλυμπον ἔχουσιν,

VARIAE LECTIONES.

m. N. De meorum nullo enotatum hoc inveni, sed εὐχολῶν ex Par. B. ἔκλυσε Vit. Med. d'Orv.

vs. 69. Abest ab Emm. ἔπερσε Neap. 2. Ἑρακλεΐην vitiose Mosq. 1. Voss. et apud Rank. Par. E. K. m.

vs. 70 abest a Med. d'Orv.

vs. 71 in ὑπαὶ Codd. non variant. Videtur tamen etiam hic a poeta profectum esse ὑπὸ δειν. (ὕποδδεινοῖο), ut infra v. 98 ὑποδδείσας. καὶ abest a Bav. Med. d'Orv. Iu. 1. 2. Farr.

vs. 72. πᾶρ δ' ὡς Vit. Schell. πῦρ δ' ὡς Par. C. apud Rank. Bas. 3. Wolf. ἐκείνων Flor. F. Harl. Mosq. 1. Med. d'Orv. Voss. Robins. Heinr.

vs. 73. κατ' ἐναντίον Par. I.

vs. 74. πρὶν γ' Ἑρ. Flor. F. Harl. Med. d'Orv. Voss. et apud Rank. Par. E. m. πλὴν γ' Ἑρ. Flor. A. D. Mosq. 1. apud Rank. Par. K. N. γ' adscivit Wolf. e Trinc. Ceteri Editores, Aldum secuti, omnes πλὴν Ἑρακλ., et sic reliqui Codd. Ἑρακλέους Par. F. Ἑρακλέος Mosq. 2. Schell. Rehd. κυδα-

λίμου Voss. κυδαλίμου καὶ Ἰολάου Flor. B. Par. C. Ἰολάου vitiose Ald.

vs. 75. κεινῶ Flor. B. Vit., quae lectio praeferenda visa est Herimanno ob sequens v. 77 ὅς. Sed superiore versu non minus Iolai, quam Herculis, virtus et vires praedicantur. ἄαπτοι Par. B.

vs. 76. σταβαροῖσι Par. K. apud Rank. etiam G. μέλεσσι Flor. C. μέπεσσι Schell. μέλεσι Mosq. 1. μελέεσσιν Emm.

vs. 78. ἐκείνων pro πάντων Flor. F.

vs. 79. Η τί Med. d'Orv. Iu. 2. ἦ τί Mosq. 1. Par. m. ἦ τί Schell. Diac. ἦτοι Rehd. Par. G. (sed ἦτι in marg.) Voss. μετ' omnes libri SS. et Edd. (exceptis Med. d'Orv. et Iu. 2, ubi μεθ') firmantque eam lectionem Scholiastae. μέγ' ἦλιτεν coniectura est d'Orvillii, quam receperunt Heinr. Gaisf. Dind. Goettl., probavit Rankius, sed ita, ut μέγ' ad ἦλιτεν, non ad τι referatur. Sane, quamvis frequens sit μέγα τι, vereor ut item usurpaverint Epici τι μέγα. Conf. infra Comm. μάκαρας

- 80 ἤλιτεν Ἀμφιτρώων, ὅτ' εὐστέφανον ποτὶ Θήβην
ἤλθε, λιπῶν Τίρυνθον, εὐκτίμενον πτολίεθρον,
κτείννας Ἠλεκτρώωνα βοῶν ἕνεκ' εὐρυμετώπων.
ἵκετο δ' ἔς Κρείοντα καὶ Ἠνιόχην τανύπεπλον,
οἳ ῥά μιν ἠσπάζοντο καὶ ἄρμενα πάντα παρείχον,
85 ἡ δίκη ἔσθ' ἰκέτησι, τίον δ' ἄρα κηρόθι μᾶλλον.
ζῶε δ' ἀγαλλόμενος σὺν εὐσφύρῳ Ἠλεκτρώωνη,
ἢ ἀλόχῳ τάχα δ' ἄμμες ἐπιπλομένων ἐνιαυτῶν
γεινόμεθ', οὔτε Φυῆν ἐναλίγκιοι, οὔτε νόημια,

VARIAE LECTIONES.

Emm. τοὶ Ὀλυμπον Bav. Ald. Iu. 1.
ἔχουσι Flor. B.

vs. 80. ἤλιτεν Par. A. Heins. ἤλιτ'
ἐν Mosq. 1. ἤλιθεν Ald. εὐστέφανον
Schell. Rehd. Trinc.

vs. 81. ἤλθεν Mosq. 1. Τίρυνθα
Flor. C. Par. B. G. (apud Rankium
etiam D.) Voss. 1. 2. Mosq. 2. Τίρυνθ'
Flor. F. Voss. Τίρυνθος Wintert., ut
postea Rubnkenius coniecit Ep. Cr. I.
p. 242. Ceteri libri SS. et Edd., ut
Diaconus, vulgatam tenent, quae non
temere sollicitanda, cum Τίρυνθόνδε
agnoscat Stephanus de Urbibus in v.
Τίρυνς. Conf. Rankius in App. Crit.

vs. 82. Ἠλεκτρώωνα Trinc. ἤλεκτρί-
ωνα Voss.

vs. 83. ἵκετο Flor. F. Med. d'Orv.
Par. m. δ' omissum in Flor. F. ἔς,
quod probavit Heinr., recepit Wolfius,
exhibent Flor. A. D. F. Par. m. Mosq.
1. 2. Voss. Trinc.

vs. 84. ἄρμενα, ut Ald. et pleraequo
antiquiores Edd., ita Codd. exhibent
Itali mei omnes, ad Heinsianam a. 1605
collati (nam in Ed. a. 1613 in 8^{vo} est
ἄρμενα); apud Rankium etiam quatuor
Parisiini mei A. C. E. G., ex quibus ta-

men in collatione mihi facta non nota-
tum id inveni. ἄρματα Emm.

vs. 85. ἡ δίκη Bav. Vit. Mosq. 1. 2.
Trinc. Steph. Comm. Heins. cett. ἡ δίκη
Par. A. Ald. Iu. 1. 2. Frob. ἔθ' pro
ἔσθ' Flor. F. ἰκέτη Emm., quod probat
Rankius, recepto τίον, ut scripsit
Heinsius, utque exhibet Flor. F. apud
Rank. etiam Par. C. (τοῖον Emm.); sed
in talibus usurpatur fere numerus plu-
ralis. τίον Heins. in Ed. a. 1613. τίον
δ' ἄρ Bav. Ald. Iu. 1. 2. Frob. τίον
δὲ κηρ. Flor. F. τίον δέ γε κηρόθι
Par. H. Harl. Med. d'Orv. Voss. τίον
σέ γε Mosq. 1, undò Rankio effici vide-
tur altera praestabilior lectio δέ ἑ. τη-
λόθι pro κηρόθι Par. I. Bav. a pr. m.
(sed mutatum ab altera in κηρόθι) Ald.
Iu. 1. 2. Frob.

vs. 87. ἐπιπλομένων ἐνιαυτῶ Flor. A.
Trinc. περιπλομένων ἐνιαυτῶν Par. D.
G, ut Guictus maluerat, scripto ἄμμε
pro ἄμμες, cuius sententiam probavit
Osannus ad Philemonem. Conf. a me
notata in Varr. Lectt. ad Th. vs. 495.

vs. 88. γινόμεθ' Flor. A. γινόμεσθ'
apud Rank. Par. C. ἄτε Φυῆν Par. K.
οὔτε φρένας Par. A. Ald. Iu. 1. 2.

- σός τε πατήρ καὶ ἐγώ· τοῦ μὲν Φρένας ἐξέλετο Ζεὺς,
 90 ὃς προλιπὼν σφέτερόν τε δόμον σφετέρους τε τοκῆας
 ὄχετο τιμήσων ἀλιτήμενον Εὐρυσθῆα,
 σχέτλιος· ἦπου πολλὰ μετεστοναχίζετ' ὀπίσσω,
 ἦν ἄτην ἀχέων· ἢ δ' οὐ παλινάγρετός ἐστιν.
 αὐτὰρ ἐμοὶ δαίμων χαλεπούς ἐπετέλλετ' ἀέθλους.
 95 ὦ φίλος, ἀλλὰ σὺ θάσσον ἔχ' ἠνία Φοινικόεντα
 ἵππων ὠκυπόδων· μέγα δὲ Φρεσὶ θάρσος ἀέξω
 ἰθὺς ἔχειν θοὸν ἄρμα καὶ ὠκυπόδων σθένος ἵππων,

VARIAE LECTIONES.

Frob. Farr. In Mon. Sch. est τοῦ μὲν Φρένας· γρ. οὔτε φυῆν. ἐναλίγκιον Flor. D. Par. A. Ald. Iu. 1. 2. Frob. Farr. etiam Bav. a pr. m., ubi tamen, parte literae ν erasa, ι relictum est et interpretatio ἕμοιοι apposita. ἀλίγκιοι Emm. ἐναλίγκιοι Voss.

vs. 89. Pro τοῦ Schol. Cantabr. apud Bass. τῷ. Abest μὲν a Voss.

vs. 90. σφέτερόν τε δῶμα Flor. C. Bav. a pr. m. Vit. Mosq. 2. Ald. Iu. 1. 2. Frob. Farr. τε ante τοκῆας ex-cidit in Iu. 2. τοκῆας Trinc.

vs. 91. ὄχετο δ' ἀτιμήσων Par. K. Emm. ὄχετο τὸ μήσων Par. A. ὄχετο τομήσων Bav. a m. pr. Ald. Iu. 1. Frob. ἀλιτήμενον Ald. Iu. 1. 2. Frob. Farr. ἀλητημένον Bav. ἀλιτι-μένον apud Rank. Par. K. ἀλιτίμηνον Voss. ἀλιτήμηνον Mosq. 1. Med. d'Orv., quorum hic Εὐρυσθέα habet, ut Voss. et Par. m. Εὐρυσσῆα Trinc. Ceteri Codd. in vulgata lectione ἀλιτήμενον Εὐρυσθῆα consentiunt, pro qua Guictus ἀλιτήμε-ρον Εὐρ. maluit, Bentleius et Heynius Εὐρυσθῆ' ἠλιτόμηνον. Guicti coniecturam in contextum receperunt Gaisf. et Dind. Sed vide infra Comm.

vs. 92. ἦπου μάλα Bav. Par. A.

Ald. Iu. 1. Frob. μεταστοναχίζετ' Stobaeus IV. 56. μετὰ στοναχίζετ' Par. F. μεταστοναχίζετο Mosq. 2, sed superscripto εστο. μετάστομα (sic) χίζετο Par. B. μετέστονα χίζετ' Trinc. ὀπίσσω Flor. C. F. Voss.

vs. 93. ἄταν Flor. C. Mosq. 2 (sed η superscripto ab recentiore manu). ἄτταν Vit. ὀχέων pro ἀχέων legendum coniciebat Graevius ex Hom. II. Φ. 500, quod in contextum recepit Dind. Sed vulgatam cum Stobaeo Codd. et Schol. h. l. tuentur, potestque accus. pendere a μετεστοναχίζετο. ἦ δ' οὐ Par. A. Ald. Iu. 1. 2. Frob. Sic et Bav. a pr. m., pro qua recentior ἦ δ' οὐ, ut habent etiam Par. K. Vit. Trinc.

vs. 94. ἐπετείλατ' Flor. D. ἐπέ-τειλεν Flor. A. Ven. 2. Trinc. margo Stephani. ἐπέτελλεν Par. K. ἐπέτελλ' Neap. 1. Activo usus est Hesiodus Th. v. 995. Sed medium h. l. firmatur Pomeri loco Od. Λ. 622.

vs. 95. ἠνία σιγαλόεντα Par. K.

vs. 96. ὠκυπέδων Ven. 1. δὲ abest a Par. H. θάρσον Ven. 1. ἀέξω Vit. Flor. B. ἀέξω^ω eadem manu Flor. F.

vs. 97. ἰχθὺς pro ἰθὺς Mosq. 1. ἔχων Voss. Harl. ἔχων^ω Par. B.

- μηδὲν ὑποδδείσας κτύπον Ἄρεος ἀνδροφόνοιο,
 ὃς νῦν κεκληγῶς περιμαίνεται ἱερὸν ἄλσος
 100 Φοίβου Ἀπόλλωνος, ἑκατηβελέταιο ἄνακτος.
 ἢ μὴν καὶ κρατερός περ ἐὼν ἄαται πολέμοιο.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἀμώμητος Ἴόλαος
 Ἥθει', ἢ μάλα δὴ τι πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε
 τιμᾶ σὴν κεφαλὴν καὶ ταύρεος Ἐννοσίγαιος,
 105 ὃς Θήβης κρήδεμνον ἔχει ρύεται τε πόλῃα
 οἷον δὴ καὶ τόνδε βροτὸν κρατερόν τε μέγαν τε
 σὰς ἐς χεῖρας ἄγουσιν, ἵνα κλέος ἐσθλὸν ἄρῃαι.
 ἀλλ' ἄγε δύσσο τεύχε' ἀρήϊα, ὄφρα τάχιστα

VARIAE LECTIONES.

- vs. 98. ὑποδδείς Par. II. Mosq. 1. ὑποδδείε Harl. ὑποδδείσης Voss.
 vs. 99. ὃς καὶ νῦν Flor. B. Par. C. Ven. 1. κεκλογῶς Mosq. 1. Ven. 1. Par. m. περὶ, μαίνεται Vit. non male, iudice Rankio. Conf. Heyn. ad II. X. 165.
 vs. 100. ἑκατηβολέταιο Flor. D. Bav.
 vs. 101. καὶ abest a Par. D. G. ἀᾶται Vit. et in Mon. Schol. ἀᾶται πληροῦται. ᾶται Heyn. ad II. E. 588. ᾶεται Flor. B. Offensus praesente pro futuro Guictus scribendum coniecit ἢ μὴν καὶ κρατερός περ ἀασσεῖται πολέμοιο, sed nihil emendatione opus.
 vs. 102. τὸν δ' αὖτε Schell. τὸν δ' αὖτε δὴ Mosq. 2. ἀμώμητος Bav. Par. A. Ald. Iu. 1. 2. Frob. Farr.
 vs. 103. Ἥθει' ἢ, ut post Comm. dedit Heinsius, exhibet Bav. a pr. m., nescio an et Flor. A. B. D. Neap. 2, e quibus certo nihil enotatum inveni ab Helusiana lectione discrepantiae. Ἥθει' ἢ Flor. C. Par. B. C. F. Schell. Rehd. Harl. ᾧ ἡθει' ἢ Flor. F. Par. II. Mosq. 1. Med. d'Orv. ᾧ θεῖ' ἢ Ven. 2. Trinc. cum Diac. Stephani margo. ἡθει' ἢ Ald. Iu. 1. Frob. ωθ ει, ἡ Iu. 2. Farr. ᾧ ἡθει' ἢ δὴ τι Voss. μάλα abest ab Harl. ἡδη τι Par. II. δήτοι Flor. F. δή ῥα Par. B.
 vs. 104. ἐνοσίγαῖος Par. C. II: apud Rank. etiam E. et G. ἐνοσίγειος Flor. F. ἐνοσίγαιος Emm.
 vs. 105. θήβας Flor. A. D. πόλῃας Flor. B. πολῃας Vit. Mosq. 2. Rehd. Cod. Havn. Etym. M. p. 557, 29 seqq. πόλῃσε Flor. C. πόλλῃα Voss.
 vs. 106. κρατερόν μέγαν τε Par. II. Mosq. 1. Med. d'Orv.
 vs. 107. εἰς χ. Goettl. ἄρουσιν vitiose Trinc.
 vs. 108. ἀλλ' ἄγε, ut recte iam Trinc. scripserat, utque e MS. Par. recipiendum suaserat Ruhnken. ad Hom. II. in Cer. v. 495 et receperunt hinc Gaisf. Boiss. Dind. Goettl., exhibent Par. C. E. K. (apud Rank. etiam G.) Vit. Mosq. 1. 2. Harl. In Italia meis omnibus, item Voss., est ἀλλά γε, ut est in Ald. et ceteris hinc Edd. ante Gaisf.

- δίφρους ἐμπελάσαντες "Αρηός θ' ἡμέτερόν τε
 110 μαρνώμεσθ'· ἐπεὶ οὔτοι ἀτάρβητον Διδὸς υἱὸν
 οὐδ' Ἴφικλείδην δειδίξεται, ἀλλὰ μιν ὄλω
 Φεύξασθαι δύο παῖδας ἀμύμονος Ἀλκείδαο,
 οἱ δὴ σφι σχεδὸν εἰσι, λιλαιόμενοι πολέμοιο
 Φυλόπιδα στήσειν, τὰ σφιν πολὺ φίλτερα θοίνης.
 115 Ὡς φάτο· μείδησεν δ' ἐ βίη Ἡρακλεΐης,
 θυμῷ γηθήσας· μάλα γάρ νύ οἱ ἄρμενα εἶπεν·

VARIAE LECTIONES.

δύσσο scripsimus secundum Flor. A. B. Par. C. K. Ven. 1. Voss. Trinc. Similiter Boisson. Dind. Goettl. δύσαιο Flor. F. δύσαιο Mosq. 1. Par. m. Ceteri SS. δύσσο, ut Ald. et hinc praeter Trinc. Edd. ante Boisson. τεύχε εὐρήϊα Flor. D.

vs. 109. ἐμπελάσοντες Vit. ἄρεος Mosq. 1. Par. m. Voss.

vs. 110. μαρνώμεσθ' Flor. F. Par. E. K. οὔτοι, quod exhibent Flor. C. F. Par. A. C. (apud Rank. etiam E. et G.) Bav. Mosq. 2. Voss. Schell. Rehd. Harl. Ald. Iu. 1. 2. Frob. Farr., praefendum cum Bentleio et Hermanno duximus alteri multorum Codicum et Edd. lectioni οὔ τι. ἀτάρβητον Emm. ἀτάρβυτον Trinc. διδὸν pro υἱὸν Rehd.

vs. 111. οὐ Φιφικλείδην Bentr. Mihi ferri potuisse videtur δF, ut in septentrionalibus Europae linguis *du*. δ' εἰδίξεται Par. A. Ald. Bas. 1. ὄλω Par. A. (secundum Rank. etiam C. E. G.) Schell. Rehd. Trinc.

vs. 112. φεύξασθαι Flor. B. Par. I. Vit. Schell. Ἀλκείδαο Flor. A. D. Trinc. Ἀλκείδω Par. m.

vs. 113. σφιν Flor. D. Par. C. F. K. Trinc. σχεδὸν εἰσι pro vulgato

σχεδὸν εἰσι, vel, quod habent Trinc. Iu. 2. Farr. Benen., σχεδὸν εἰσι, recipimus e Par. C. II. Mosq. 1. Bene sic scripserat iam Pasor. πτολέμοιο Flor. B. In Vit. pro πολέμοιο est μάχης e glossa.

vs. 114. τὰ σφι Flor. B. Par. G. Mosq. 2. τάσφειν Par. K. Φέρτερα Flor. B. C. F. Par. C. (secundum Rankium etiam A. E. G. K. m.) Bav. a pr. m. (ιλ in litura) Mosq. 1. 2. Med. d'Orv. Voss. Pal. Harl. Schell. Rehd. Ald. Iu. 1. 2. Frob. Bass. Bog. Benen. Farr. Sed φίλτερα Flor. A. D. Neap. 1. 2. Ven. 1. 2. et Parisinorum certe B. D. F. H. I. atque ita Trinc. Steph. et hinc omnes Edd.

vs. 115. ὡς φάτο Trinc. μείδησε Flor. C. D. Par. C. Mosq. 2. Schell. Rehd. Trinc. Ἡρακλεΐη Neap. 1. Emm. Par. E. m. Mosq. 1. Voss.

vs. 116. μύθῳ pro θυμῷ. Flor. A. D. Ven. 2. Trinc. Stephani margo, probante Graevio. Pro vulgata facit Hom. H. H. 189. γηθήσας Emm. νύ abest a Flor. A. B. C. D. Par. C. F. G. I. Mosq. 2. Emm. Schell. Vratisl. οἱ a Flor. F. Med. d'Orv. ἄρμενα Bav. Ald. Iu. 1. 2. Trinc. Bass. εἶπε Flor. F. Vit. Schell. Rehd.

- καὶ μιν ἀμειβόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα
 Ἴηρος ᾧ Ἴόλαε, διοτρεφές, οὐκέτι τηλοῦ
 ὑσμίνῃ τριχεῖα· σὺ δ', ὡς πάρος ἦσθα δαΐφρων,
 120 ὡς καὶ νῦν μέγαν ἵππον Ἀρείονα κυανοχαίτην
 πάντῃ ἀναστρωφᾶν καὶ ἀρηγέμεν, ὡς κε δύνῃαι.
 Ὡς εἶπὼν κνημίδας ὄρειχάλκιοιο Φαινοῦ,
 Ἡφαίστου κλυτὰ δῶρα, περὶ κνήμησιν ἔθηκε.
 δεῦτερον αὖ θάρηκα περὶ στήθεσσιν ἔδυνε
 125 καλόν, χρύσειον, πολυδαίδαλον, ὃν οἱ ἔδωκε
 Παλλὰς Ἀθηναίη, κούρη Διός, ὅπποτ' ἔμελλε
 τοπρῶτον στονόεντας ἐφορμήσασθαι ἀέθλους.
 θήκατο δ' ἀμφ' ὤμοισιν ἀρῆς ἀλακτῆρα σίδηρον

VARIAE LECTIONES.

- vs. 117. ἀμειβόμενος Voss. προσ-
 ηῦδα Vit.
 vs. 118. διοτρεφές Vit. Schell. οὐκ
 ἔτι Par. II.
 vs. 119. τραχεῖα Par. D. (apud
 Rank. etiam G.) Harl. Emm. Vit. Mosq. 2.
 Schell. Rehd. Ald. Iu. 1. 2. Frob. Bog.
 vs. 120. ἀρείονα κυανοχ. Ven. 2, ut
 sit ἀρείονα adiectivum, κυανοχαίτης no-
 men equi. Ἀρίονα Par. K. Ἀρύονα
 Trinc. κυανοχίτην Voss.
 vs. 121. πάντῃ Vit. Rehd. Ald.
 Trinc. ἀναστρωφᾶν Par. C. Bav. Trinc.
 ὡς γὰρ Flor. C. Par. H. Rehd. ὡς κεν
 Flor. F.
 vs. 122. κνημίδας Par. D. (apud
 Rank. etiam G. m.) Vit. Mosq. 1. 2.
 Schell. Voss. Ald. Iu. 1. 2. Frob.
 ὄρειχάλκιοιο Nearp. 1. ὄρειχ. φαίνου
 (sic) in Cram. Anecd. I. p. 417, 15.
 vs. 123. κνημίσσιν Vit. περικνήμη-
 σιν Schell. ἔθηκεν Flor. A. B. F. Ven. 2.
 Wolf. Goettl.
 vs. 124. δεῦτερον αὖ Par. G. θάρηκα
 Mosq. 1. στήθεσσι Rehd. στήθεσφιν
 Flor. E. σθήθεσι Voss. ἔδυνεν Flor. A.
 Ven. 2. Trinc.
 vs. 125. χρύσειον abest a Par. I.
 χρήσειον Ald. πολυδαίδαλεον Par. C.
 G. Emm. Schell. Rehd. πολυδαίλον
 Voss. δαίδαλον Par. N. Thiersch.
 δαίδαλον^ε (sic) Par. K. ὃν ῥά οἱ δῶκε
 Voss. ὃν ῥά οἱ etiam Emm. Rehd.
 Par. m. ὃν ῥά οἱ Mosq. 1. Med. d'Orv.
 ὃν οἱ pro vulgato ὃν ῥά οἱ recepinus e
 Flor. B. D. Vit. Ven. 2. Trinc. ῥά in-
 sertum ab ignorantibus digamma. Conf.
 Herm. in Orph. p. 780.
 vs. 126. ἔμελλεν Ven. 2. Par. m.
 Trinc.
 vs. 127. τοπρῶτον recte iam Ald.
 Iu. 1. 2. Frob. Trinc., ut Schell.
 στενόεντας Vit. Trinc. Iu. 2. Benen.
 στενόεντα Par. F. ἐφορμήσασθαι Flor. F.
 Par. II. Bav. Mosq. 1. Med. d'Orv. Voss.
 vs. 128. ἄρης Trinc. ὤμοισι Par. K.
 ἀρκτηῖρα Par. m. ἀλακτῆρα Flor. E.
 et σιδήρου.

- δεινὸς ἀνήρ· κοίλην δὲ περὶ στήθεσσι Φαρέτρην
 130 καββάλετ' ἐξόπιθεν· πολλοὶ δ' ἔντοσθεν οἴστοι
 ῥιγηλοί, θανάτοιο λαβιφθόγγοιο δοτῆρες.
 πρόσθεν μὲν θάνατόν τ' εἶχον καὶ δάκρυσι μῦρον,
 μέσσοι δὲ ξεστοί, περιμήκεες, αὐτὰρ ὄπισθεν
 μόρφονοιο φλεγύαο καλυπτόμενοι πτερύγεσσι
 135 ἦσαν. ὁ δ' ὄβριμον ἔγχος ἀκαχμένον εἴλετο χαλκῶ·

VARIAE LECTIONES.

vs. 129. Φαρέτραν Bav. Mosq. 1. sed η superscripto. στήθεσι Mosq. 1. Par. m. Voss. στήθεσφι Flor. E.

vs. 150. κάββαλε τ' ἐξόπ. Par. E. Bog. καββάλατ' ἐξόπ. Par. A. Ald. Iu. 1. Frob. Bas. 1. καμβάλλετ' ἐξόπ. Bav., postremâ syllabâ in litura positâ; καμβάλατ' a pr. m. κάββαλ' ἐξόπ. Par. D. Rehd. κάμβαλε τ' ἐξόπ. Flor. E. κάμββαλεν ἐξόπ. Par. K. κάββαλεν ἐξόπ. apud Rank. Par. G. et N. Thierschii. καβάλλατ' ἐξόπ. Iu. 2. καββάλετ' ἐξόπ. Benenat. ἐξόπισθεν Flor. E. Mosq. 1. Med. d'Orv. Voss. Schell. Rehd. et apud Rank. Par. C. E. G. m. N. E meorum nullo notatum id inveni. πολλὸν δ. Par. A. Ald. Iu. 1. 2. Frob. δ' ἔσαν οἴστοι Flor. D. δέ τοι ἔσαν οἴστοι Ven. 2. Trinc. Stephani margo.

vs. 131. ῥιγαλοὶ Par. F. Schell. ῥιγηλοὶ Par. m. ῥιγῆλοὶ eadem manu Flor. C. λαβιφθόγγοιο Flor. E. Par. D. F. G. I. Bav. Vit. Mosq. 1. Schell. Rehd. Ald. Iu. 1. Frob.

vs. 152. εἶλον καὶ Bav. δάκρυσί τε Voss. μῦρον Bav. Mosq. 1.

vs. 133. ξεστοί Bav. a pr. m. περιμήκεες Par. B.

vs. 134. μορφνοῖς Par. D. Rehd.

μορνοῖο Par. B. m. reliqui SS., ut vulgo Edd., μορφνοῖο. Mihi μόρφονοιο praefendum visum est cum Goettlingio secundum Arcadium de Acc. p. 62, 9.

vs. 135. ὄδ' ὄβρ. Schell. ἰδ' ὄμβρ. Flor. B. ἰδ' ὄβρ. Neap. 2. ὄμβριμον Flor. B. E. F. Par. F. Emm. Bav. Vit. Goettl. ἀκάχμιον Flor. F. Mosq. 1. Med. d'Orv. sed ἀκαχμένον ibi in marg. αἴθοπι pro εἴλετο Flor. B. E. Par. A. C. D. F. I. K. Bav. Schell. Emm. Ald. Iu. 1. 2. Frob. θυμῶ pro χαλκῶ Flor. F. Par. G. m. Parl. Mosq. 1. 2. Voss. Rehd. Motus hac diversitate lectionis Hermannus in Ephem. litt. Lips. I. 1. p. 94 legendum coniecit εἴλετο δ' ὄβριμον ἔγχος ἀκαχμένον αἴθοπι χαλκῶ, ut est II. O. v. 482. Neque veri specie caret, veterem hanc lectionem corruptam fuisse ab iis, qui ad explendam in vv. 133 et seq. sententiam ἦσαν deesse crederent, quo male intruso aliud vocabulum delendum fuit, ne iusto longior esset versus. Attamen, quamvis probabilem, coniecturam non sum ausus cum Goettlingio in contextum recipere. Codicum ἦσαν agnoscere etiam Tzetzis videtur. Rankius tentat χερσὶν δ' ὄβρ. ἔγχ. ἀκ. εἴλετο χαλκῶ, ceterum pro vulgata lectione pugnans.

κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην εὐτυκτον ἔθηκε,
 δαιδαλέην, ἀδάμαντος, ἐπὶ κροτάφοις ἀραρυῖαν,
 ἦτ' εἶρυτο κάρη Ἡρακλῆος θείοιο.

Χερσὶ γε μὲν σάκος εἶλε παναίολον οὐδέ τις αὐτὸ
 140 οὐτ' ἔρρηξε βαλῶν, οὐτ' ἔθλασε, θαῦμα ἰδέσθαι.
 πᾶν μὲν γὰρ κύκλω τιτάνω, λευκῷ τ' ἐλέφαντι
 ἠλέκτρῳ θ' ὑπολαμπές ἔην, χρυσῷ τε Φαιειῷ
 λαμπόμενον· κυάνου δὲ διὰ πτύχας ἠγύλαντο.
 ἐν μέσσω δὲ δράκοντος ἔην φόβος, οὔτι Φατειός,

VARIAE LECTIONES.

vs. 136. *κρατὶ τ'* Schrev. nullo ad-
 stipulante Codice. *ἐπιφθίμῳ* Mosq. 1.
 Schell. *κυανέαν* Flor. C. Schell. *εὐκτυ-*
τον Voss. *εὐτυκτον*, ut Ald. Iu. 1. 2.
 Frob. Trinc., exhibent Par. C. E. K.
 Reliqui SS. et Edd. *εὐτυκτον*. Conf.
 Muetzell. de emend. Th. p. 68 et a me
 supra dicta ad v. 26. *ἔθηκεν* Flor. A.
 Ven. 2. Med. d'Orv. Trinc.

vs. 137. *δαιδαλίην* Flor. F. Par. H.
ἀδάμαντον Flor. E. Par. D. G. Mosq. 2.
 Schell. Rehd.

vs. 138. *ἔρρυτο* Par. C. *ἔρυτο* Flor.
 A. C. D. Mosq. 2. Ven. 2. Trinc.
ἔρυτο Rehd. *ἔρυκτο* Flor. E. *κάρην*
 Flor. F. Par. E. H. K. et N. Thierschii.
 Mosq. 1. Med. d'Orv. *Ἡρακλεοῖο*
 Flor. E. — Post *θείοιο* spatium est ali-
 quot versuum in Ed. Ald. et versui 139
 praefiguntur haec: *ἀρχὴ τῆς ἀσπίδος*.
 Similiter Iu. 1. Frob. et Codicum Bav.
 et Par. C. eademque est Scholiorum
 Par. F. et G. nota ad v. 139.

vs. 139. *δὲ* pro *γε* Flor. F. Med.
 d'Orv. Mosq. 1. apud Rankium Par. E.
 m. Abest *γε* a Par. A. G. Vit. hinc
χερσὶν μὲν Brunck. *μὴν* Par. H. (apud
 Rank. etiam E.) Mosq. 1. Voss. Trinc.

εἶχε pro *εἶλε* Flor. B. E. *παναίολον*
 sic eadem manu Flor. F. *οὐδὲ τις* Ald.

vs. 140 et tres sequentes in Flor. C.
 leguntur post v. 162. In Schell. scripti
 in margine lig. rubro. *ἔθλασε* Trinc.
ἔθασε Par. m. *οὐτ' ἂν ῥῆξε* legendum
 coniecit I. H. Voss. *Randgl.* p. 30,
 praeter necessitatem et refragantibus SS.
θαῦμα εἶδεσθαι Par. A.

vs. 141. *πᾶς* pro *πᾶν* Par. B. *γὰρ*
 omissum in Par. m. *λευκῇ* Flor. F.
 Par. H. *τῆδ'* ἐλέφ. (sic) Voss.

vs. 142. *ὑπεκλαμπές* Par. G. Rehd.
ὑπερλαμπές Flor. B. Par. E. Vit. Emm.
 Schell. *ἐπιλαμπές* Neap. 1.

vs. 145. *κυανού* Bav. Trinc. Stephani
 margo. *δὲ* abest a Flor. E. Par. D. I.
 Vit. Schell. *διαπτύχας* Par. C. H. I.
 Trinc. Iu. 2. *διάπτυχας* Voss. Steph.
διαπτυχέας Par. A. D. G. Mosq. 2.
 Schell. Rehd. Ald. Iu. 2. Frob. Bas. 1.
διαπτυχάεας Par. F. *διαπτύχας* Bav.
διαπτύχας Vit. *πτύχας* etiam Flor. E.
πτήχας Flor. D. *ἠγάλαντο* Par. F.
ἠγύλατο Par. K.

vs. 144. *μέσσω* Flor. C. D. E. Bav.
 Mosq. 1. 2. Schell. Rehd. apud Ran-
 kium etiam Par. G. *ἐν μέσσω δ' ἀδά-*

- 145 ἔμπαλιν ὄσσοισιν πυρὶ λαμπομένοισι δεδορκώς.
 τοῦ καὶ ὀδόντων μὲν πλήτο στόμα λευκὰ θεόντων,
 δεινῶν, ἀπλήτων, ἐπὶ δὲ βλοσυροῖο μετώπου
 δεινὴ Ἔρις πεπότιτο, κορύσσουσα κλόνον ἀνδρῶν
 σχετλίη, ἣ ῥα νόον τε καὶ ἐκ φρένας εἴλετο φωτῶν,
 150 οἵτινες ἀντιβίην πόλεμον Διὸς υἱὶ Φέροιεν.
 τῶν καὶ ψυχὰι μὲν χθόνα δύνουσ' Ἄϊδος εἴσω
 αὐτῶν ὄστέα δέ σφι, περὶ ῥινοῖο σαπίσης,

VARIAE LECTIONES.

μαντος ἔην φόβος legisse Tzetzes videtur, quod Rankius praefendum et in contextum recipiendum censet. Sed Codd. omnes cum Diacono ἐν μέσσω δὲ δράκοντος ἔ. φ., quod mihi cum Editis omnibus retinendum videtur. Conf. infra Comm. δέος pro φόβος Flor. E. φατεινός Par. F. Emm.

vs. 145. ἔμπαλι δ' ὄσσ. Flor. B. Rehd. ἔμπαλιν δ' ὄσσ. Flor. C. Par. D. F. G. Vit. Schell. ὄσσοισι Flor. E. D. Par. D. E. K. Bav. Vit. Mosq. 1. 2. apud Rankium G. m. ὄσσοισι vitiose Trinc.

vs. 146. πλεῖτο Flor. E. πλᾶτο Par. A. Bav. Ald. Iu. 1. 2. Frob. πλᾶτο Mosq. 2. (sed in margine γρ. πλῆτο) πλῆτο μὲν in verso ordine Neap. 1. θεώντων apud Rankium Par. G. θεεόντων Par. m.

vs. 147. δεινῶν apud Rankium Par. G. ἀτλήτων Voss. ἀπλάτων coniecit I. H. Voss. Sed vide Muetzell. de em. Th. p. 56. βλοσυροῖο Par. H. (apud Rankium etiam E.) Schell. βλωσυροῖο Vit. βλωσυροῖο (sic) Par. F. βροσυροῖο Voss. προσώπου pro μετώπου Diac. Flor. A. D. F. Par. H. (apud Rankium etiam E.) Bav. Voss. Vit. Med. d'Orv. Ven. 2. Trinc.

vs. 148. δεινὴ δ' Ἔρ. Flor. E. πεπότιτο Par. G. (sed η superscripto) Schell. Rehd. ἐποτᾶτο legendum coniecit Rankius. κορύσσουσα Flor. E. apud Rankium etiam Par. D.

vs. 149. σχετλία Flor. C. Par. D. Mosq. 2. Schell. Rehd. ἐκ abest a Flor. C. F. Mosq. 2. Schell. Voss. Rehd. Med. d'Orv., secundum Rankium etiam Par. E. G. m. φρένας Vit. εἴλετο Bav. εἴλε Mosq. 1. Med. d'Orv., apud Rankium etiam Par. E. αἴνυτο pro εἴλετο Flor. A. D. Emm. in margine, Ven. 2. Trinc., quod receperunt Dind. et Goettl., hic quidem ob Hom. II. Δ. 531, E. 155. Sed vide II. Γ. 294, T. 577. θνητῶν pro φωτῶν Voss.

vs. 150. υἱὶ Trinc. Bog. Goettl. ἦ Par. H.

vs. 151. δύνουσ' Par. K. δίουσ' Emm. δύνουσι Flor. A. C. D. Par. D. (apud Rankium etiam G.) Schell. Rehd. Trinc. Iu. 2. δύμεναι Flor. F. Par. E. H. Harl. Mosq. 1. Med. d'Orv. Voss.

vs. 152. σφιν Mosq. 2. (sed ν additum alla manu) Ald. Iu. 1. 2. πυρὶ ῥινοῖο Vit. περὶ ῥινοῖο (sic) Par. C, apud Rankium etiam K. περ ῥινοῖο Mosq. 1. Med. d'Orv., apud Rank. etiam Par. E.

Σειρίου ἀζαλέοιο, κελαινῇ πύθεται αἴη.

ἐν δὲ Προίωξις τε Παλιώξις τε τέτυκτο·

155 ἐν δ' Ὅμαδος τε Φόνος τ' Ἀνδροκτασίη τε δεδήει·

ἐν δ' Ἔρις, ἐν δὲ Κυδοίμοδος ἐθύνεον· ἐν δ' ὀλοῇ Κήρ·

ἄλλον ζῶν ἔχουσα νεούτατον, ἄλλον ἄουτον,

ἄλλον τεθνηῶτα κατὰ μόθον ἔλκε ποδοῖιν.

εἶμα δ' ἔχ' ἀμφ' ὤμοισι δαφοινεὸν αἵματι Φωτῶν.

VARIAE LECTIONES.

vs. 153. Σειρίου Vit. Rehd. Σειρὸς ὅπ' coniectura est Guieti, ut sit a Σείρ, tam praeter necessitatem, quam invitit Codd. ἀζαλέοιο Mosq. 1. ἀβαλέοιο vitiose Winterton. κελαινῇ—αἴη Mosq. 2. Frob. κελαινῇ—αἴη Vit. καλαι- νῇ—αἴη Par. A. Ald. καλαινῇ—αἴη Iu. 2. Bog. μελαίνῃ—αἴη Flor. A. Par. E. H. K. N. Thierschii, Mosq. 1. Med. d'Orv. Trinc. Stephani margo. μελαινῇ Harl. μελάνῃ Par. B. κελαι- νῶν Schell. πείθεται Voss.

vs. 154. παλιώξις τε προίωξις τε Voss. Προίωξις Par. m. τετύκτο Bav. τέτυκται Par. D. F. G. Mosq. 2. (sed addito γρ. τέτυκτο) Schell. Rehd. τέ- τυκτο superscripto αι Vit. τ' ἐτέτυκτο maluit Heyn. ad Hom. T. VI. p. 288.

vs. 155. ἐν δ' Ἔρις. Par. C. φόνος, quod habent cum Diacono Flor. A. B. C. D. E. Par. D. F. G. I. Bav. Vit. Emm. Schell. Rehd. Ven. 2. Trinc., cum Her- mannio et Rankio pro vulgato φόβος ma- luimus, ob locos similes Homeri Od. Λ. 611, Theog. 228 (?). τε ἀνδροκτασίη Flor. C. Mosq. 1. Voss. Schell. τε ἀνδροκτασίης Mosq. 2. τ' ἀνδρῶν ἀν- δροκτ. Par. I. Emm. Rehd. τε ἀν- δρῶν ἀνδρ. Par. F. G. τε ἀνδρῶν ἀν- δροκτασίης Par. D. τε ἀνδρῶν ἀνδρο- κτασίῶν Flor. E. Vit. τε δεδήει Bav.

Par. G. Bog. Steph. Comm. Heins. Heior. τε δεδάει Par. C. D. τε ἐδέει Par. K. τ' ἐδεδήει cum Diacono Guie- tus, Schrevelius, Graevius, Robins. Loesn. Abstest verbum a Par. B. Vit. τε δεδήει, ut dedimus, reliqui SS. e Edd.

vs. 156. Κύδοιμος Flor. F. ἐθύνετο Bav. a pr. m., secunda τ delevit ὀλοῇ Vit. κήρ, ut habent iam Trinc. e Bog., exhibent Par. B. D. H. I. Bav. Mosq. 1. 2. Schell., visumque id etiam mihi cum Guieto, Dind., Goettl., praefe- rendum alteri plurium et Codicum MSS et Edd. lectioni Κήρ.

vs. 157. ζῶν Par. H. ἄουτον Flor. D.

vs. 158. τεθνηῶτα, ut Aristarchus consentientes scripserunt Trinc. Steph. Wolf. Dind. Goettl., exhibent Mosq. 1. Med. d'Orv. Emm. Scholia technologica Diaconi, praestare et nos duximus ple- rorumque SS. et Edd. lectioni τεθνεῶ- τα, pro qua τεθνεῖῶτα Vit. τεθνεῶτα Flor. A. F. Conf. Winterton. ad v. 175 μόχθον Bav. a pr. m. Sed χ deinde crasum.

vs. 159. αἶμα δ' Vit. Mosq. 2. Schell. Rehd. et apud Rankium Par. D. G. ἔχε τ' ἀμφ' Flor. C. ἔχετ' ἀμφ' Par. D, apud Rankium etiam G. Vit. Mosq. 2. Schell. Rehd. δαφοινεὸν, ut

160 δεινὸν δερκομένη καναχῆσί τε βεβρυχυῖα.

ἐν δ' ὀφίων κεφαλαὶ δεινῶν ἔσαν, οὔτι φατειῶν,
δώδεκα· ταὶ φοβέσκον ἐπὶ χθονὶ Φῦλ' ἀνθρώπων,
οἴτινες ἀντιβίην πόλεμον Διὸς υἱὶ φέροισιν.

τῶν καὶ ὀδόντων μὲν καναχῆ πέλεν, εὔτε μάχοιτο

165 Ἀμφιτρωωνιάδης· τὰ δὲ δαίετο θαυματὰ ἔργα.

VARIAE LECTIONES.

recte scripsit iam Goettl. secundum Eustath. ad II. Σ. p. 1160, 52, exhibent Par. II. Mosq. 1. διαφοίνιον Iu. 1. 2. Benen. δαφείνιον Comm. Heins. 2. Ceteri SS. et Edd. δαφοίνιον.

vs. 160. Pro vulgato βεβριθυῖα Guicetus scribi voluit βεβρηχυῖα, citans Hesychii glossam βέβρηχεν· ἤχησεν. Sed Ruhnkenius in Ep. Cr. p. 102 legendum in Hesychio contendit βέβρυχεν· ἤχησεν (ut glossa referatur ad II. P. 264, Od. E. 412), et h. l. καναχῆσί τε βεβρυχυῖα. Ruhnkenii coniecturam in contextum recepit Gaisford., confirmatum iuit Hermannus scholio Tzetzae in Monac. Codice: καναχῆσι γόοις, κραυγαῖς· διὰ τῶν κραυγῶν βρυχομένη· firmat validius Par. C, in quo plane scriptum est βεβρυχυῖα. Itaque id recipiendum etiam nos duximus. Variatio Codicum in βέβριθε et βέβρυχε observatur etiam II. Π. 384. Guiceti βεβρηχυῖα placuit Heynio ad II. Φ. 385, sed nulla exstat huius formae auctoritas. Notum ex poëtis tantum est ἔβραχε. Pro vulgato βεβριθυῖα pugnat Heinrichus, cui facile concedo, frequens esse βρίθειν pro pollere, valere. Sed tamen aptius, ut puto, in citatis ab eo veterum locis dicitur βρίθειν χειρὶ, ξίφεσι, πλούτῳ, κράτει, εὐδοξίᾳ, quam h. l. καναχῆσί βρίθειν. Goettlingius, in priore Ed.

βεβριθυῖα item, sed alia ratione, tueri conatus, in altera Ruhnkenium sequi maluit, favente Ven. 1, ubi βεβρυχυῖαι. Quod autem e Med. 2. citat βεβρυχυῖα, e Med. 1. βεβριθεῖα, eas lectiones facta mihi Florentinorum collatio ignorat. In Vit. est βεβρισθυῖα, in Schell. βεβριθεῖα. Ceteri omnes SS., ut vulgo Edd., βεβριθυῖα.

vs. 161. ἔνθ' ὀφίων Par. C. ἦσαν Par. H. Mosq. 1. οὔτι Ald. Iu. 1. 2. Frob. Bas. Trinc.

vs. 162. ταὶ βόσκονται Flor. B, verum in margine est alia manu, sed antiqua γρ. ταὶ φοβέσκον. Pro eo Vit. φοβούσκον.

vs. 165. ἦι Par. H. In Bav. alia manus υἱὶ in υἱέι refinxit.

vs. 164. χαναχῆ Trinc. καταναχῆ Iu. 1. 2. μάχοιτο Par. I.

vs. 165. Ἀμφιτρωωνιάδης Par. I. Bav. Ἀμφιτριωνιάδης Trinc. τάδε δαίετο Diac. Par. C. τὰ δὲ δαίετο Emm. τὰδ' ἐδέετο Flor. F. Vit. τὰ δ' ἐδαίετο Schell. Rehd., apud Rankium etiam Par. E. τὰ δὲ δαίεσθαι Med. d'Orv. τὰδ' ἐδαίεσθαι Mosq. 1. Par. m. τὰ τ' ἐδαίετο Mosq. 2. a pr. m. Correxerit altera in τὰ δ' ἐδαίετο. Abest τὰ a Par. I.

θαυματὰ ἔργα, quod, ut exstat in Hom. II. in Merc. 80, 439, II. in Bacch.

στίγματα δ' ὡς ἐπέφαντο ἰδεῖν δεινοῖσι δράκουσι
 κυάνεα κατὰ νῶτα, μελάνθησαν δὲ γένεια.
 ἐν δὲ συῶν ἀγέλαι χλούνων ἔσαν ἠδὲ λεόντων
 ἐς σφέας δερκομένων, κοτεόντων θ' ἰεμένων τε.

170 τῶν καὶ ὀμιληδὸν στίχες ἦϊσαν· οὐδέ νυ τῶν γε

VARIAE LECTIONES.

34, ita apud Hesiodum legerunt Scholiastes Pindari ad Ol. I. 45 et Diacon. ad h. l., notans cum Eustathio ad II. p. 400, 50, sic vocabulo usum etiam Pindarum (l. c.), quodque commendatum ab Ruhnkenio Ep. Cr. p. 26 cum Trinc. Gaisf. Boisson. Dind. Goettlingio recipiendum etiam nos duximus, exhibent Flor. A. B. Neap. 2. Pal. Ven. 2. Par. D. Pro eo θαυμαστὰ ἔργα, adversante metro, est in Flor. D. F. Par. B. E. F. II. I. K. et N. Thierschii, Bav. Vit. Mosq. 1. 2. Schell. Rehd. Stephani marg. θαυμάσια ἔργα in Neap. 1. θέσκελα ἔργα in Flor. E. Olim vulgo editum θαῦτὰ, ut habent Flor. C. Par. A. C. et Bav. supra rasuram. Corrupte Iu. 2. θεοῦ τὰ. Servavit Aldi et reliquorum θαῦτὰ Wolfius ob insolentiam formae, quae vix ulli librarlo aut correctori se offerre potuisset, nisi in antiquis libris fuisset. Sed θαῦτὰ non solum insolens, verum etiam ob dialysin suspectum est, et potest ipsum θαυματὰ rarius visum variis ortum delisse correctionibus.

vs. 166. στίγματα Par. J. στιγμαὶ legendum coniecit Herm. ad Orph. 702 ex Diacono, sed ipso retractavit Opusc. l. c. p. 197. ὡς Schell. Ald. Frob. Bas. ἐπέφαντ' οἰδεῖν Par. K. δράκουσιν Flor. A. F. Trinc.

vs. 167. κυάνεοι κατὰ νῶτα Flor. B. C. Neap. 1. 2. Par. A. B. D. F. G. I.

Pal. Bav. Vit. Schell. Rehd. Ald. Iu. 1. Frob. Bas. Benen. Stephani margo. Quod ad Orph. 702 legendum κυάνεαι coniecerat, Hermannus postea in Opusc. l. c. κυάνεοι probavit, ut sit similis constructio atque infra in v. 185. Recepit illud Goettlingius, post δράκουσι interpungens et ἦσαν intelligens. Mihi videtur aliquis de metro sollicitus hinc κυάνεα in κυάνεοι mutasse. Sed offerre nos non debet media in quinque brevibus producta. Conf. Od. K. 353 Ἔργ. 150.

vs. 168. ἀγέλαι Flor. C. ἦσαν Vit. Mosq. 2. Schell.

vs. 169. ἐς σφέας δερκομένων (sic) Par. A. ἐς σφέας βλεμμένων (sic) Flor. E. κοτιέντων Flor. C. Neap. 1. Par. A. D. G. Bav. Vit. Mosq. 2. Schell. Rehd. Ald. Iu. 1. Frob. Bas. κοτιέντων Flor. E. θ' ἰεμένων, quod cum Frob. Bas. Schmidt. Wolfia et Goettlingio recepimus pro vulgato τ' ἰεμένων, exhibent Par. E. II. K. N. Thierschii, Har. Mosq. 1. Med. d'Orv. Voss. τιεμένων Par. A. D. G. Schell. Rehd. τ' ἰεμένων vitiose Heinr. Boiss. Nescio autem an antiquitus fuerit κοτεόντων ἰεμένων τε.

vs. 170. καὶ abest a Flor. C. Par. C. Schell. Rehd. In Mosq. 2. insertum a alia manu. ὀμιληδὸν αἰστίχες Par. K. ὀμιλαδὸν etiam Par. A. D. E. N. Thierschii, Ven. 2. Trinc. Stephani margo

οὐδέτεροι τρεῖτην· Φρίσσον γε μὲν αὐχένας ἄμφω.
ἤδη γάρ σφιν ἔκειτο μέγας λῖς, ἀμφὶ δὲ κάπροι
δοιοί, ἀπουράμενοι ψυχάς· κατὰ δὲ σφι κελαινὸν
αἶμ' ἀπελείβειτ' ἔραζ'· οἱ δ' αὐχένας ἔξεριπόντες

175 κείατο τεθνηῶτες ὑπὸ βλοσυροῖσι λέουσι.

VARIAE LECTIONES.

ὀμιληδῶν Med. d'Orv. Par. m. ὀμιλι-
δῶν Mosq. 1. ἦσαν Flor. E. Vit.
ἴσαν Flor. B. ἴσαν Flor. C. Par. C.
D. F. G. Schell. Rehd. τῶνγε, quod
cum Robinsono maluimus, habent Flor.
B. D. E. F. Neap. 1. Par. E. H. K. N.
Thierschii, Mosq. 1. Harl. Bav. a pr.
m. ταίγε Par. C. τίγε Neap. 2. τοί-
γε Par. A. D. Bav. ex corr. (Schol.
Mon. οὔτοι) Ald. Iu. 1. Frob. Bas.
Bog. Goettl. τῶγε, ut est in Edd.
ante Robins. utque inde repetierunt
Heinr. Gaisf. Dind. Boiss., pauciores
exhibent Codd. Flor. A. Par. B. G. I.
Vit. Schell. Rehd.

vs. 171. οὐδέτερον Par. D. Mosq. 2,
sed addito γρ. οὐδέτεροι Rehd. οὐδ'
ἕτεροι Par. C. Vit. Mosq. 1. Schell.
Schol. Mon. Ald. Iu. 1. Frob. Bas.
Bog., et sic scribendum esse suspicatus
est Graevius in Lectt. Hesiod. τρεῖτην
Flor. B. Supra autem alia, sed antiqua
manu, scriptum *σελ*. Φρίσσον γε μὲν
seripsimus cum Dind. et Goettl. Φρίσ-
σον γε μὲν cum plerisque SS. Trinc.
et hinc fere Edd. Φρίσσον γε μὲν Ald.
Iu. 1. 2. Bas. Bog. Φρίσσον γέ μιν
Par. C. Φρίσσον γε μὲν Par. N. Thier-
schii. Φρίσσοντε μὲν Par. D. G. Φρίσ-
σον τε μὲν Mosq. 2. αὐχένος Flor. D.
φρένας pro αὐχένας Flor. F.

vs. 172. ἤδη δὲ σφ. Neap. 1. Pro
σφιν Vit. νιν, Par. F. σφισιν. ἐπέ-

κειτο Flor. D. ἐπήλθε legisse videtur
Diaconus. λῖς pro vulgato λῖς malui-
mus, oblatum a Flor. F. Par. B. G.
H. I. Mosq. 1. 2. Ven. 1. 2. Trinc.;
ex verissima, inquit Rankius, Aristarchi
lege. Conf. Wolf. Anal. 4. p. 508; Lehrl.
Aristarch. p. 266 seqq.; Lobeck Para-
lip. Gr. Gr. p. 85. δὲ κάπροιω (sic)
Par. A. Ald. δεκαπροιω Iu. 1. 2, quod
correctum iam apud Frob. Bas. Trinc.
et Bog. ἀμφιδὲ Rehd.

vs. 173. δυοὶ Flor. F. δύο Bav. a
pr. m. δύοσι a sec. δυοῖ Mosq. 1.
ἀποαράμενοι Vit. ἀπὸ ἀράμενοι Flor.
E. καταδέ Vit. σφιν Ald. Iu. 1. 2.
Frob.

vs. 174. ἀπελίβειτ' Flor. F. ἀπε-
λείβειτ' Par. B. ἀπελείβειτ' Ald. Iu.
1. 2. Frob. ἀπελείβειτ' Trinc. ἔραζε
Flor. D. Voss. Bav., apud Rankium
etiam Par. C. et N. Thierschii; ἔραζεν
Flor. F. Par. D. Vit. Mosq. 1. Schell.,
apud Rankium etiam Par. G. De eli-
sione insolita vid. Spitzn. de versu her.
p. 171. οἶδ' Schell. Schrev. Graev.
Interpres Bas. aliqui autem. ἔξερι-
πόντες Flor. D.

vs. 175. τεθνηῶτες Par. C. E. K. m. N.
Thierschii, Mosq. 1. Voss. Schell. ὑπαὶ
Flor. B. βλοσυροῖσι Flor. D. Mosq. 1,
apud Rank. Par. G. et m. βλοσυροῖσι
Iu. 2. βλοσυροῖο λέοντι (sic) Flor. E.
λέουσιν Flor. A. Iu. 2. Trinc.

τοὶ δ' ἔτι μᾶλλον ἐγειρέσθην, κοτέοντε μάχεσθαι,
ἀμφότεροι, χλοῦναί τε σύες χαροποί τε λέοντες.
ἐν δ' ἦν ὑσμίνη Λαπιθάων αἰχμητῶν

- Καινέα τ' ἀμφὶ ἄνακτα Δρύαντά τε Πειριθόου τε
180 Ὀπλέα τ' Ἐξάδιόν τε Φάληρόν τε Πρόλοχόν τε
Μόψον τ' Ἀμπυκίδην, Τιταρήσιον, ὄζον Ἄρηος,
Θησέα τ' Αἰγείδην, ἐπιείκελον ἀθανάτοισιν
ἀργύρεσι, χρύσεια περὶ χροῖ τεύχε' ἔχοντες.
Κένταυροι δ' ἐτέρωθεν ἐναντίοι ἠγερέθοντο
185 ἀμφὶ μέγαν Πετραῖον ἰδ' Ἄσβολον οἰωνιστῆν

VARIAE LECTIONES.

vs. 176. τοῖδ' ἔτι Schell. Ven. 2. Trinc. τοῖδ' ἔτι Mosq. 1. τοὶ δέ τοι Bav. ἐγειρέθην Flor. F. ἐγειρέτην Par. II. Mosq. 1. Med. d'Orv. ἐγειρέσθην eadem manu in Flor. B. ἀγειρέσθην Par. B. κότέον τε Vit. Pal. Stephani margo. Commel.

vs. 177. ἀμφότεροι Bav. χλοῦτοι τε (sic) Neap. 1. σύες Par. D.H. Vit. χαλεποί Vit. Sic ad χαροποί Od. A. 610 Scholia γρ. χαλεποί.

vs. 178. ὑσμίνη Trinc. ὑσμίνη μάχη Λαπ. Par. D, apud Rank. etiam G, Ven. 1. Schell. Rehd. ὑσμίνη τε μάχη Par. B. Λαπηθάων Par. m. Λαπίθων Par. A. I. Bav. Ald. Iu. 1. 2. Frob. Bas.

vs. 179. καὶ νέα Ven. 1. ἀμφιάννακτα Par. G. Bav. Mosq. 2. (cum glossa ἀμφιάννακτας ἕλεγον τοὺς διθυραμβοποιούς) Ald. Iu. 1. Δρύαντα Par. II. Mosq. 1. Voss. Πειριθόου τε Comm. Heins. Πυριθόου τε Vit.

vs. 180. Ὀπλέα Bav. Vit. τ' Ἀξάδιόν τε Bav. τε Ἐξάδιόν τε placuit Rankio. Sed vide Ovid. XII Met. 266.

Φαληρόν τε Par. F. II. Mosq. 1. Iu. 2. Φάλληρόν τε Vit.

vs. 181 et seq. in Emm. sic confunduntur: Μόψον τ' Ἀργείδην ἐπιείκελον ἀθανάτοισιν. Μόψον etiam Flor. F. Par. E. K. Mosq. 1. Μόττον Par. I. Τιταρήσιον Voss. Ταρήσιον Flor. D. Harl. Super ρ in Τιταρήσιον in Flor. F. altera manus ν posuit. ὄρον Ἄρ. Par. m.

vs. 182. Ἀργείδην Emm. ἐπιείκελον Par. II. ἐπιείκελον Iu. 1. 2. ἀθανάτοισι Flor. B. Vit. Schell.

vs. 183 abest a Flor. D. Voss. Harl. In Par. E. additus est ab sec. manu. Omisisse videntur ad constructionem offensi. Sed conf. infra Comm. χρύσεια Par. D. G. Bav. Vit. Schell. Rehd.

vs. 184. Κένταυροι θ' Bav. a manu recent. Emm. Ald. Iu. 1. 2. Bas. ἐτέρωθεν Med. d'Orv. ω superscripto. ἐτ' ἐτέρωθεν Schell. ἐναντίον Vit.

185. Πετραῖιον Comm. Πετραίιον Heins. ἠδ' Ἄσβ. Flor. C. E. Par. C. II. Vit. Mosq. 1. 2. Schell. Rehd. Ald. Iu. 1. 2. Frob. Bas. Steph. Comm.

Ἄρκτον τ' Οὔρειόν τε μελαγχαίτην τε Μίμαντα
καὶ δύο Πευκίδας, Περιμήδεά τε Δρύαλόν τε
ἀργύρεοι, χρυσέας ἐλάτας ἐν χερσὶν ἔχοντες.
καὶ τε συναίγδην, ὥσεί ζωοὶ περ ἕοντες,
190 ἔγχεσιν ἢ δ' ἐλάτης αὐτοσχεδὸν ὠριγνῶντο.
ἐν δ' Ἄρεος βλοσυροῖο ποδώκεες ἔστασαν ἵπποι,
χρῦσειοι ἐν δὲ καὶ αὐτὸς ἐναρφόρος οὐλιος Ἄρης,

VARIAE LECTIONES.

Heins. Ἄσμολον Flor. F. Neap. 1. Mosq. 1, apud Rankium etiam Par. E. Ἄσβαλον Voss.

vs. 186. Ἄρτον Par. II. Ἄρετὸν Mosq. 1. θούριόν τε cum Diacono, ὄρμητικὸν exponente, Par. B. Vit. Ven. 2. Trinc. Stephani margo. In Bav. eadem manus θ' Οὔρειόν τε mutavit in θούριόν τε, glossamque addidit θούριον ὄρμητικόν. θ' οὔριόν τε Ald. Ju. 1. 2. Bas. (sed *Vriumi* redditum) Steph. Heins. Graev., alii, quibus *Hurius* redditur. In Par. II. Mosq. 1. Voss. Rehd. est, ut apud Schmidt., τ' οὔριόν τε. Legendum Guictus coniecit τ' Οὔρειόν τε, quod receperunt Heinr. Boiss. Dind. Goettl. recipiendumque etiam mihi visum est, cum sit Ὀρειος Centauri nomen apud Diod. Sic. IV. 12 et Pausan. III. xviii. 8. Οὔρειος forma est Ionica. Apud Ovid. XII Met. 310 pro *Areos* fortasse legendum *Oreos*. μελεγχαίταν Par. II. Mosq. 1. μελαγχέτην Vit. Par. G. (sed *αι* superscripto). μελαχαίτην Bav. μελαγχαιότα Voss.

vs. 187. Πευκίδας Par. D. G. Bav. Vit. Schell. Voss. Rehd. Ald. Ju. 1. 2. Frob. Farr. περὶ μήδεα Ju. 2. Farr.

vs. 188. ἀργυρέας Harl. δ' ἐλάτας Par. II. Med. d'Orv. Mosq. 1. ἐνὶ χερσὶν Flor. B. ἔχοντας Harl.

vs. 189. συναίγδην, oblatum a Codd. Flor. F. Par. B. E. K. Voss. Mosq. 1. Med. d'Orv., firmatum ab Etym. M. p. 41, 29 seqq., cum Viro Docto in Misc. Obs. I. p. 416, Ruhnk. in Ep. Cr. p. 103, Wakefieldio Silv. Cr. I. p. 119, Heinr. Gaisf. Boisson. Dind. Goettl., pro ceterorum Codd. et veterum Editionum lectione συναίκτην, ut superscriptum recent. manu habent etiam Par. E. Med. d'Orv. Mosq. 1, recipiendum et nos duximus, cum duo verba non facile periodus admittat, nulla intercedente copula. In Guicti annotatione συναίχθην vitiose scriptum est pro συναίγδην: namque hoc eum voluisse docet adiecta explicatio συνορμητικῶς. In Par. m. legitur συνέγδην, sed *αι* superscriptum est et *ε* punctis infra additis deletum.

vs. 190. ἔγχεσι δ' ἢ δ' ἐλ. Par. K. ἐλάτησιν Flor. F. Par. E. m. Voss. ἐλάτησ' Par. C, apud Rankium etiam F. ὠριγνῶνται Flor. D. ὠριγνῶντο Par. D.

vs. 191. βλοσυροῖο Mosq. 1. Rehd., apud Rankium etiam Par. G. m. Ἰστασαν Guictus, Heinsius, invitis omnibus, quod sciam, SS.

vs. 192. χρῦσειοι Voss. ἦν δὲ καὶ αὐτὸς Scholia paraphrastica Par. E. ἐναρφόρος Flor. E. Par. G. Vit. Mosq.

αἰχμὴν ἐν χεῖρεσσιν ἔχων, πρυλέεσσι κελεύων,
αἵματι φοινικόεις, ὡσεὶ ζωοὺς ἐναρίζων,

195 δίφρῳ ἐπεμβεβαῶς· παρὰ δὲ Δεῖμός τε Φόβος τε
ἔστασαν, ἰέμενοι πόλεμον καταδύμεναι ἀνδρῶν.
ἐν δὲ Διὸς θυγάτηρ, ἀγελείη Τριτογένεια,
τῇ ἰκέλη, ὡσεὶ τε μάχην ἐθέλουσα κορύσσειν,

VARIAE LECTIONES.

1. Med. d'Orv. Addit Rankius Par. A. D. E. m. ἐναρφόρος Flor. F. ἐναριφόρος Emm. ἐναροςφόρος Voss. ἐναρσφόρος Flor. A. B. C. D. Ven. 1. Rav. Schell. Rehd. Trinc., quam lectionem post Buttmann. Gr. Gr. II. p. 352 et Schneidew. Coni. Critt. p. 11 unice veram habet Rankius, addens, receptae inde ab Aldo in omnibus fere Edd. lectioni ἐναρφόρος nullos pene libros SS. favero. At favent de meis Neap. 1. 2, Parisini certe B. C. F. H. I. K, tum et Mosq. 2. Harl., videturque mihi cum Goettlingio praeferre necessitatem hic adscisci σ, ut neque adscitum est in χερνιπτομαι, in πάρφασις. Variat pariter scriptura in nomine proprio herois apud Apollod. III. x. 5; Plutarch. in Thes. 31. vs. 195. αἰχμὴν Flor. D. ἄγχιος ἐν χ. Harl. ἄγχιος ἐν χ. Voss. ἄγχιος τ' ἐν χ. Flor. F. Par. H. Mosq. 1. Med. d'Orv. χεῖρεσσιν Mosq. 1. Par. m. πρυλέεσσι Par. C. κελεύθων Flor. B. κέλλων Vit.

vs. 195. δίφρῳ ἐπεμβεβαῶς cum Wakefieldio in Silv. Cr. I. p. 119, Wolfio, Goettl. recipiendum duximus, oblatum a Flor. B. C. F. Par. A. B. C. D. E. G. H. Bav. Vit. Mosq. 1. 2. Med. d'Orv. Voss. Schell. Rehd. Ald. In. 1. 2. Frub. Schmidt. δίφρον ἐπεμβεβαῶς

Harl. δίφρῳ ἐπιεμβεβαῶς Par. K. δίφρως ἐπεμβεβαῶς Emm. δίφρῳ ἐμβεβαῶς, ut Diac. et Trinc., exhibent Flor. A. E. D. Par. F. I. Trineavellum secuti sunt Steph. Comm. Heins. Schrev. Wintert. Robins. Heinr. Gaisf. Boiss. δίφρου ἐπεμβεβαῶς scripsit Dind. et in marg. Heinr., ut sine variatione legitur infra v. 524, quemadmodum οὐδοῦ ἐπεμβ. II. I. 582, maluitque id Rankius ob ἐπὶ in composito; nescio an recte. Sed obstat Codicum in retinendo dativo consensus. περὶ δὲ Bav., sed in marg. γρ. παρὰ. Pro δὲ est δὴ in Par. D. m. apud Rankium, Mosq. 1. 2. Med. d'Orv. Rehd. Debetur id de metro sollicitis. Sed vide Winterton. ad h. l. Abest δὲ a Flor. B. C. Vit. Schell.

vs. 196. ἔστασαν cum Trinc. Bav. et apud Rankium Par. E. G. K. ἰέμενοι Trinc. et apud Rank. Par. E. I. ἰέμενον Vit. Fuitne ἔσταν Φέμενοι?

vs. 197. ἀγελίη Flor. F. Vit. Mosq. 1. apud Rankium Par. E. m. Τριτογένεια Trinc., secutus Diaconum, ut videtur, qui: Τριττῶ γὰρ ἡ κεφαλὴ παρ' Ἀλοεῦσι.

vs. 198. τῇ ἰκέλη Schell. τῇ ἰκέλη Voss. Rehd. Ald. In. 1. 2. Frob. Bas. τῇ ἰκέλη Bav. Vit. Trinc. Comm. Heinr. κορήσσειν In. 2.

ἔγχος ἔχουσα' ἐν χερσὶ χρυσεῖην τε τρυφάλειαν,
 200 αἰγίδα τ' ἄμφ' ὤμοις· ἐπὶ δ' ὄχετο Φύλοπιν αἰνὴν.
 ἐν δ' ἦν ἀθανάτων ἱερὸς χορὸς· ἐν δ' ἄρα μέσσω
 ἰμερόεν κινάριζε Διὸς καὶ Λητοῦς υἱὸς

VARIAE LECTIONES.

vs. 199. ἐνὶ χειρὶ Flor. B. ἐν χειρὶ

Flor. F. Par. E. H. K. Mosq. 1. Med. d'Orv. Voss. ἐν χερσὶν Flor. C. ἔχουσα χερσὶν Par. I. χρυσεῖην Flor. A. B. C. F. Neap. 1. Par. A. B. C. E. G. H. Voss. Bav. Vit. Med. d'Orv. Schell. Ven. 1. 2. Ald. Iu. 1. 2. Frob. Bas. 1. Trinc. (χρηστέην ntendose) Farr. Bog. Guiet. Wintert. Wolf. Gaisf. Boisson. χρυσεῖαν Flor. E. D. Neap. 2. Par. D. F. I. Mosq. 1. 2. Rehd., qua lectione primum a Bas. 2, deinde a Comm. Heius. Schmidt. Graev. Robins. Heinr. Goettl. recepta, versus ex priapico factus est tolerabilior, modo primam in χρυσεῖην contra morem Epicorum correptam feras, in quo offensi Bentleius (vid. Dindorf. ad Hesiod. p. 108), Hermann. ad Orph. 813 et Thiersch. Gr. Gr. p. 245, versum ita refingendum censuerunt: ἔγχος ἔχουσα' ἐν χερσὶν ἰδὲ χρυσεῖν τρυφάλειαν, quod Dindorf. in contextum recepit, quodque ego duntaxat praefendum censeam utrique a Goettlingio propositae coniecturae ἔγχος ἔχουσα χερὶ χρυσεῖην τε τρ. vel ἔγχος ἔχουσα' ἐν χερσὶ καρήατί τε τρ. Minus etiam arridet, quod Vir doctus, teste Wolfio in Animadv., pro χρυσεῖην rescribi voluit φαεινὴν, ut sit eadem clausula atque H. K. 76. Muetzellio iudice de em. Th. p. 268 in not., versus in duas particulas dispescendus est, quarum utraque olim versum integrum inchoabat:

ἔγχος ἔχουσα' ἐν χερσὶ...
 χρυσεῖην τε τρυφάλειαν.

Reliqua cum singulari infortunio periissent, ista ab indocto librario in versus speciem disposita fuerint. Mihi visus est locus traiectione posse corrigi sic: χερσὶν ἔχουσα' ἔγχος χρυσεῖην τε τρ. Conf. infra Comm. τρυφάλειαν Schell.

vs. 200. αἰγί τ' ἄμφ' ὤμοισι Flor. B. ὤμοισιν Flor. C. D. Par. E. C. K. m. Bav. Vit. Mosq. 1. 2. Voss. Rehd. ἐπὶ δ' ὄχετο Schell. Rehd. Trinc. ἐπὶ δ' ἔρχετο ceteris omissis Harl. et Voss.

vs. 201. ᾧδ' ἦν ἀθ. Flor. E. ἐν δέ σὶ ἀθ. Emm. ἱρὸς Par. H. χορὸς Trinc. μέσσω Bav. et apud Rankium Par. K.

vs. 202. κινάριζε Διὸς καὶ Λητοῦς υἱὸς recte iam Trinc. (e Ven. 2) et Bog. κινάριζε Florentini omnes, Neap. 1. Par. A. H. K. Ald. Frob. Iu. 2. κινάριζε Par. C. G. κινάριζετε Par. F. Διὸς καὶ Λητοῦς υἱὸς etiam Flor. A. B. D. Neap. 1. Qui cum aliis SS. inverso ordine secundum H. A. 9 Λητοῦς καὶ Διὸς υἱὸς dederant, iis recipiendum fuit κινάριζεν, ut scriptum in Par. D. E. I. Vit. Mosq. 2. (a sec. m.) Pal. (mendose καθάριζεν in Par. B). Adoptavit hoc Steph., quem reliqui secuti sunt Edd. praeter Schmidt. et Wintert., qui κινάριζέ τι dederunt, sive ex translatione Basil. desiderabile quiddam, sive ex Codicis alicuius lectione, cuius depravatio fuerit illa supra ex Par. F. memorata,

- χρυσεῖη Φόρμιγγι θεῶν δ' ἔδος ἀγνός "Ολυμπος·
 ἐν δ' ἀγορή, περὶ δ' ὄλβος ἀπείριτος ἔστεφάνωτο
 205 ἀθανάτων ἐν ἀγῶνι θεαὶ δ' ἐξήρχον ἀοιδῆς
 Μοῦσαι Πιερίδες, λιγὺ μελπομέναις εἰκυῖαι.
 ἐν δὲ λιμὴν εὖορμος ἀμαιμακέτοιο θαλάσσης
 κυκλοτερῆς ἐτέτυκτο πανέφθου κασσιτέροιο,
 κλυζομένω ἵκελος· πολλοὶ γε μὲν ἄμ μέσον αὐτοῦ
 210 δελφῖνες τῆ καὶ τῆ ἐθύνεον ἰχθυάοντες,
 νηχομένοις ἵκελοι· δοιοὶ δ' ἀναφυσιόωντες

VARIÆ LECTIONES.

κιθάριζεν δ Α. κ. Δ. υἱός est ad restituendum versum coniectura Stephani. Veram Trincavelli lectionem reduxerunt Wolf. Boiss. Dind. Goettl., agnovit Heinr. in marg.

vs. 205. δ' omissum in Par. B. C. θεῶν θ' ἔδος Flor. A. B. C. F. Neap. 1. Par. F. Steph. Comm. Heins. θ' ἔδος Trinc. ἀγνός Par. A. H. (apud Rank. etiam G.) Bav. Mosq. 1. 2. ἀγνόν Flor. D. ἀγνόν "Ολυμπον Par. B. Ceteri omnes ἀγνός "Ολυμπος, neque aliter Tzetzes et Diaconus legerunt. θεῶν δ' ἔδος ἄγνυτ' "Ολυμπος elegans coniectura est Heinsii, a Graevio primum in contextum recepta, quem secuti sunt Clericus, Robins. Heinr. Gaisf. Dind. ἄγνυτ' "Ολ. post Guetium maluit Wakef. Silv. Cr. I. p. 119. Conf. infra Comm.

vs. 204. ἐν δ' ἀγορῆ Vit. ἐν δ' ἀγορῆ Par. G. Mosq. 2. Ald. Iu. 1. Frob. ἦν ἀγορῆ coniectura est Goettlingii, coniungentis haec cum proximis antecedentibus. περὶ δ' Vit. πέρη δ' Par. C. G. Mosq. 2. δ' omissum in Schell. ἕχλος pro ὄλβος inepta est Clerici coniectura. ἀπείρητος Trinc.

vs. 205. ἀθανάτων τ' ἐν ἀγ. Par. I. vs. 206. Πιερίδες Pal. Πιερίδες Flor. B. Par. F. Vit. λιγὺ omissum in Flor. B. λῦγυ Ald. λυγὺ Iu. 1. 2. Frob. Bas. 1. 3. Farr. μελπομένης Neap. 1. Par. B. C. Heinr. in marg., Goettl. μελπομένης Flor. D. Trinc. μελπομένης Par. K.

vs. 207. θαλάττης Flor. E. vs. 208. ἐτέτυκτο Rehd. πανεύθου Par. H. Vit. Mosq. 1. Med. d'Orv. κασιτέροιο Flor. C. Schell. καττιτέροιο Flor. F. Par. m. Mosq. 1. Med. d'Orv.

vs. 209. κλυζομένου Flor. D. ἵκελος Vit. Mosq. 1. 2. Schell. Ald. Trinc. Steph. ἵκελος Par. K. γέ μιν Par. C. G. Mosq. 2. Schell. Rehd. γε μὴ Flor. C. Neap. 2. Bav. Mosq. 2 in marg. Ald. Iu. 1. 2. Frob. Bass. Farr. δέ μιν Par. I. ἄμμεσον plerique libri SS. et Edd. coniunctim; divisim, ut nos, Wolf. Dind. Goettl.

vs. 210. δελφῖνες Schell. τῆ καὶ τῆ sine iota subscripto Ald. Iu. 1. ἐθύνεον vitiose Pasor, et Loesn.

vs. 211. νηχομένοις Par. A. νηχομένης Iu. 2. νυχομένοις Frob. ἵκελοι

ἀργύρεοι δελφῖνες ἑθοίωνων ἔλλοπας ἰχθύς.

τῶν ὑπο χάλκειοι τρέον ἰχθύες, αὐτὰρ ἐπ' ἀκταῖς
ἦστο ἀνὴρ ἀλιεὺς δεδοκημένος· εἶχε δὲ χερσὶν

215 ἰχθύσιν ἀμφίβληστρον, ἀπορρίψοντι ἑοικώς.

ἐν δ' ἦν ἠυκόμου Δανάης τέκος, ἰππότα Περσεύς,
οὐτ' ἄρ' ἐπιψάυων σάκεος ποσίν, οὔθ' ἐκὰς αὐτοῦ,
θαῦμα μέγα Φράσασθ', ἐπεὶ οὐδαμῆ ἐστήρικτο.

VARIAE LECTIONES.

Vit. Schell. Ald. δισὶ δ' Flor. A. Ven. 2. Trinc. Iu. 2. Farr. ἀνφυσιόωντες Flor. F. ἀμφυσιόωντες Par. II. Mosq. 1. Voss. ἀμφυσιόωνες Med. d'Orv. ἀναφυσιόωντες Par. B.

vs. 212. ἀργύρεοι Voss. δελφοῖνες Par. m, sed punctis sub o positis. ἐφοίτων Flor. B. C. F. Neap. 1. Par. A. B. C. G. H. I. (apud Rankium etiam D, cum gl. ἐδίωκον) Bav. (sed adiecta interpretatione ἀντὶ τοῦ ἦσθιον) Harl. Mosq. 1. 2. Med. d'Orv. Voss. Schell. Rehd. Ald. Iu. 1. Frob. Bass. Farr. Dind., quocum facit Hermannus Opusc. I. p. 198. ἐφόνταν Vit. ἐφίτων Iu. 2. ἐφοίβων Ven. 1. ἐφοίβων (sic) Par. D. Ceterorum SS. Trincavellique e Ven. 2. et hinc fere Editorum lectionem, a Diacono firmatam, retineudam equidem censui cum Goettl. Attamen ἐθοιῶντ' a poëta profectum hand temere opinatur Rankius, quod θοινῶσθαι pro vesci frequentatum usu sit, activum non item. Conf. infra Comm. ἐλλόποδας Par. F. ἰχθύς male Heins. et alii.

vs. 213. τῶν ὑποχάλκειοι Par. C. I. Vit. Schell. τῶν ὑπο χάλκειοι Flor. C. F. Neap. 1. Par. II. Bav. Voss. Mosq. 1. 2. Rehd. τῶν δ' ὑποχάλ-

κειοι Flor. A. D. τῶν δ' ὑπο χάλκειοι Emm. Ven. 2. Trinc. Goettl. τῶν δ' ὑπὸ χάλκειοι Flor. B. θέον pro τρέον Flor. F. Neap. 1. Par. II. (apud Rank. etiam E.) Mosq. 1. Med. d'Orv. Voss. ἀτὰρ Bav. ἐπακταῖς Trinc.

vs. 214. ἦστο Ald. Iu. 1. Heins. Cler. Gaisf. ἔζετ' ἀνὴρ Bentl. legendum coniecit, ut vitaretur hiatus. ἀλιεὺς Bav. Par. H. I. δεδοκευμένος Par. G. (apud Rank. etiam D.) Mosq. 2. Rehd. χερσὶ Voss.

vs. 215. ἰχθύσιν Par. C. Vit. Rehd. ἀμφίβληστρον Bav. Iu. 2. Farr. ἀπορρίψαντι Par. B. Vit. Emm. Trinc.

vs. 216. ἐν δίναις pro ἐν δ' ἦν Vit. ἠυκόμοιο Flor. C. F. Par. I. (apud Rank. etiam E. et G.) Voss. Mosq. 2. Schell. Rehd. Ald. Iu. 1. 2. Frob. Bass. »Mirum, inquit Goettlingius, ni ii, qui ἠυκόμοιο scripserunt, Δανῆς vel legerunt, vel pronuntiarunt. v. Herodian. περὶ μον. λέξ. p. 8, 1." εὐκόμοιο Par. H. Mosq. 1. Med. d'Orv. ἠυκόμοιο Voss. τέκος abest a Par. H. (apud Rank. etiam a D. G.) Schell. Rehd. Iu. 1. 2. Bass. Frob. Περσέες Vit.

vs. 217. ἐπίψαιον Emm.

vs. 218. μέγα omissum in Par. C.

τὼς γάρ μιν παλάμαις τεύξε κλυτὸς Ἀμφιγυήεις
 220 χρύσειον ἄμφι δὲ ποσὶν ἔχε πτερόεντα πέδιλα.
 ὤμοισιν δὲ μιν ἄμφι μελάνδετον ἄορ ἔκειτο,
 χάλκεον, ἐκ τελαμῶνος· ὁ δ' ὥστε νόημ' ἐποτᾶτο.
 πᾶν δὲ μετάφρενον εἶχε κάρη δεινοῖο πελώρου,
 Γοργοῦς· ἄμφι δὲ μιν κίβισις θέε, θαῦμα ἰδέσθαι,

VARIAE LECTIONES.

m. φράσασθ' Flor. C. (apud Rank. Par. G.) Mosq. 2. Trinc. φράσασθαι Flor. A. B. Par. C. Mosq. 1. φράζασθαι Par. *m.* φράσσασθαι Flor. F. Ven. 1. 2. Bav. Med. d'Orv. Schell., quod cum Hermanno ad Orph. Lithica 442 amplexi in contextum receperunt Dind. et Goettl., ut ἐπεὶ οὐ contrahantur. Sed neque necessario hoc fit (vid. infra vs. 556; II. II. 196; Od. A. 297, P. 451, Σ. 584) et sunt elisionis, ut hic, in arsi exempla etiam infra v. 174 et 268. οὐδαμῶς Bav.

vs. 219 in Schell. post v. 221 positus est. τῶς Par. II. παλέμεν Flor. B. τεύξει Flor. A. τ^εύξε Par. *m.*

vs. 220. ποσὶν Flor. C. F. (apud Rank. Par. E. G. K. *m.*) Mosq. 1. Schell. Rehd. In Mosq. 2. alterum σ supra scriptum est. ἔσχε Par. C. Ven. 1. π^εδύλα Par. C.

vs. 221. ὤμοισι cum Diacono Flor. C. D. F. (apud Rank. Par. E. G. K. *m.*) Mosq. 1. Schell. Rehd. In Mosq. 2. ν additum est. ὤμοισιν δὲ οἱ ἄμφι legendum Goettl. coniecit; ὤμοισιν δ' ὁ μὲν ἄμφι sc. Περσεύς Hermann. Opusc. VI. p. 199, quod dicitur περίκειμαι ξίφος, ut περιβέβλημαι; ὤμοισιν γε μὲν ἄμφι Rankius. Sed Codd. δὲ μιν sine varietate tenent, et mox v. 224 similiter est ἄμφι δὲ μιν κίβισις θέε.

Conf. et Od. F. 467, N. 454. ἄμφι Par. H. Emm. ἄμφιμελάνδετον Par. G. Schell. Rehd. Ald. Iu. 1. 2. Frob. Bas. 1. Farr. Bog. ἄορ apud Rankium Par. C. E. G. *m.* Bav. Vit. Mosq. 1. 2. Ald. Iu. 1. 2. Frob. Bass. Trinc.

vs. 222. χάλκειον Flor. D. χαλκέον Flor. F. Par. II. Mosq. 1. Med. d'Orv. χαλκίου Par. B. ὅδ' Schell. Rehd. Ald. Iu. 1. 2. Frob. Bas. 1. Trinc. νόημα ποτᾶτο Flor. A. D. F. Neap. 1. Par. B. (apud Rank. etiam C. E. *m.*) Mosq. 1. Med. d'Orv. Voss. Ven. 2. Trinc. Stephani margo. νόημα ἐπτᾶτο Pal. νόημ' ἐπτᾶτο Vit., unde Hermann. ad Orph. p. 694 corrigendum statuit ὁ δ' ἔπτᾶτο, ὥστε νόημα, quod in contextum recepit Dind. Postea autem Hermannus Opusc. l. c. cum Goettlingio locum hic non esse aoristo censuit, sed receptum ab eo νόημα ποτᾶτο ut minus rhythmicum improbens, cum Heinrichio et plerisque libris SS. atque Edd. νόημ' ἐποτᾶτο praeferendum duxit.

vs. 225. κάρη Flor. A. Ven. 2. Trinc. Iu. 2. μεταφρένιον Bav.

vs. 224. κίβισις formam, praclatam ab Heynio ad Apollod. II. iv. 7, agnoscent etiam hic cum Etym. M. p. 542, 545, Flor. B. F. Neap. 1. Par. B. E. H. K. Vit. Mosq. 1. 2. Emm. Med. d'Orv. Schmidt. Pasur. Schrey. Cler.

- 225 ἀργυρέη· θύσανοι δὲ κατηωρεῦντο Φαιενοί,
 χρύσειοι· δεινὴ δὲ περὶ κροτάφοισιν ἄνακτος
 κεῖτ' Ἄϊδος κυνέη, νυκτὸς ζόφον αἰνὸν ἔχουσα.
 αὐτὸς δὲ σπεύδοντι καὶ ἐρρίγοντι ἑοικῶς
 Περσεὺς Δαναΐδης ἐτιταίνετο· ταὶ δὲ μετ' αὐτὸν
- 230 Γοργόνες ἀπλητοὶ τε καὶ οὐ φαταὶ ἐρρίωντο,
 ἰέμεναι μαπέειν· ἐπὶ δὲ χλωροῦ ἀδάμαντος
 βαινουσῶν ἰάχεσκε σάκος μεγάλῳ ὀρυμαγδῷ

VARIAE LECTIONES.

Gracvius et hinc Edd. κίβισσις scriptum in Flor. D. κίβησις cum Etym. Gud. p. 323, 53 et Diacono ad h. l. in Flor. A. Ven. 2. Trinc. (sic τὴν κίβησιν Eudocia p. 335. Conf. Orio Theb. Lex. Etym. p. 87.) κύβισις in Flor. C. Par. A. D. G. Bav. Schell. Rehd. Ald. Iu. 1. 2. Frob. Bas. Bog. Sic et Schol. Monac., sed addita scriptura γρ. κύβηρις, pro quo Par. C. κίβηρις. Quod Steph. Comm. Heins. Wintert. habent κίβησις, scriptum exstat in Neap. 2. Voss. Par. F. I, videturque et Tzetzes hanc formam probasse.

vs. 225. ἀργύρειοι Par. B. ἀργυρέοι (sic) Par. m. θύσανοι Par. C. κατηωροῦντο Emm. κατηωρῶντο Harl. κατηωρεῦντο Ald. Iu. 1. 2. Frob. κατηωρεῦντο Trinc. κατηώρηντο Voss.

vs. 226. χρύσειοι Par. B. (apud Rankium etiam C.) Bav. Vit. Mosq. 2. Schell. Rehd. δεινοὶ Par. K. Iu. 1. Trinc.

vs. 227. κεῖτο δ' Ἄϊδος κ. lemma Scholl. Bass. Ἄϊδος Heins. νυκτὸς abest a Par. B. αἰὲν ἔχ. Par. II. Mosq. 1. αἰὲν ἔχ. Iu. 1. 2. Farr.

vs. 228. ἐρρίγοντι Par. B. ἐρίγοντι Par. F.

vs. 229. Δαναΐδος Flor. F. Voss.

apud Rank. Par. E. m. Mosq. 1. Med. d'Orv. Δαναΐδι Neap. 1. Δαναΐδη apud Rank. Par. II. τιταίνετο Voss. τετιταίνετο Flor. F. ἐπιτείνετο Bav. a pr. m. Mox prima manus ibi scripserat ἐπιτείνετο, quod alia correxit in ἐτιταίνετο.

vs. 230. Γοργῶνες Par. I. ἀπλοιοὶ τε Iu. 2. Farr. οὐ φατοὶ Flor. C. Bav. apud Rank. Par. D. G. Mosq. 2. Schell. Rehd. ἐρρίωντο Par. F. G. Vit. Mosq. 2.

vs. 231. ἰέμενε Bav. errore ex pronunciatione orto. ἰέμεναι Par. G. (apud Rank. etiam E. m.) Mosq. 1. 2. ἰέμεναι μαπέειν Emm. μαπέειν Par. B. Flor. C, sed in quo manu eadem supra τ scriptum ρ, quae littera supra vulgata lectionem alia manu scripta exstat in Flor. F, incertum, voluerintne μαπέειν an μαρπέειν, ut est apud Rank. in Par. D. G. Schell. Rehd. μαρπτέειν Voss. χλωροῖς Emm.

vs. 232. βαινουσῶν Par. B. βαινουσῶων Mosq. 2. βαινουσαίων Bav., sed in gl. recte βαινουσῶων. ὀρυμαγδῷ Flor. D. Par. B. (apud Rank. etiam D. E. G. K.) Bav. Rehd. Ven. 2. Trinc. Bog. ὀρυμαγδῷ Mosq. 1 et 2. a pr. m.

ὄξεα καὶ λιγέως· ἐπὶ δὲ ζώνησι δράκοντε
δοιῶ ἀπηρεῦντ', ἐπικυρτώντε κάρηνα.

- 235 λίχμαξον δ' ἄρα τώγε, μένει δ' ἐχάρασσον ὀδόντας,
ἄγρια δερκομένω· ἐπὶ δὲ δεινοῖσι κάρηνοισι
Γοργείοις ἐδονεῖτο μέγας φόβος· οἱ δ' ὑπὲρ αὐτέων
ἄνδρες ἐμαρνάσθην, πολεμῆια τεύχε' ἔχοντες,
τοὶ μὲν ὑπὲρ σφετέρης πόλιος σφετέρων τε τοκίων

VARIAE LECTIOES.

vs. 233. ὄξεως apud Rankium Par. E. m. Mosq. 1. Med. d'Orv. κεκληγός, ut pro καὶ λιγέως legendum coniecerat Guietus, exhibet Par. G, apud Rank. etiam D. κεκληγός ex eodem citat Goettl.; dubito an recte. λιγέως vitium est Heinsianae. δράκοντες Flor. A. B. C. D. F. Par. C. F. (apud Rank. etiam E. G. m.) Bav. Vit. Mosq. 1. 2. Med. d'Orv. Voss. Schell. Rehd. Ald. Iu. 1. Frob. Bas. Bog., et sic legisse videtur Diaconus.

vs. 234. ἀπηρεῦντο apud Rank. Par. C. K. ἀπηρεῦντο Bav. a pr. m. Vit. ἀπηρέοντο Bav. a sec. m. ἀπηρεῦντ' Ald. et antiquiorum Editionum pleraeque. Iota primus subscripsit Bog., quem secuti sunt Schmidt. Wintert. Pasor. Robins. Heincr. Boiss. Goettl. ἐπι κυρτώντε Vit. ἐπικυρτόντε Bav. et Mosq. 2. a pr. m. ἐπικυρτόντε Voss. ἐπικυρτόντε Bav. a sec. m. ἐπικυρτόντε Par. G. (apud Rank. etiam D.) Schell. ἐπικυρτώντε Par. I. m. Mosq. 1. Med. d'Orv. Bog. ἐπικυρτόντε Ald. Iu. 1. Frob. Bas. ἐπικυρτόντα Flor. B.

vs. 235. λίχμαξον Flor. A. B. D. F. Par. A. E. F. I. Bav. Vit. Schell. lemma Vett. Scholl. Ald. Iu. 1. 2. Frob. Trinc. λίχμασσον Voss. λίχμα-

σαν Neap. 1. λίχμασσον Par. K. λίχμασσον Par. H, item C; sed altero σ supra scripto manu eadem. λίχμασσον Par. N. Thierschii. αἰχμασσον Par. B. ὀδόντες Flor. F. a pr. m., sed ὀδόντας a sec.

vs. 236. δερκομένω vitiose Bog. Wintert. Loesn. ἐπὶ δεινοῖσιν δὲ Flor. B. Sic et Mosq. 2, sed in quo ν δὲ ex additione est, et post ἐπὶ erat rasura. Editorum unus sic Bog. ἐπὶ δεινοῖσι δὲ Par. A. Ald. Iu. 1. 2. Frob. Farr. Schmidt. κάρηνοισι apud Rankium Par. G.

vs. 237. Γοργείης Par. A. I. Bav. a pr. m. Mosq. 2 a sec. m. Voss. Ald. Iu. 1. 2. Frob. Γοργίης Flor. F. Mosq. 1. Par. m. Γοργείοι, in line superscripto η, apud Rank. Par. G. Γοργονείοις Par. B. οἱδ' Par. C. ἡδ' Flor. A. D. Ven. 2. Trinc. αὐτῶν Voss. Mosq. 1. Med. d'Orv.

vs. 238. πολεμῆα (sic) Par. m. τεύχε' abest a Par. C.

vs. 239. τὸν μὲν Flor. D. ὑπὲρ σφετέρης recte probatum ab Hermanno et Rankio, ut construat cum ἐμαρνάσθην, recepinus e Diacono, Flor. B. D. F. Neap. 1. Ven. 1. Voss. Par. C. E. H. K. N. Mosq. 1. Harl. Bav. ὑπὸ σφ. Flor. A. C. E. Neap. 2. Par. A. F. I. (apud Rank. etiam G.) Mosq. 2.

- 240 λαιγὸν ἀμύνοντες· τοὶ δὲ πραθέειν μεμαῶτες.
πολλοὶ μὲν κέατο, πλέονες δ' ἔτι δῆριν ἔχοντες
μάρνανθ'· αἱ δὲ γυναῖκες εὐδμήτων ἐπὶ πύργων
χάλκεον ὄξυ βῶων· κατὰ δ' ἐδρύπτοντο παρείας,
ζωῆσιν ἴκελαι, ἔργα κλυτοῦ Ἡφαίστοιο.
- 245 ἄνδρες δ', οἱ πρεσβῆες ἔσαν γῆράς τε μέμαρπον,

VARIAE LECTIONES.

Ven. 2. Schell. Rehd. Ald. Iu. 1. 2. Frob. Trinc. Bass. Bog. Steph. Comm. Heins. Schmidt. Wintert. ἀπὸ legendum coniecerat Quietus, sc. construens cum λαιγὸν ἀμύν., et sic a Pasore iam scriptum receperunt Schrev. Graev. Cleric. Robins. Heinr. Gaisf. Boisson., nescio an favente Par. B, cuius nulla in facta ad Loesnerianam collatione notata varietas. Med. 1. Goettlingii, ex quo ἀπὸ citat, meus C, non ἀπὸ, sed ὑπὸ exhibet. πόλῃος Par. G. Vit. Schell. Rehd.

vs. 240. λαιμὸν vitiose Bas. 5. 4. ἀμύνοντ' οἱ δὲ Flor. B. οἱ δὲ etiam Flor. F. διαπραθέειν Flor. B. Par. G. I. Bav. Mosq. 1. Schell. Rehd. In C. inter δὲ et πραθέειν exstant literae erasae. παρθέειν Voss. προθέειν Par. A. Ald. Iu. 1. 2. Frob. Bass. Schmidt. Wintert. διαπραθέειν Par. F. Vit. παραθέειν Flor. D. Med. d'Orv. Mosq. 1.

vs. 241. κέοντες Par. I. δέ τε Bav., quod pro vero habet Rankius.

vs. 242. μάρνασθ' Flor. F, apud Rankium etiam Par. E, sed in marg. γρ. μάρναντο. Pro eo μάρναθ' Bav. et Par. m. sed hic v supra scripto. αἱ μὲν γ. Par. I. εὐδμήτων Par. E. εὐτμήτων Iu. 2. ἀπὸ πύργων Flor. A. F. Par. K. Ven. 2. Trinc. Stephani margo. Vulgatam firmat Diaconus.

vs. 243. χάλκεον omnes libri SS. χάλκεαι legendum coniecit Spitznerus de vers. Gr. her. p. 99. χαλκείων probabilior coniectura est Hermanni. Conf. infra Comm. κατὰ δὲ δρ. Par. G. κατὰ ἔδρυπτόν τε Par. I. et m., qui παρείας.

vs. 244. ζωῆσιν τ' ἴκελ'. ἔργα Par. C. (in quo τ' illud additum est et erasio facta post λ') Ald. Iu. 1. 2. Frob. Bas. 1. 2. ἴκελα Par. F. Schell. ἴκελαι Par. II. Voss. Fuit ζωῆσιν ἴκελαι Fέργ. κλ. Ἡφ.

vs. 245. δὲ, οἱ Flor. F. πρεσβῦες Flor. B. πρέσβυες Voss. ἦσαν Par. H. (apud Rank. etiam E.) Mosq. 1. Voss. γῆρα τε μέμαρται Par. C. et in marg. γρ. γῆράς τ' ἐμέμαρπτον. Contra in Schol. Monac. γῆρας τ' ἐμέμαρπτον' τὸ γῆρας κατέλαβον' γρ. γῆρα τε μέμαρται, ἦγον μεμάρανται ὑπὸ τοῦ γῆρας. Est γῆρας τε μέμαρπον in Par. m; γῆράς τε μέμαρπτον in Par. I. Vit. Mosq. 2. (sed ibi v ex additione) Voss. Schell. Bog.; γῆρας τε μέμαρτον in Par. F; γῆράς τ' ἐμέμαρπτον in Par. A. Neap. 2. Ald. Iu. 1. Frob. Bass. Stephani marg.; γῆράς τε μέμαρπεν, ut Heinr. legi volebat, in Par. K; γῆρας τ' ἐμέμαρπτεν in Par. N. Thierschii, necnon in Bav. (sed ibi alia manu superne notatum est γρ. ον.) γῆρας τε

ἀθρόοι ἔκτοσθεν πυλέων ἔσαν, ἂν δὲ θεοῖσι
 χεῖρας ἔχον μακάρεσσι, περὶ σφετέροισι τέκεσσι
 δειδιότες· τοὶ δ' αὖτε μάχην ἔχον· αἱ δὲ μετ' αὐτοῦ
 Κῆρες κυάνεαι, λευκοὺς ἀραβεῦσαι ὀδόντας,
 250 δεινωποὶ βλοσυροὶ τε, δαφεινοὶ τ' ἄπλητοὶ τε,
 δῆριν ἔχον περὶ πιπτόντων. πᾶσαι δ' ἄρ' ἵεντο

VARIAE LECTIONES.

μέμαρτο in Rehd. et apud Rank. in Par. G. eum gl. κατελαμβάνετο. Dindorfius ex Hermanni coniectura recepit γῆράς τε μεμάρπει. Postea autem Hermannus e diversitate scripturae duplicem recensionem eruit, aut γῆράς τε μέμαρτο i. e. οἷς τε γῆρας εἵμαρτο, aut γῆράς τ' ἐμέμαρπεν i. e. οὖς τε γῆρας ἐμέμαρπεν, quorum hoc amplectitur Rankius et recepit in altera Ed. Goettlingius. γῆράς τε μέμαρπον habent Florentini omnes, Neap. 1. Parisini B. D. E. H. Mosq. 1. Ven. 2. Trinc. Iu. 2. Steph. Comm. Heins. reliqui, idque retinendum etiam nos duximus, faciliore utique constructione. Dicitur γῆρας ἔχειν, ἐφικάνειν τινά, sed et ἔχειν, ἐφικάνειν τις γῆρας, male negante id Heinrichio. Vid. Od. Θ. 226, T. 567, Ω. 248 seq.; Th. 604. γῆρας δέξασθαι est ap. Pindar. Isthm. VI. 21. senectutem assecuti erant bene Lat. interpres in Heinsiana, ut passim ποσὶ μάρπτειν est assequi.

vs. 246. ἀθρόον apud Rank. Par. G. Rehd. ἔκτοσθε Par. K. (apud Rank. etiam G.) Rehd. ἔκτοσθεν Vit. Trinc. ἔκτοσθεν, invitis Codd., excepto Ven. 1, Dindorf. cum Heins. et Heynio ad H. Σ. 515, ubi stantes in moenibus praeter feminas et parvulos memorari videas etiam senes. Sed unde, quaeso, constat omnia hic ficta esse Homericis si-

milia? tum ἔκτοσθεν πυλέων vix est, ut de stantibus supra moenia accipias: neque tamen apparet, quomodo aliter in clypeo conspici potuerint. πυλάων Neap. 1. Vit. ἦσαν Mosq. 1. Par. m. Num pro ἦσαν, quod eum I. H. Vossio reponendum censet Rankius, ad Scholia provocans technologica? ἐν δὲ θ' Vit. θεοῖσιν Flor. A. B. Mosq. 2. Trinc.

vs. 247. ἔχων Trinc. σφετέροισι τοκέεσσι Voss. τέκεσσιν Flor. A.

vs. 248. τοῖδ' Ald. Iu. 1. 2. Frob. Trinc.

vs. 249. κυάνεοι Flor. F. Par. H. (apud Rank. etiam E.) Mosq. 1. Med. d'Orv. ἀραβεῦσαι Vit. sed eadem manus correxit. ἀραβεῦσαι Med. d'Orv.

vs. 250. δεινωπαὶ Par. B. δεινωτο Flor. F. Par. E. m. Mosq. 1. Med. d'Orv. δεινωταὶ Harl. δεινωποὶ Par. K. βλοσυραὶ τε Par. B. βλοσυροὶ τε apud Rankium Par. G. Vit. Rehd. βλοσυροὶ τε eadem manu Flor. F. βλοσυροῖται τε Par. m. Mosq. 1. Med. d'Orv. δαφεινοὶ τ' Par. B. δαφεινοῖται τ' Flor. F, apud Rank. Par. E. m. Mosq. 1. δαφεινοῖται τ' Med. d'Orv. δαφεινοὶ τε Vit. ἄπλητοὶ τε Par. B. ἄπλητοὶ τε Par. A. Neap. 2. Bav. a pr. m. Mosq. 2 margo, Ald. Iu. 1. 2. Frob. ἄπλητοὶ τε Voss.

vs. 251. ἔχων Vit. περιπιπτόντων

αἷμα μέλαν πιέειν· ὃν δὲ πρῶτον μεμάποιεν
 κείμενον ἢ πίπτοντα νεούτατον, ἀμφὶ μὲν αὐτῶ
 βάλλ' ὄνουχας μεγάλους, ψυχὴ δ' Ἀϊδόςδε κατεῖεν
 255 Τάρταρον ἐς κρυόενθ'· αἶ δὲ, φρένας εὔτ' ἀρέσαντο

VARIÆ LECTIONES.

Par. I. (apud Rank. etiam C.) Vit. Mosq. 2. Trinc. *πιπτόντες* Par. A. *πᾶσι* Neap. 1. *ἴεντο* Par. A. (apud Rank. etiam E. m.) Bav. Vit. Mosq. 1. Schell. Ald. Iu. 1. 2. Frob. Bass. δ' ἄρ' (vel, ut ex scholiis apud Trincav. colligas lectum etiam fuisse, γὰρ) inventum ab ignorantibus digamma. Fuit *πᾶσαι* δὲ *ἴεντο*.

vs. 252. *πιαίνειν* Vit. *ὃν δ' ἄν πρ.* Flor. D. *μεμάποιεν* Flor. F. Par. F. G. II. (apud Rankium etiam E. et N. Thierschii) Mosq. 1. Med. d'Orv. Schell. Rehd. *μεμάρπτοίεν* Par. B. Vit. Voss. *μάρπτοίεν* Flor. A. D. Ven. 2. Trinc. Iu. 2. Bog. Stephani margo.

vs. 253. *νεώτατον* Par. G. Schell. Rehd. Vide infra ad 265. *αὐτῶν* Harl.

vs. 254 in *βάλλ' ὄνουχας μεγ.* nulla Codicum variatio est. Singulari offensus Wakefield. Silv. Crit. I. p. 120 legendum coniecit *βάλλον ὕχους*, et eodem modo corrupta apud Hesychium *ὕχους· νύξ*, corrigenda esse *ὕχος· ὕνυξ*. Probabilius conicias inter profectum a poeta *βάλλον* et *ὄνουχας* omissum ab oscitante aliquo librario vocabulum fuisse, v. c. ὅμως, vel ab Hermanno in Heinrichiana censura p. 94 propositum *ἔπειτ'*, et hinc alium iuvandi sc. loci gratia *βάλλον* mutasse in *βάλλ'* et ad supplendum versum *μεγάλους* adiecisse. Sed, ut ipsi postea Hermanno visum, acquiescere satius in vulgata. Conf. infra Comm. *μεγάλας* apud Rank. Par. K.

ψυχὴν Flor. B. F. Par. A. E. F. G. I. K. m. N. Bav. Vit. Mosq. 1. 2. Voss: Schell. Rehd. Ald. Iu. 1. 2. Frob. Farr. Bass. Bog. Verisimilis hinc videatur coniectura Hermanni Op. VI. p. 201 *ψυχὴν δ' Ἀϊδόςδε καθίει*, quamvis et Diaconus et Codd. vulgatum *κατεῖεν* tueantur, cuius non nisi corruptelae sunt in Bav. *δεκατεῖεν*, in Par. A. *δὲ κακεῖεν*, in Mosq. 2. marg. Ald. Iu. 1. Frob. Bass. *δεκακεῖεν*. Sed *ψυχὴ*, quod ex Triclinii Veneto, ut videtur, recepit Trincav., quem Steph. et hinc reliqui omnes secuti sunt, aliorum quoque Codicum et Diaconi se auctoritate tuetur. Forma autem *κατεῖε* neminem offenderē debet, reputantem *ἦτα, ας, ε* non esse antiquorum. Hesychius *εἶεν· ἐπορεύετο. ἄϊδι* δε pro *Ἀϊδόςδε* Vit.

vs. 255. *ἐς κρυόεντα* Bav. Vit. (apud Rankium Par. G.) Mosq. 2. Schell. Rehd. *φρένας* Par. B. C. D. *εὔτ' ἄρ' ἔσαντο*, quod pro varia lectione citat et explicat Diaconus, iidem habent Parisini cum Ven. 1; neque aliter Trinc. Bog. Verum id censuit Heyn. ad H. T. 402; in contextum recepit Boissonadius. *εὔτ' ἄρ' ἔσαντο* est in Ven. 2. *εὔτ' ἄν ἔσαντο* (apud Rank.) in Par. K. et N; *αὐτὰρ ἔσαντο* in Flor. F. Par. E. II. Mosq. 1. Med. d'Orv. *αὐτὰρ ἄσαντο* in Harl. *αὐτὰρ ἔρυσαν* in Voss: *εὔτ' ἄρ' ἄσαντο* in Par. G. Mosq. 2. (sed in marg. γρ. *ἀρέσαντο*). Hoc vel *εὔτ' ἄσαντο* placuit Rankio. Mihi non

αίματος ἀνδρομέου, τὸν μὲν ρίπτασκον ὀπίσσω,
ἄψ δ' ὄμαδον καὶ μῶλον ἐθύνεον αὐτίς ἰοῦσαι.

Κλωθῶ καὶ Λάχεσις σφιν ἐφέστασαν ἢ μὲν ὑφήσσω

"Ἄτροπος οὔτι πέλεν μεγάλη θεός, ἀλλὰ καὶ ἔμπη

260 τῶν γε μὲν ἀλλάων προφερής τ' ἦν πρεσβυτάτη τ

πᾶσαι δ' ἀμφ' ἐνὶ Φωτὶ μάχην δριμεῖαν ἔθεντο·

δενὰ δ' ἐς ἀλλήλας δράκον ὄμμασι θυμήνασαι,

VARIAE LECTIONES.

recedendum visum est a lectione, quam plerique SS. et Edd. tuentur. Conf. infra Comm.

vs. 256. ἀνδρομέοι Par. K. apud Rank. Bav. ἀνδρομ²ῆου Par. m. ἀνδρομαίου Mosq. 1, apud Rank. Par. E. ἀνδρομοίου Flor. F. ρίπτασκον Mosq. 1. Par. m. ὀπίσω iidem et Par. C.

vs. 257. δ' omissum in Par. C. ὄμαδον Vit. ἐθέινειον Voss.

vs. 258. Κλωθῶ et λαχεσίσφιν Vit. Λαχεσίσφιν etiam Ven. 1. λαχεσίσφιν Mosq. 1. λάχεσις σφιν Triuc. ἐφάστασαν Voss. ἢ μὲν ὑφ' ἤσσων legendum coniecit Heynius, *über die Kasten des Gypselos* p. 66 et ad Hom. II. Σ. 519, quod recepit Boisson. Sed ἢ μὲν vix pro καὶ usurpatur, nisi sequente ἢδέ, ut H. B. 789, O. 226, 642. Hermannum offendit ante verba ἢ μὲν ὑφήσσων copulae defectus. Codd. non variant, nisi quod ὑφ' ἤσσων habet Par. K. et ab recentiore manu Bav. Mihi non adeo desiderari copula videtur. Imperfecta ἦν et πέλεν pertinent ad illud, quod effictum erat in elyseo. *Erat quidem paullo minor (sororibus) Atropos, haud utique magna Dea, sed tamen cell.* Rankio distinguendum videtur post "Ἄτροπος, ut sequentia sint interiectum de ea poetæ monitum.

vs. 259. Abest πέλεν a Par. I. πλει Par. A. C. Ven. 1. Neap. 1. Ald. Iu. 1. 2. Frob. ἀλλ' ἄρα ἦγε Flor. Neap. 2. Pal. Par. A. B. C. F. G. I. I. (apud Rank. etiam D.) Bav. Vit. Mosq. 2. Schell. Ald. Iu. 1. 2. Frob. Staphani marg. Bog. Goettl. ἀλλ' ἦγε Neap. 1. Rehd. ἀλλ' ἔρα ἦ Par. E. H. Harl. Mosq. 1. Med. d'Orvoss. ἀλλ' ἔρα ἦδη Flor. F. In reliquis Florentinis est ἀλλὰ καὶ ἔμπη, ut Trinc. et ex eo Editores reliqui, excepto Goettlingio. ἔμπης legisse videtur etiam Tzetzes, explicans ἕμωσ. S. milititer Schol. Cantabr.

vs. 260. τῶν μὲν ἀλλ. Par. C. τῶν μὲν τ' ἀλλ. ex priorē Hermannī coniectura Dindorf. ἢ μὲν ἀλλ. Vit. In Hermann. Op. VI. p. 201 locum interfluxit: ἀλλ' ἔρα τῶν γε ἦδε μὲν ἀλλ. Rankio autem rescribendum videtur ἀλλ' ἔρα ἦγε τῶνδε μὲν ἀλλ. Sane haud ferenda ἦγε τῶν γε. προφέρη τ' ἦν Par. m. προφερής τε πρ. Par. C. προσφερής τ' ἦν Vit.

vs. 261. παῖ δ' Neap. 1. παῖσα Par. C. marg. Ald. Iu. 1. 2. ἀμφ Neap. 1. Vit. Schell. Rehd. apud Rank etiam Par. G. δριμεῖαν Flor. A.

vs. 262. ἐς abest a Par. D, G. ei Flor. F. Par. E. m. Mosq. 1. Med

ἐν δ' ὄνυχας χεῖράς τε θρασείας ἰσώσαντο.
 παρ δ' Ἀχλὺς εἰσθήκει ἐπισμυγερή τε καὶ αἰνή,
 265 χλωρή, αὐσταλέν, λιμῶ καταπεπτηνῖα,
 γουνοπαγής· μακροὶ δ' ὄνυχες χεῖρεςσιν ὑπήσαν.
 τῆς ἐκ μὲν ρίνων μύξαι ρέον, ἐκ δὲ παρεϊῶν
 αἷμ' ἀπελείβειτ' ἔραζ'· ἢ δ' ἀπλητον σεσαρυῖα

VARIAE LECTIONES.

d'Orv. δάκον Vit. ἕμματι apud Rank. Par. C. θυμήνασαι Neap. 1. Harl. Trinc. Wintert. θυμείνασαι· Bav. θυμήνασθαι Flor. D.

vs. 265. ἐν omnes Codd., nullus ἂν, quod Heinrichio rectius legi visum, cum inauditum adhuc sit verbum ἐνισοῦν. Sed neque necessario ἐν cum ἰσώσαντο coniungas. θρασεῖς Vit. θρασέας Cler. Robins. τραχείας· Neap. 1. ἰσώσαντο Flor. A. Ven. 2. Trinc. ἰσώσαντο Par. K.

Post hunc versum Par. D. (apud Rank. etiam G.) Vit. Mosq. 2. Schell. Rehd. repetunt versum supra 253, in quo νεώτατον exhibent pro νεοῦτατον.

vs. 264. ἐπισμυγερή τε Trinc. ἐπὶ σμυγερή τε Ald. Iu. 1. 2. Frob. Bas. Conf. Etym. M. p. 721, 18. ἐπισμυγερή τε Vit. ἐπισμιγερή τε Par. F. σκυθράπη τε (sic) Par. B. τε abest a Mosq. 1. Par. m.

vs. 265. χλωρή Ald. Iu. 1. αὐσταλέν bene iam Ald. et hinc Iu. 1. 2. Frob. Farr., recentiorum Boisson. Dind. Goettl. Habet idem Mosq. 2. et Bav. a pr. m., secunda delevit puncta super u. Conf. Od. T. 527. αὐαλέν Par. G. H. m. Neap. 1. Mosq. 1. Med. d'Orv. Voss. Rehd. αὐαλίη Par. E. αὐταλέν

Flor. F. Reliqui SS. et Edd. αὐσταλέν. καταπτηνῖα Par. H.

vs. 266. γουνοπαγής, ut legendum suaserat iam Maltby ad Thes. Morell. p. 212, conferens γουνοπαγής, recepit e Par. D, conspirantibus apud Rank. Par. E. G. m. Mosq. 1. 2. Med. d'Orv. γουνοπαγή Harl. Reliqui SS. et Edd. γουνοπαχής. Sed literam χ prisca aetas ignoravit. Itaque Codicum SS. auctoritas non est ut in hac re nos moveat. Attamen recentius etiam nacta est obvia ibi forma patronos suos in Muellero (Zeitschr. f. d. Alterth. 1854. p. 891) et Goettlingio, citanti Lobeck. ad Phrynich. p. 555, ubi plura memorantur desinentia in παχηγούνατα καὶ Par. B. μικροὶ Schell. χεῖρεςσιν Mosq. 1. Par. m. ἐπήσαν Flor. A. D. Ven. 2. Trinc. Dind. ὑπέσαν Bav. ὑπήρχον gl. Par. E.

vs. 267. τῆς δ' ἐκ Flor. D. Par. C. Bav. Trinc. Probāt hoc Rankius. μὲν abest a Par. C. μύξαι Par. C. E. m. N. Mosq. 1. Voss. Trinc. μύξαι Flor. B.

vs. 268. ἀπέλειβεν Ven. 1. et apud Rankium Par. C. ἔραζε ad Heinsianam collati Florentini omnes, Neap. 1. 2. Bav. Ald. Iu. 1. 2. Frob. Bass. Bog. Steph. Comm. Heins. et praeter Schmidt. ac Winterton. usque ad Heinrichium reliqui. ἔραζεν Vit., apud Rank. Par.

- εἰστίηκει πολλὴ δὲ κόνις κατενήνοθεν ὤμους,
 270 δάκρυσι μυδαλέη. παρὰ δ' εὐπυργος πόλις ἀνδρῶν
 χρύσειαι δέ μιν εἶχον ὑπερθυρίοις ἀραρυταί
 ἑπτὰ πύλαι· τοὶ δ' ἄνδρες ἐν ἀγλαΐαις τε χοροῖς τε
 τέρψιν ἔχον· τοὶ μὲν γὰρ εὐσώτρου ἐπ' ἀπήνης
 ἦγοντ' ἀνδρὶ γυναῖκα, πολὺς δ' ὑμέναιος ὀρώρει·
 275 τῆλε δ' ἀπ' αἰθομένων δαΐδων σέλας εἰλύφαζε

VARIÆ LECTIONES.

E. G. Schell. Rehd. ἤδ' Ald. Iu. 1. 2. Frob. ἤδ' Schell. Trinc. Bog. ἡ δὲ Pasor. Schrev. ὀδ' Par. E. ἄπληστον Flor. F, quod praeferat Hermann. l. c. p. 202. Conf. Muetzell. de em. Th. p. 56 seqq. σεσηρῦα Flor. F. Par. E. Mosq. 1. Med. d'Orv. Voss. σεσαρῦα Flor. D.

vs. 269. εἰστίηκει Bav. ἰστίηκει Vit. πολὴ Mosq. 1. Par. m. κατενήνοθ' Bav. ἐπενήνοθεν maluit Guietus. Vulgatum defendit Ruhnkenius ad H. in Ger. 278.

vs. 270. μυδαλέη Ald. Iu. 1. 2. Frob. Bas. Farr. παραδ' εὐπ. Vit. παρὰ δὲ οἱ πύργος Flor. F. Med. d'Orv. παρὰ δὲ οἱ πύργος Voss. Par. H, apud Rank. etiam E. παρὰ δέοι πύργος Mosq. 1. παρὰ δ' ἄπυργος Flor. D. περὶ δ' εὐπ. Bav. a pr. m. παρὰ δ' εὐπυργος Mosq. 2.

vs. 271. χρύσειαι Flor. F. χρύσειοι Voss. χρύσειον Par. F. ὑπερθυρίοις Par. F. Vit.

vs. 272. ἑπταπύλαι Vit. ἑπτάπυλαι Par. D. G. Mosq. 2. Schell. Rehd. ἀγλαΐης Flor. B. ἀγλαΐης Heinr. in marg. ἀγλαΐοις Vit. ἀγλαΐαις χόροις τε Mosq. 2. Rehd. Pro τε χοροῖς τε in Schell. τε λαοῖς τε. In Par. D. apud Rankium τεθαλυταί.

vs. 273. γὰρ abest a Flor. F. Par. D. G. Mosq. 2. a pr. m. Rehd. εὐσώτρου Par. A. Rehd. Ald. Iu. 1. 2. Frob. Trinc. Farr. Steph. Comm. Heins et cum huius Editione collati Itali me omnes, excepto, quod est εὐσώτρου in Flor. F, ut in Mosq. 1. et Par. m. εὐσώτρου Par. C. ἀσώτρου Vit. εὐσώπτρου Schell. ἀτήνης Par. A. Mosq. 2. in marg. Ald. Iu. 1. 2. Bas. 1. 2. ἀθήνης Frob.

vs. 274. ἦγον δ' Voss. ἦγον τ' ve ἦγόν τ' cum Diacono Vit. Schell., u legendum Heynius censuit ad H. Σ. 495 Ω. 578. Sed cum de nuptiis sermo sit retinendum videtur medium. Certe dicitur etiam pater filio ἀγεσθαι γυναῖκα Vid. Od. Δ. 10, Φ. 214, VV. DD. ad Thomam Mag. v. ἀγεται. In Flor. A. es ἦγούντ', in Ven. 2. Trinc. ἦγούντ' πολὺς θ' ὑμέν. volebat Heynius l. c. ut sane legendum admissio ἦγόν τ'. Sed repugnat versus Homericus H. Σ. 492 ὑμαίνοιος Bav.

vs. 275. τῆλε δὲ τ' αἰθ. Etym. M. p. 500, 4. δ' ἀπαιθομένων Par. C. δ' ὑπ' αἰθομ. Flor. B. δαΐδων Flor. D. εἰλύφαζεν Etym. M. Scholl. Mon. Flor. A. Ven. 2. Trinc. Wolf. εἰλύφαζεν Schell. Rehd. Iu. 2. Farr. εἰλύφαζε Ald. Iu. 1. Frob. ἑφλύφαζε Neap. 2.

χερσὶν ἐνὶ δμῶν· ταὶ δ' ἀγλαΐῃ τεθαλυῖαι
 πρόσθ' ἔκιον· τῆσιν δὲ χοροὶ παίζοντες ἔποντο.
 τοὶ μὲν ὑπὸ λιγυρῶν συρίγγων ἴεσαν αὐδὴν
 ἐξ ἀπαλῶν στομάτων, περὶ δὲ σφισιν ἄγνυτο ἡχώ·
 280 αἱ δ' ὑπὸ Φορμίγγων ἄναγον χορὸν ἱμερόεντα.
 ἔνθεν δ' αὖθ' ἐτέρωθε νέοι κώμαζον ὑπ' αὐλοῦ·

VARIÆ LECTIONES.

vs. 276. ἐνὶ scripsimus cum Wintert. Dind. Goettl. pro vulgato in SS. et Edd. plerisque ἐνὶ. ἀνιδμῶν Vit. δμῶν scriptum voluit iam Guictus ob seq. ταὶ — τεθαλυῖαι, probatumque id Heinrichio, Hermanno et Goettl. offerunt Scholl. paraphr. Par. D. F. G. Mosq. 2. Schell. Rehd. Itaque recipiendum et nos duximus pro ceterorum Codd. et Edd. vulgata lectione δμῶν. Conf. tamen infra Comm. αἱ δ' ἀγλ. Flor. A. D. Trinc., probante id Steph. in Thes. s. v. ἀγλαΐα. ταὶ δ' ἀγλ. Ald. Iu. 1. 2. Frob. ταὶ τ' ἀγλ. Flor. E. Schell. Rehd. ἀγλαΐαι Flor. F. Par. A. E. G. H. Neap. 2. Harl. Pal. Mosq. 1. Schell. Rehd. Bav. ab sec. m. Ald. Iu. 1. 2. Frob. Farr. Bog. Wintert. ἀγλαΐαι Flor. B. item Voss., sed ς additum ab secunda manu. ἀγλαΐαι Flor. E. ἀγλαΐῃ cum Diacono reliqui SS. et ex Trinc. Stephanus, atque hinc reliqui Editores omnes. τεθλυῖαι Par. m. Mosq. 1. Med. d'Orv. Voss.

vs. 277. πρόσθεν Flor. A. Trinc. πρόσθε κίον Voss. τῆσι δὲ Flor. D. F. Neap. 2. Par. C. E. G. K. m. N. Bav. Vit. Mosq. 1. Med. d'Orv. ab sec. m. Rehd., unde τῆσιν, ut iam Bog., verum esse duximus, expositum ab Diacono ταύταις. Receperunt id etiam Boisson. et in ed. 2. Goettlingius. τῆς δὲ Trinc.

ταῖσιν δὲ Schmidt. et Wintert. In aliis SS. et Edd. est τοῖσιν, in Voss. τοῖσι, quod, si tueri velis, referas ad omnes supra memoratos, in quibus certe etiam viri erant. Vid. v. 273. παίζοντες Vit.

vs. 278. ταὶ μὲν Hermannus propter ἀπαλὰ στόματα. Sed Codd. nihil variant, et possunt χοροὶ intelligi puerorum, quorum item ἀπαλὰ sunt στόματα. Conf. H. Σ. 571. ὑπὸ, quod antiquum et verum est, cum Goettl. recepimus e Flor. B. E. Ven. 1. Neap. 1. Par. C. K. (apud Rank. etiam D. G. N.) Bav. Vit. Med. d'Orv. Schell. Rehd. Sic et Ald. Iu. 1. 2. Frob. Vulgo ὑπαὶ. ἴεσαν Par. G. H. Vit. Mosq. 1. Voss. ἴεσαν Par. C. Bav. αὐδὴν Flor. A. D. Par. B. C. Bav. Ven. 2. Trinc. Iu. 2. Conf. Muetz. de em. Th. p. 56 seqq.

vs. 279. ἀπαλῶν Mosq. 1. Par. m. Schrev. ἀπλῶν Schmidt. mendose. περιδέσφισιν Vit. περὶ δὲ σφιν Flor. E. Par. II, non male, cum fuerit περὶ δὲ σφιν ἄγνυτο. ἄγνυτ' Bav. ο' eraso.

vs. 280. αἱ δ', ut Voss., Ald. Iu. 1. 2. Frob. οἱ δ' invitis libris SS. omnibus scribendum Guictus et Herm. censuerunt, recepitque in contextum Goettlingius.

vs. 281. αὖ ἐτέρ. Par. C. D. G. Ven. 1. Schell. Rehd. Ald. Iu. 1. 2. Frob. Bas. Farr. Bog. ἐτέρωθεν Par. K.

τοίγε μὲν αὖ παίζοντες ὑπ' ὀρχηθμῶ καὶ αἰοιδῆ,
τοίγε μὲν αὖ γελῶντες, ὑπ' αὐλητῆρι ἕκαστος,
πρόσθ' ἕκιον· πᾶσαν δὲ πόλιν θαλαῖαι τε χοροὶ τε

285 ἀγλαῖαι τ' εἶχον. τοὶ δ' αὖ προπάροιθε πόλιος
νῶθ' ἵππων ἐπιβάντες ἐθύνεον. οἱ δ' ἀροτῆρες
ἤρεικον χθόνα δῖαν, ἐπιστολάδην δὲ χιτῶνας
ἐστάλατ'. αὐτὰρ ἔην βαθὺ λήϊον· οἴγε μὲν ἤμων
αἰχμῆς ὀξεῖησι κορωνιόωντα πέτηλα,

VARIÆ LECTIONES.

Vit. ἐτέρωθι Flor. F. Par. E. II. Mosq. 1. ἐτέρ^οθι Med. d'Orv. κόμα-
ζον Par. II. κόμαζον Mosq. 1. ὑπ'
abest a Par. D. G. Schell. Rehd. αὐλῶ
Flor. A. Ven. 2. Trinc. ἀλοῦ Par. A.
vs. 282. τῆγε Flor. D. πέζοντες
Mosq. 1. Par. m. Ald. Iu. 1. 2.
Frob.

vs. 285 abest a Flor. F. Par. II. K. Harl. Mosq. 1. Med. d'Orv. Rehd. Voss. Agnoscunt eum Schol. ad Aristoph. Aves v. 1426. τοῖδε μὲν Flor. D. τοί γε μὲν Ven. 2. Trinc. τοί γε μὲν Par. D. G. Schell. γελῶντες ὑπ' αὐλ. Par. A. Ald. Iu. 1. 2. Frob. Bog. Dind., interpunctiōne sublata. αὐλητῆρι ἕκαστος, ut scripsimus, Flor. B. Par. A. B. C. D. E. G. Bav. Vit. Mosq. 2. Ald. Iu. 1. 2. Frob. et e recentioribus Dind. αὐλητῆρος ἕκ. Schol. Aristoph. l. c., quod in digamma peccat; sed ibi Cod. Ravennas αὐλητῆρι ἕκ. In reliquis SS. et Edd. est hic δ' ante ἕκαστος, legit- que sic in exemplo suo Diaconus, non Item alter Scholiastes.

vs. 284. πρόσθε κίον Voss. πρόσθε ἕκιον Vit. πρὸς θ' ἕκ. Mosq. 2. πρὸθ' ἕκ. Flor. F. πάλιν Flor. D. θάλιαί τε Par. D. F. G. Schell. Rehd. Ald.

Iu. 1. 2. Frob. Bass. Bog. θάλιαί τε Bav. θολεῖαι τε Ven. 1.

vs. 285. ἀγλαῖαι τε εἶχ. Mosq. 1. τοῖδ' αὖ Vit. Schell. et accentu omisso Ald. Iu. 1. 2. Frob. τὸν δ' αὖ Flor. D. προπάροιθεν Bav. Vit. πόλιος Par. II.

vs. 286. νῶτ' Vit. ἐπιβάντε Flor. F. ἐπιβάντ' Par. II. Mosq. Med. d'Orv. ἀροτῆρες Par. K. ἀρ^οτῆρες (sic) Par. E.

vs. 287. ἤρεικον Comm. Heins. male ἤρειπον Par. B. δῖαν Par. C. E. II Mosq. 1. 2. Voss. Rehd. Wintert. ἐπιστοχάδην Flor. F. Par. m. Mosq. 1 Med. d'Orv. ἐπιστειλάδην Vit. χιτῶ νες Voss.

vs. 288. ἔσταλατ' Par. A. Bav. Ald. Iu. 1. Frob. Bas. 1. 2. ἐστάλατ Rehd. ἐστάλαντ' Par. B. ἐστέλαντ Neap. 1. ἐστείλαντ' Flor. F. Par. II (apud Rank. etiam E.) Mosq. 1. Med. d'Orv. Voss. ἔσταλον et αὖ δ' & Schmidt. et Wintert., ex coniectura βαθυλήϊον Par., G. βάθυ λ. Par. E. λήϊον Par. E. Vit. Rehd. Trinc. Dind. minus recte. οἴγε Par. A. ἤγε Flor. F. ἤμων Voss.

vs. 289. αἰχμαῖς Par. G. Bav. Ven. 1. ὀξέησι Flor. G. κορωνιόωντα, u

290 βριθόμενα σταχύων, ὡσεὶ Δημήτερος ἀκτὴν
οἱ δ' ἄρ' ἐν ἑλληδανοῖσι δέον καὶ ἔπιπλον ἀλωήν

VARIAE LECTIONES.

malebat Guietus, habent Flor. A. D. Ven. 2. Trinc. Bog. Stephani margo, Graev. Gaisf. Goettl. κορωνιόεντα Flor. F. Par. B. E. II. Mosq. 1. Schmidt. Agnoscit hanc lectionem (cuius corruptelae sunt in Med. d'Orv. κορωνόεντα, in Par. K. κορονιόεντα) Diaconus, explicans μέλανα, sed et alteram lectionem κορωνιόεντα citat, quam exponit βαβδῶδη. Quod Iu. 2. atque inde Heinrich. habet, κορωνιόωντα, exstat etiam ante Tzetzae scholion, cuius tamen explicatio ἐπικαμπῆ magis convenire vulgato κορωνιόωντα videtur. Equidem neque κορωνιόωντα, neque κορωνιόεντα, neque, quod poëtam scripsisse Goettl. censet, κορνύωντα admitti posse h. l. existimo, cum κορνύη mediam apud antiquiores poëtas semper brevem habeat. Deinde κορωνιόεντα πέτηλα dici possunt aristae quaevis, in clavae modum fastigiatae; at κορωνιόωντα πέτηλα, quam lectionem Codd. exhibent Flor. B. C. E. Ven. 1. Neap. 1. 2. Par. A. C. D. F. G. I. Harl. Bav. Vit. Mosq. 2. Voss. Schell. Rehd. et cum Aldo libri editi plerique, sunt νεύοντα ἔραζε, quod hic requiritur. Conf. infra Comm. πέταλα Vit. Par. E.

vs. 290. βριθόμενα στ. Par. II. Trinc. βριθόμεν' ἀσταχύων Flor. F. Par. E. m. Mosq. 1. Med. d'Orv., et sic legit Diaconus, recte, iudice Rankio. Δημήτερος ἱερὸν ἀκτὴν Bav.

vs. 291. οἱ δ' Mosq. 1. Schell. Bog. οἱ δ' Par. C. Ald. Iu. 1. Frob. ἐν abest a Flor. D. Ven. 2. Trinc. ἀρένειλε δαναοῖσι Bav. a pr. m. ἑλληδανοῖσι

Voss. Par. A. Ald. Iu. 1. 2. Frob. Bass. Bog. Comm. Heins. Robins. Loesn. Heinr. Gaisf. Boisson. ἑλληδανοῖσι Par. K. Vit. ἑλεδανοῖσι Flor. C. F. Par. C. E. ἑλεδανοῖσι Par. II. Mosq. 1. δὲ pro δέον Flor. F. Par. m. Mosq. 1.

Ex Scholiastis constat, duplicem iam horum aevo lectionem fuisse ἔπιπλον et ἔπιπνον ἀλωήν. Tzetzae ἐπλήρουν ad ἔπιπλον spectat, reliqua ad ἔπιπνον, recteque Heinrich. vidit, in Etym. M. ad ἔπιπνον p. 366, 44 similiter turbatum fuisse, cum ibi quoque ἐπλήρουν ad alteram lectionem ἔπιπλον spectet. Eaedem turbae in glossis h. l. Ad ἔπιπλον gl. Par. B: ἔβριπτον εἰς γῆν, ad ἔπιπνον gl. Par. G: ἔβριπτον, ἐπλήρουν. Habent ἔπιπλον Flor. B. E. Neap. 1. 2. Bav. a pr. m. Par. A. Par. E. marg. Mosq. 2. et cum Aldo pleraeque Edd. ἔπιμπλον, ut coniecit Guietus, Bav. ab sec. m. ἔπιπνον Florentini et Parisini mei ceteri, Vit. Mosq. 1. 2. Pal. Schell. Rehd. Voss. Bog. Stephani margo, Robins. Boisson. ἐπίπνον Med. d'Orv. ἔπιπνον Par. m. ἔπιπνον ἀλωῆ primus edidit Robins., quod probavit Ruhnk. Ep. Cr. I. p. 105, amplexi sunt Krebs. Loesn. Heinr. Boisson. Sed vel sic parum commode post copulam fit transitus ab ligantibus aristas ad ipsas colligatas; neque favent Codd., in quorum nullo est ἀλωῆ, sed ἀλωήν in Vit., ἀλωήν in Par. K, ἀλῶ in Par. B, ἀλοήν in Mosq. 1, ut ἀλοήν in Trinc., ἀλωήν in omnibus reliquis, quod melius cum ἔπιπλον quadrat: nam vix ferendum ἔπιπνον ἀλωήν, quain-

οἱ δ' ἐτρύγων ὄνας, δρεπάνους ἐν χερσὶν ἔχοντες
οἱ δ' αὐτ' ἐς ταλάρους ἐφόρευν ὑπὸ τρυγητῆρων
λευκοὺς καὶ μέλανας βότρυας μεγάλων ἀπὸ ὄρχων,
295 βριθομένων φύλλοισι καὶ ἀργυρέης ἐλίκεσσιν.
οἱ δ' αὐτ' ἐς ταλάρους ἐφόρευν, παρὰ δέ σφισιν ὄρχος
χρῦσεος ἦν, κλυτὰ ἔργα περίφρονος Ἡφαίστοιο,
σειόμενος φύλλοισι καὶ ἀργυρέησι κάμαξι,
[τοίγε μὲν αὖ παίζοντες, ὑπ' αὐλητῆρι ἕκαστος,]

VARIAE LECTIONES.

vis accusativum defendi posse putet Rankius exemplis, quae Matth. Gr. Gr. §. 421 not. 2. c. p. 774 dedit. Itaque malui cum Gaisf. et Dind. priorum Editionum lectionem, altera non minus antiquam, omnique difficultate carentem, retinere.

vs. 292. ἄλλοι τρύγων Flor. E. οἱ δὲ τρύγων Spitzner. de vers. her. p. 95. In Vit. est ἰδ' pro οἱ δ'. ὄνας Par. B. ἐνὶ χερσὶν Flor. B.

vs. 293. οἱδ' Vit. αὐτ' Trinc. οὖντ' Vit. ἐν ταλάροις cum Diacono, exponente ἐν καλαθίσκοις (ut interpres Bas. 2 in calathis), Flor. A. D. Par. K. Ven. 2. Trinc. Stephani margo. Ceteri SS. et Edd. cum Etym. M. p. 654, 41 ἐς ταλάρους. Sed conf. infra Comm. ἔφερον Etym. M. l. c. ἐφόρουν Vit. ἀπὸ Flor. D, ut legendum censuerat Guietus. Favere videri potest apud Diaconum λαμβάνοντες ἀπὸ τῶν τρυγάντων. τρυγητῆρων Vit. τρυγητόρων apud Rank. Par. C.

vs. 294. ἤ pro καὶ Flor. F. Par. E. m. Mosq. 1. Med. d'Orv. μέλα Par. m. βότρυας deest in Bav. Pro μεγάλων legendum Heinr. coniecit χαλκῶν, in vitis Codd.

vs. 295, βριθομένων Par. H. φύλ-

λοισιν Par. m. Mosq. 1. ἀργυρέοις Flor. F. Par. E. H. K. Mosq. 1. Med. d'Orv. Voss. ἐλίκεσσιν Par. C. ἐλίκεσσι Flor. B. Par. D. (apud Rank. etiam G.) Mosq. 2. Rehd.

vs. 296. οὖν τ' Vit. ἐν ταλάροις Bav. et margo Stephani, quod probavit ac recepit Goettlingius. Hermannus ἐς ληνοὺς corrigendum videtur. ἐφόραν Vit. ἐφόρευν Mosq. 2. (sed φ additum) Rehd. ἐχόρευν Flor. C. Schell.

vs. 297. χρῦσεως mendum est Heinsianae. πολύφρονος Voss.

vs. 298. σταφυλῆσι pro φύλλοισι Zonaras p. 1147. Vulgatum agnoscit Etym. M. p. 487, 42. ἀργυρέησι cum Zonara et Etym. M. H. cc. et Diacono habent Flor. A. Neap. 1. 2. Par. B. K. N; ἀργυρέοισι reliqui Codd., et sic etiam Ald. Ju. 1. 2. Frob. Trinc. Heins. Schmidt. ἀργυρέοις Heinrich. et Boisson., quando et καμάκεσσι requirebatur; sed Codd. in hoc vocabulo non variant. ἀργυρέησι praetuli cum Gaisf. Dind. Goettl. ob Homeri locum H. Σ. 565, quamvis ibi quoque Zenodotus ἀργυρέοισι potius habuerit. Tzetzae et Etym. M. l. c. κάμαξ fem. gen. est pectica, masc. militaris fossa et vallum.

vs. 299 abest a Flor. A. B. C. D.

300 βριθόμενος σταφυλῆσι μελάνθησάν γε μὲν αἶδε.
οἶγε μὲν ἐτράπεον, τοὶ δ' ἤρουον· οἱ δ' ἐμάχοντο
πύξ τε καὶ ἐλκηδόν· τοὶ δ' ἀκύποδας λαγὸς ἤρουον
ἄνδρες θηρευταί, καὶ καρχαρόδοντε κύνε πρό,
ἰέμενοι μαπέειν, οἱ δ' ἰέμενοι ὑπαλύξαι.

305 πὰρ δ' αὐτοῖς ἵππῆες ἔχον πόνον, ἀμφὶ δ' ἀέθλω

VARIAE LECTIONES.

F. Neap. 1. Par. B. C. D. F. G. K. N. Vit. Mosq. 2. Schell. Ven. 2. Rehd. Iu. 2, neque lectus a Diacono fuit. Schol. Monac. ita versum exhibet: τῷ γε μὲν οὖν παίζονται ὑπ' αὐλητῆρι ἕκαστος. In Voss. praemissum versum 297, subiectum habet v. 298. Similiter in Par. E; sed est ibi rubra linea inductus. In Mosq. 2. additus est in margine. Vncinis inclusimus cum Graevio et plerisque hinc Editoribus.

vs. 300. σειόμενος pro βριθόμενος Harl. δὲ μὲν cum Schol. Monac. Par. A. B. C. D. E. H. K. N. Vit. Mosq. 2. Schell. Rehd. Ald. Iu. 1. 2. Frob. Bass. Bog. Schmidt. δέ μιν Ven. 1. αἶγε Par. B. E. H. K. Harl. Bav. a pr. m. Ven. 1. Mosq. 1. Med. d'Orv. Trinc.

vs. 301. οἶ γέ μιν Schell. οἶ δὲ μὲν Flor. F. Par. H. οἶδε μὲν Mosq. 1. Med. d'Orv. Voss. ἡτέραπον (sic) Par. B. τοιδ' (sine accentu) Rehd. τοιδ' Vit. Ald. Iu. 1. οἶδ' Ven. 2. Trinc. ἤρουον Voss. οἶδ' ἐμ. Mosq. 1. Ald. Iu. 1. 2. Frob. ὕνδ' ἐμ. Flor. D. οἱ δὲ ἐμάχοντο Rehd. οἶον δὲ ἐμάχοντο Etym. M. p. 695, 56.

vs. 302. πύξ τε Schell. πύξ τε Vit. ἐλκηδόν Etym. M. l. c. ἐλκυδόν Voss. λαγῶς Par. C. λαγούς Flor. E. Par. E. H. K. Mosq. 1. Med. d'Orv. λαγῶς Bav. (sed inter lineas λαγούς

adiectum) Vit. Par. G. Mosq. 2. Rehd. Ald. Iu. 1. 2. Frob. Bas. ἤρουον Bav. a pr. m. Rehd. Ald. Iu. 1. 2. Frob. Bas. ἤρουον Bav. ab sec. m. Par. F. G. H. ἤρουον Mosq. 2. ἤραν Vit. ἤρων Voss.

vs. 303. καρχαρόδοντες Vit. κύνες Flor. C. Vit. προ Vit. πρὸς Par. A. C. Neap. 2. Mosq. 2. mg. Ald. Iu. 1. 2. Frob. Bass. Schmidt. Wintert.

vs. 304. ἰέμενοι Vit. Mosq. 1. Par. m. μαρπέειν Flor. C. Par. D. G. Schell. Rehd. In Mosq. 2. μαπέειν ex correctione. μαρπτέειν Voss. τοὺς ἰεμένους ὑπαλύξαι coniectura est Guieti, ad vitandum sc. hiatum; sed sequente spiritu aspero non est, ut hic offendat. ἀπαλύξαι Flor. B. C. Par. A. F. Pal. Ald. Iu. 1. Frob. Bass. Stephani margo. ἀπολύξαι Schell.

vs. 305. παρὰ δ' Bav. αὐτοὺς Par. C. Bav. a m. pr., quod secunda in αὐτοῖς refinxit. ἀμφὶ δ' Vit. Trinc. ἀμφὶ δ' Par. G. Rehd. ἀέθλω, quod cum Rankio practulimus ob v. 312, exhibent Flor. B. F. Neap. 2. Par. A. B. C. H. (apud Rank. etiam E. K.) Mosq. 1. Med. d'Orv. Ald. Iu. 1. Frob. Bas. Schmidt. ἀέθλω Par. A. Voss. ἀέθλων Flor. C. Par. D. G. Vit. Mosq. 2. Schell. Rehd., videturque sic etiam legisse Diaconus, ἔνεκεν τῶν στεφάνων

δῆριν ἔχον καὶ μόχθον. εὐπλεκέων δ' ἐπὶ δίφρων
 ἡνίοχοι βεβαῖωτες ἐφίεσαν ὠκείας ἵππους,
 ῥυτὰ χαλαίνοντες· τὰ δ' ἐπικροτέοντα πέτοντο
 ἄρματα κολλήεντ', ἐπὶ δὲ πλήμναι μέγ' αὐτευν.

310 οἱ μὲν ἄρ' αἰδίον εἶχον πόνον· οὐδέ ποτέ σφιν
 νίκη ἐπηνύσθη, ἀλλ' ἄκριτον εἶχον ἄεθλον.

VARIAE LECTIONES.

explicans. ἀέθλοις cum Trinc. Iu. 2. Bog. Steph. reliquis Flor. A. E. Par. F. I. et in mihi facta collatione etiam E. K. Neap. 1.

vs. 506. μόθον, quod ut variam lectionem citat Diaconus, habent Flor. A. B. D. Ven. 1. Bav. a pr. m. Trine. εὐπλεκέων Par. D. F. H. εὐπλοκέων Flor. C. Rehd. εὐπλεκτέων Bav. a pr. m. εὐπλεκτέων ab sec. ἀπλεκέων Flor. F. εὐπλεκέων Voss. γ' ἐπὶ pro vulgato δ' ἐπὶ unde Robinsonus ediderit, me latet. Vulgatum exstare ut in Italis meis omnibus, ita in Parisinis A. C. D. F. H., ex collatione mihi ad Loesnerianam facta compertum habeo, de Parisinis B. E. G. I. K. non item.

vs. 507. βεβηκότες Voss. ἐφύεσαν manu eadem Flor. F. In hoc versu deficit Par. K.

vs. 508. τὰ δ' Schell. Frob. τὰ δ' Ald. Iu. 1. 2. Trinc. ἐπὶ κροτέοντα Par. B. ἐπικροτέοντο Flor. F. Par. E. ἐπικροτέοντα Par. D. F. G. (apud Rank. etiam C.) Neap. 2. Bav. ab sec. m. Vit. Mosq. 2. ἐπικροτόντα Voss. ἐπὶ κροτέοντα Schell. Disiungendum ἐπὶ a κροτέοντα etiam Rank. censuit et ad πέτοντο trahendum. ἐπικροτέοντα Flor. C., item B. a pr. m.; sed correctum ibi ἐπικροτειόντα. Pro reliquorum SS. et veterum Edd. lectione ἐπικροτέοντα

primus Stephanus ex errore typographi ἐπικρατέοντα, quod temere inde receperunt Comm. Heins. Schrev. Wintert Clericus. πέτηντο Flor. C. πέντοντο. Bav. πετόντα Flor. F. Par. E. H. πετόντο Med. d'Orv. ποτῶντο Voss.

vs. 509. κολλήεντα Par. C. κολλήων Flor. D. ἀπὶ δὲ Rehd. πλήμενα Par. D. πλήμνα Vit. πλύμναι Flor. D. μέγα Par. C. αὐτευν Rehd.

vs. 510. οἱ μὲν γὰρ Par. C. αἰδίον δὲ ἔχον πόνον Flor. B., quo admittitur hiatus in αἰδίον εἶχον, ad quem offensus Goettl. pro εἶχον legendum suspicatus est κῆτεχον. Hermannii, quem offendit Epicis non usitatum αἰδίον, coniectura est οἱ μὲν ἄρ' ἔμπεδον αἰὲν ἔχον πόνον. Est ἔχον etiam in Flor. A. C. D. F. Ven. 1. 2. Neap. 1. Voss. Par. A. C. H. Bav. Vit. Ald. Iu. 1. 2. Frob. Bas. 1. 2. Trinc. οὐδέποτε Par. C. οὐδέποτε σφιν Bav.

vs. 511. νίκη Flor. G., apud Rank. Par. G. Mosq. 2. Schell. Rehd. νείκη Voss. ἐπηνύσθη Flor. C. Par. D. apud Rank. etiam G., Vit. Schell. Rehd. Ald. Iu. 1. 2. Frob. Bass. Bog. ἐπηνύσθη^σ Med. d'Orv. ἐπηνύθη Mosq. 1. item Flor. F., sed superscripto σ manu eadem. ἐπηνυσθείτη Par. m. ἐπηνύθη Harl. Voss. ἐπηνύθη (sic) Par. E., a in marg. γρ. ὑπηνύσθη. ἄκλιτον Ald.

τοῖσι δὲ καὶ προὔκειτο μέγας τρίπους ἐντὸς ἀγῶνος,
χρῦσειος, κλυτὰ ἔργα περίφρονος Ἡφαιστοιο.

ἄμφι δ' ἴτυν ῥέεν Ὀκεανὸς πλήθοντι ἑοικώς,

315 πᾶν δὲ συνείχε σάκος πολυδαίδαλον· οἱ δὲ κατ' αὐτὸν
κύκνοι ἀερσιπτόται μεγάλ' ἤπυον, οἱ ῥά γε πολλοὶ
νῆχον ἐπ' ἄκρον ὕδαρ· πὰρ δ' ἰχθύες ἐκλονέοντο.

θαῦμα ἰδεῖν καὶ Ζηνὶ βαρυκτύπῳ, οὗ διὰ βουλάς

Ἡφαιστος ποίησε σάκος μέγα τε στιβαρόν τε,

320 ἀρσάμενος παλάμησι τὸ μὲν Διδὸς ἄλκιμος υἱὸς
πάλλεν ἐπικρατέως· ἐπὶ δ' ἰππείου θόρε δῖφρου,
εἴκελος ἀστεροπῇ πατρὸς Διδὸς ἀιγίοχοιο,

VARIAE LECTIONES.

Iu. 1. 2. Frob. ἔχον Flor. F. Bav. ἔσχον Par. C.

vs. 312. τοῖσιν δὲ Flor. B. καὶ abest a Flor. B. Bav. προὔκειτο Schrev. Graev. Robins. Loesn. τρίπους Flor. D. E. Bav. Vit.

vs. 313. χρῦσεος Voss. κλυτὰ δῶρα περίφρ. Flor. D.

vs. 314. ἄμφι δέ τοι ῥέεν Harl. ἄμφι δ' ἴτην Bav. a pr. m. πέλεν pro ῥέεν Flor. D. Neap. 2. Par. C. Bav., sed in hoc alia manus adscripsit γρ. ῥέεν.

vs. 315. δαίδαλον Bav. a pr. m. κατ' αὐτοῦς Flor. F. Par. E. H. Mosq. 1. Med. d'Orv.

vs. 316. οἱ ῥά εἰ Flor. A. Trinc. οἱ ῥά τε Flor. D. Par. B. C. Bav. Voss. Rehd. οἱ ῥά τε Dind. Goettl.

vs. 317. ὕδαρ abest a Par. C. παρὰ δ' Flor. A. C. D. E. F. Par. H. Harl. Mosq. 1. Med. d'Orv. Ven. 2. Trinc. περὶ δ' Bav., Rankio iudice, non male. ἰχθύες Bav. ἰχθῦς Flor. A. C. E. ἰχθῦς Trinc. Bog. Thierschius legendum suspicatus est παρὰ δέ σφ' ἰχθῦς

κλονέοντο. Habent κλονέοντο Flor. D. F. Par. C. H. (apud Rank. etiam E.) Bav. Mosq. 1. Med. d'Orv. Voss. καρ- νέοντο et in marg. ἐκροτέοντο Par. B. δονέοντο Flor. B. Par. A. F. G. I. (apud Rank. etiam D.) Vit. Mosq. 2. Schell. Rehd., margo Parisini C. et Bavari.

vs. 318. βαρυγδοῦπη Flor. E. οὗ Ald. Iu. 1. Frob.

vs. 319. Ἡφαιστος σάκος μέγ' ἐποίησεν Ἡρακλείου θείοιο (sic) Flor. E. μέγα τε Ald. Iu. 1. 2. Frob. Bas.

vs. 320. ἀρσάμενος Schell. Trinc. παλάμαισι Voss. παλάμ^οσι (sic) eadem manu Flor. B. παλάμ^οσι Par. m.

vs. 321. πάλιν ἐπικρ. Flor. E. ἐπὶ κρατέως Par. m. ἐπιδ' et θόρεν Vit.

vs. 322. εἴκελος Trinc. ἴκελος Flor. B. C. D. E. F. Par. E. G. I. Bav. Mosq. 2. Rehd. Ald. Frob. Iu. 1. (2 sine accentu et spiritu). ἴκελος Vit. Mosq. 1. Schell. ἀστεροπῇ Schell. ἀστεροπῶν Mosq. 1. Med. d'Orv. Par. m. ἀστεροπῆτα πρὸς Vit. In hoc versu Flor. E. desinit.

- κοῦφα βιβᾶς· τῷ δ' ἠίοχος κρατερὸς Ἴόλαος
 δίφρου ἐπεμβεβαῶς ἰθύνετο καμπύλον ἄρμα.
- 325 ἀγχίμολον δέ σφ' ἦλθε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 καὶ σφεας θαρσύνουσ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Χαίρετε, Λυγκῆος γενεὴ τηλεκλειτοῖο.
 νῦν δὴ Ζεὺς κράτος ὑμῖν διδοῖ, μακάρεσσιν ἀνάσσων,
 Κύννον τ' ἐξαναρεῖν καὶ ἀπὸ κλυτὰ τεύχεα δῦσαι.
- 330 ἄλλο δέ τοί τι ἔπος ἐρέω, μέγα φέρτατε λαῶν·

VARIAR LECTIONES.

- vs. 323. βιβᾶς Iu. 1. 2. Abest δ' τηλεκλύτοιο Bav. Voss. τηλεκλείτοιο a Flor. B. Par. C. G. Bav. Vit. Mosq. 2. Par. H.
 Schell. Ald. Iu. 1. 2. Frob. Bog. vs. 328. δὴ κράτος ὑμῖν Ζεὺς Flor. Ἴόλαος Flor. A. F. Par. E. m. Mosq. 1. Voss. ὑμῖν Par. B. (apud Rank. etiam G. m.) Vit. Mosq. 1. 2. Rehd. Ald. Iu. 1. 2. Frob. Trinc. διδοῖ Trinc. δοῖ Bav.
- vs. 324. δίφρον Vit. et καμπύλον. ἐπεμβεβαῶς Voss. ἄρμα Par. G. Bav. a pr. m. Schell. Ald.
- vs. 325. ἀγχίμωλον Par. E. ἀγχίμωλον Mosq. 1. Par. m. ἀγχίμολος Par. B. δ' ἦλθε Vit. δέ σφ' ἦλθε Scholia paraphr. Cod. Par. E.
- vs. 326. καὶ σφείας Par. m. Ald. Iu. 1. 2. Frob. Bas. Trinc. Bog. Steph. Heinr. Boisson. θαρσύνασ' Flor. C. Mosq. 2. Par. F. θαρσύνασ' Par. D. Rehd. θαρσύνας Par. C, sed θαρσύνασ' in margine. θαρσύνσας Vit. φωνήσασ' Flor. F. Neap. 1. 2. Par. A. E. H. Harl. Mosq. 1. Voss. Ald. Iu. 1. 2. Frob. Est idem inter lineas scriptum in Par. C. Ceterum a poeta profectum videtur θαρσύνουσα ἔπεα.
- vs. 327. Λυγκῆος recepi o Flor. A. C. D. F. Par. B. C. Voss. Harl. Schol. Lycophr. 1124. Trinc. Iu. 2. Λιγγῆος Flor. B. Λιγκῆος Rehd. Par. G. Λυγγῆος ceteri Parisini, Ald. Iu. 1. Frob. Bog. Steph. et hinc fere Edd. ante Gaisfordum. τηλεκλυτοῖο Par. C.
- vs. 329. δ' ἐξαναρεῖν Flor. C. Par. G. Schell. Rehd. τ' ἐξαναρεῖν Flor. F. Par. E. m. Mosq. 1. Voss. τ' ἐξαναρεῖν Med. d'Orv. ἀποκλυτὰ Par. H. δῦσαι Par. G. m. Mosq. 1. 2. Schell. Ald. Iu. 1. 2. Frob. δῦσαι Vit. δῦσειν Flor. D, item Bav. et Par. C. Sed in utroque αι superscriptum ab recentiore manu. δύναι Par. I.
- vs. 330. ἄλλο δέ τοί τι ἔπος ἐρέω, probatum Hermanno, recepi mus o Flor. D. Fecit similitudo soni et literarum in τοί et τι, ut in multis libris SS. alterutrum ommitteretur. Sic ἄλλο δέ τοί ἔπος ἐρέω Neap. 1. Par. B. C. Voss. Bav. (sed σοι alia manus superscripsit) Mosq. 2. a pr. m. (τι sec. manus addidit, et in marg. γρ. σοί τι) Rehd. ἄλλο δέ τοί ἔπος ἐξερῶ Flor. A. ἄλλο δέ τοί ἔπος ἐξερῶ Ven. 2. Trinc. Stephani margo, quod praeferendum visum Wollio. ἄλλο δέ σοί τι ἔπος ἐρέω pleriquo SS. et Edd.

εὖτ' ἂν δὴ Κύκνον γλυκερῆς αἰῶνος ἀμέρῃς,
τὸν μὲν ἔπειτ' αὐτοῦ λιπέειν καὶ τεύχεα τοῖο,
αὐτὸς δὲ βροτολογὸν Ἄρην ἐπιόντα δοκεύσας,
ἔνθα κε γύμνωθέντα σάκευς ὑπο δαιδαλέοιο

335 ὀφθαλμοῖσιν ἴδῃς, ἔνθ' οὐτάμεν ὀξείῃ χαλκῶ,
ἄψ δ' ἀναχάσσασθαι ἔπει οὐ νύ τοι αἰσιμόν ἐστιν
οὔθ' ἵππους ἐλέειν, οὔτε κλυτὰ τεύχεα τοῖο.

Ἵως εἰποῦσ' ἔς δίφρον ἔβήσατο δῖα θεάων,
νίκην ἀθανάτης χερσὶν καὶ κῦδος ἔχουσα,

340 ἔσσυμένως· τότε δὴ ρα διόγνητος Ἴόλαιος

VARIAE LECTIONES.

ἄλλο δέ σοί τι ἔπος γ' ἔρέω c metrica
correctione Par. C. Sed minime neces-
sarium id additamentum.

vs. 331. τέκνον pro Κύκνον Flor. D.

vs. 332. ἔπειτα Vit. ἐπιταυτοῦ pro
ἔπειτ' αὐτοῦ Flor. F.

vs. 333. βροτολογὸν Rehd. ἐπὶ
νώτα pro ἐπιόντα Flor. C. D. F. Neap.
1. 2. Par. A. C. E. F. G. H. I. Voss.
Harl. Pal. Vit. Mosq. 2. Schell. Rehd.
Ald. Iu. 1. 2. Frob. Stephani margo.
Sed conf. infra v. 425 et 438.

vs. 334. κε omissum in Ald. Iu. 1.
2. Frob. Schmidt. ἔνθα καὶ Par. E.
G. N. Bav. Mosq. 1. Med. d'Orv.
σακέος Par. C. ἀπὸ δαιδ. Flor. D, ut
scriptum voluit Quietus. Sed conf.
infra v. 460 et Il. A. 423.

vs. 335. ὀφθαλμοῖσι, ni fallor, poëta
dederat sequente digammate. ἴδῃς
Par. m. ἴδοις Voss. ἔνθα τάμεν Vit.
ἔνθ' οὐ τά μεν Trinc.

vs. 336. ἀναχάσσασθαι Flor. A. B. D,
apud Rank. Par. G, Bav. Vit. Mosq. 2.
a pr. m. Rehd. Trinc. ἀναχάσσεσθαι
Flor. C. Neap. 1. Schell. ἀναχάσ-

σασθ' Par. C. ex correctione. ἀναχω-
ρήσασθαι, quod c glossa natum, Flor.
F. Neap. 2. Par. A. E. H. N. Mosq. 1. 2.
Voss. Ald. Iu. 1. 2. Frob. Bog. ἀνα-
χωρήσασθ' Schmidt. Wintert. οὐ νύ
τοι Rehd. αἰσιμόν ἐστιν Bav.

vs. 337. ἐλέειν Bav. Par. m. Trinc.
ἐλάειν Flor. B.

vs. 338. βήσατο augmento deleto
Mosq. 2. ἐπεβήσατο Par. A. Schell.
Ald. Iu. 1. 2. Frob. Bass. Bog. ἐπε-
βήσατο Flor. C. Par. F. G. Rehd.
ἐβήσατο (sed inter versus ἐπ inserto)
Bav.

vs. 339. ἀθανάτης Trinc. ἀθανάταις
Flor. F. Par. E. m. Mosq. 1. Med.
d'Orv. Voss. ἀθανάτη Mosq. 2. ἀθα-
νάτησι Flor. D. Bav. ab sec. m. ἀθα-
νατῆσι Par. G. ex corr. ἀθανάτησιν
Par. C. ἀθανάτοις Flor. A. Neap. 2.
ἀθανάτοισι Par. A. Vit. χερσὶ Flor.
C. D. F. Par. C. E. Vit. Schell.
Rehd.

vs. 340. ἔσσυμένος Par. H. In Flor.
B. supra διόγνητος scriptum alia manu
θεό. Ἴόλαιος Flor. A.

σμερδαλέον ἵπποισιν ἐκέλετο· τοὶ δ' ὑπ' ὀμοκλῆς
ρίμφ' ἔφερον θοὸν ἄρμα, κόνιοντες πεδίοιο.

ἐν γάρ σφιν μένος ἦκε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
αἰγίδ' ἀνασσεῖσασα· περιστενάχιζε δὲ γαῖα.

345 τοὶ δ' ἄμυδις προγένοντ' ἴκελοι πυρὶ ἢε θυέλλη,
Κύκνος θ' ἰππόδαμος καὶ Ἄρης ἀκόρητος αὐτῆς.
τῶν δ' ἵπποι μὲν ἔπειθ' ὑπεναντίοι ἀλλήλοισιν
ὀξεῖα χρέμισαν, περὶ δὲ σφισιν ἄγνυτο ἠχώ.

VARIAE LECTIONES.

vs. 341. σμερδαλέον ἵπποισιν, ut iam Guictus malebat, recepit e Flor. B. Par. C. Vit. Bav. Sic etiam Schmidt. Boisson. Dind. Goettl. σμερδαλέον θ' ἵππ. plerique SS. et Edd., quae lectio invecta a temere metuentibus metro. σμερδαλέων θ' Voss. σμερδαλέην θ' ἵππ. Mosq. 1. Par. m. In Med. d'Orv. item est σμερδαλέην, sed superscripto ως, unde σμερδαλέως Hermanno placuit l. c. p. 215. ὑπ' ὀμοκλῆς male quidam libri.

vs. 342. ρίμφ' ἔρον (sic) Voss. κόνιοντος Flor. F. κόνιος τε Vit. πεδίοις Mosq. 1. Med. d'Orv.

vs. 343. σφι Flor. C. F. Par. C. E. H. I. Vit. Voss. Mosq. 1. Schell. Rehd. θῆκε pro ἦκε Bav.

vs. 344. αἰγίδ' Par. C. m. Mosq. 1. Ald. ἀνασεῖσασ' Par. A. C. E. m. Bav. Vit. Mosq. 1. 2. Voss. Schell. Rehd. Ald. περιστενάχιζις, quod recepit, exhibent Flor. D. Par. C. Bav. Praefert hoc etiam Rankius, conferri iubens Spitzn. Exc. ad H. III, Muetzell. de em. Th. p. 65 seq. Vid. et quae notavi in Varr. Lectt. ad Th. 159. περιστενάχιζις Flor. G. Ven. 1. Neap. 1. 2. Par. E. G. I. Harl. Pal. Mosq. 1. 2. Med. d'Orv. Schell. Rehd. In. 2.

Stephani margo. περιστονάχησε Voss. περὶ στενάχησε Ald. Iu. 1. Frob. Bas. 1. 2. περιστενάχησα Flor. F. περιστονάχιζε δὲ γ. Flor. B, sed ex correctione; namque antea erat περιστόναχιζετο γαῖα.

vs. 345. τοῖδ' Schell. Ald. Iu. 1. 2. Trinc. ἄμυδις Mosq. 2. ἄμυδός Par. m. προγένονθ' ἴκελοι Par. B. C. I. Bav. Mosq. 2. Schell. Rehd. Trinc. προγένονθ' ἴκελοι Ald. In. 1. 2. Frob. προγένοντο ἴκελοι Par. E. m. Mosq. 1. lemma Monac. προσέγενθ' ἴκελοι Flor. B. προσεγένοντ' ἴκελοι Voss. Vit. pro ἢε Vit.; apud Rank. Par. E. G. H. Mosq. 1. Schell. Rehd. In Voss. pro ἢε θυέλλη tantum exstat σε θυ.

vs. 346. ἀκόρητος Flor. D. ἀκόρητος Voss. αὐτῆς Trinc. αὐτῆς Voss. Par. m. αὐτῆς Neap. 1.

vs. 347. τῶν δ' ἵπποι recepi e Flor. F. Par. B. H. Bav. Mosq. 1, et si Scholia paraphrast. Reliqui SS., ut vulgo Edd., τῶν θ' ἵπποι, pro quo τῶν ἵπποι Dind., τῶν ἵπποι Goettl. cum Hermanno. ἔπειθ' pro ἔπειθ' Vit. ἀλλήλοισιν Flor. C. Par. D. G. (sed e corr.) Schell. Rehd. ἀλλήλοισιν Vit.

vs. 348. ὀξεῖα χρ. Flor. D. ὀξεῖα χρ. Ven. 2. Par. G. Vit. Schell. Rehd.

τὸν πρότερος προσέειπε βίη Ἑρακληεῖη

350 Κύκνε πέπον, τί νυ νῶϊν ἐπίσχετον ὠκέας ἵππους
ἀνδράσιν, οἳ τε πόνου καὶ οἰζύος ἴδριές εἰμεν;
ἀλλὰ παρέξ ἔχε δίφρον εὐξοον ἠδὲ κελεύθου
εἶκε παρέξ ἰέναι. Τρηχίνα δέ τοι παρελαύνω

VARIAE LECTIONES.

Trinc. *Quietus tentabat ὄξεα τ' ἐχρέμισαν, περί τε σφισιν ἀγνυτο ἠχώ.* Rarius quidem est ὄξεϊα neutrum plur. pro ὄξεα, nec vitiosum tamen. Theocr. Id. I. 95: ἦνθέ γε μὰν ἀδεῖα καὶ ἀ Κύπρις γελάοισα, ubi iungendum ἦνθέ γε μὰν καὶ ἀ Κύπρις γελάοισα ἀδεῖα, dulce ridens. Aratus Dios. 556 θηλεῖα μῆλα. Conf. Brunck, et Hermann. ad Soph. Trach. 122. Statuendum autem ε in talibus pronunciatione in ει abissi, qua ratione et κείν' ὕχεα apud Hom. Il. Δ. 160 est pro κένα, vacua. χέρμισαν Flor. F. Par. E. Mosq. 1. χρέμισαν Neap. 1. σφίσι Flor. B. F. Neap. 1. Par. B. E. II. Bav. Harl. Mosq. 1. Med. d'Orv. Bas. 5. Heinr. Dind. Goettl. Reliqui σφιν cum Stephano. Equidem cum Bentleio puto antiquitus fuisse περὶ δέ σφισι φάγνυτο. ἄγνυτο Flor. B.

vs. 549. ὄν pro τὸν apud Rank. Par. E. II. Mosq. 1. Med. d'Orv. πρότερος recte iam Ald. Iu. 1. 2. Frob. Bass., neque aliter habent Flor. B. C. D. F. Par. B. D. E. F. G. I. Vit. Mosq. 2. Schell. Rehd. πρότερος Par. II. Mosq. 1. Vulgo πρότερον, pro quo πρότερος bene reposuit Heinr. et recentius Wolf. Gaisf. Boisson. Dind. Goettl. Ἑρακλειή Par. m. Voss.

vs. 550. Κύκνον Par. I. πέπον

abest a Par. B. πέπον Flor. D. τινὺν Flor. D. τοι νῦν Par. E. Harl. τοίνυν Par. m. Mosq. 1. τοίνυ Med. d'Orv. τοι νῦν ἐπίσχεσ Flor. F, sed supra scriptum νῶϊν alia manu. ἐπίσχεσ etiam Par. E. II. Harl. Mosq. 1. Med. d'Orv. ἐπέσχεσ Voss. ἐπίσχε Flor. D. ἐπίσκετον Trinc. ὠκέας Mosq. 1.

vs. 551. οἶτε Trinc. ἴδριες Flor. D. Par. I. Voss. Trinc. ἴδριες Bav. Est οἰζύος in hoc versu trisyllabum, cum ἴδριες digamma habuerit. Vid. II. Π. 559. ἠμέες pro εἰμεν Vit. Pro eo in Voss. tantum est ει.

vs. 552 abest a Par. II. παρέξ Par. B. G. I. Vit. Mosq. 1. 2. Ald. et hinc multae Edd. Sed est veteribus παρέξ χωρίς, παρέξ ἔξω. Vid. Diaconus ad h. l.; Etym. M. p. 652, 59 seqq.; Herodianus περὶ μον. λέξ. p. 25; Varinus Ecl. p. 342, 16; Heyn. ad Il. I. 7. Recentiorum autem quibusdam nimis subtilis visa haec distinctio.

vs. 553. παρέξ Par. B. H. I. Vit. Mosq. 1. 2. Ald. et hinc multae Edd. παρεξιέναι iunctim Par. F. G. Trinc. ἄπαρ ἐξιέναι (sic) pro εἶκε παρέξ ἰέναι Flor. D. Τραχίνα Flor. F. Par. E. Τράχινα Par. II. Mosq. 1. Voss. παρελαύνων Vit. et citans haec Schol. Sophocl. Trach. 59.

- ἐς Κήυκα ἄνακτα· ὁ γὰρ δυνάμει τε καὶ αἰδοῖ
 355 Τρηχῖνος προβέβηκε, σὺ δ' εὖ μάλα οἶσθα καὶ αὐτός·
 τοῦ γὰρ ὀπίεις παῖδα Θεμιστονοῆν κυανῶπιν.
 ᾧ πέπον, οὐ μὲν γάρ τοι Ἄρης θανάτοιο τελευτὴν
 ἀρκέσει, εἰ δὴ νῶϊ συνοισόμεθα πτολεμίζειν.
 ἦδη μὲν τε ἔφημι καὶ ἄλλοτε πειρηθῆναι
 360 ἔγχεος ἡμετέρου, ὅθ' ὑπὲρ Πύλου ἡμαθόντος
 ἀντίος ἔστι ἡμεῖο, μάχης ἄμοτον μενεαίνων.
 τρεῖς μὲν ἡμῶ ὑπὸ δουρὶ τυπεῖς ἡρείσατο γαίην
 οὐταμένου σάκεος· τὸ δὲ τέτρατον ἦλασα μηρόν,
 παντὶ μένει σπεύδων, διὰ δὲ μέγα σαρκὸς ἄραξαι·

VARIAE LECTIONES.

vs. 354. Κήυκα Par. m. Bav. Vit.
 ὁ γὰρ Par. E. Ald. Iu. 1. 2. Frob.
 Bass. Trinc.

vs. 355. Τρηχῖνος Voss. προβέβηκα^ε
 Par. m. σὺν δ' αὖ Par. G. Mosq. 2.
 αὖ pro εὖ etiam Bav. Ald. Iu. 1. 2.
 Frob. Stephani margo.

vs. 356. τὸν Voss. ὀπίεις Flor. B.
 Par. B. C. Vit. Voss. Trinc. ὀπίεις
 Mosq. 1. Θεμιστονοῆν Flor. F. Par.
 m. Mosq. 1. Med. d'Orv. Θεμιστο-
 νέην Flor. C. Par. D. G. Mosq. 2. μιστο-
 νόην Flor. D. θεμιστὴν ἔκυαν ὕπιν Par.
 B. κυανῶπιν Ald. Iu. 1. 2. Frob. Bas.

vs. 357. πέπον (ᾧ omisso) Par. m.
 Mosq. 1.

vs. 358. νῶϊν Flor. C. Mosq. 1. νῶς
 Flor. D. νῶ γς Ven. 2. Trinc. νῶ γς
 Stephani margo. συνοισόμεθα Flor. D.
 πολεμίζειν Flor. C. D. F. Par. E. G. M.
 Mosq. 1. 2.

vs. 359. μὲν τι ἔ Flor. A. Ven. 2.
 Trinc. Goettl. μὲν τί ἔφημι Flor. A.
 μὲν τίς φημι Flor. D. Ignorant τι
 Scholiastae.

vs. 360. ἡμαθόντος Mosq. 1.

vs. 361. ἔστησ' Par. B. ἐμότο Flor.
 C. D. F, apud Rank. Par. E. G. m.
 Vit. Mosq. 1. 2. Med. d'Orv. Voss.
 μελεαίνων Bav.

vs. 362. τρεῖς Bav. a pr. m. γαίην
 Ald. Iu. 1. 2. Frob.

vs. 365. τέταρτον Flor. C. D. F.
 Par. E. F. II. Mosq. 1. 2.

vs. 364. διὰ δὴ Par. C. μέ προ
 μέγα Voss. σάκος, ut in suis exem-
 plis iam Scholiastae legerunt, omnes h. l.
 Codd. habent, excepto Flor. B, in quo
 est σάκκος, ut scripsit Bog. utque vo-
 cabulum efferrī potuisse putat Thier-
 schius de Hesiodo p. 28; quod probabili-
 us utique, quam si cum Winterton
 scribatur σᾶκος. Sed meliorem lectio-
 nem infra in v. 461, simili loco, Codd.
 offerunt Par. B. Harl. Mosq. 1. Med.
 d'Orv. σαρκός. Itaque sic, ut ibi, it
 h. l. scripsi cum Boisson. et Goettl., u
 μέγα σαρκός hic dicatur, quemadmo-
 dum πολλὸν σαρκός apud Hom. Od.
 T. 451. Conf. Hermannus l. c. p. 95

- παντὶ μένει σπεύδων, διὰ δὲ μέγα σαρκὸς ἄραξαι'
 365 πρηνῆς δ' ἐν κονίησι χαμαὶ πέσεν ἔγχρεος ὄρμη.
 ἔνθα κε δὴ λωβητὸς ἐν ἀθανάτοισιν ἐτύχθη,
 χερσὶν ὑφ' ἡμετέρησι λιπῶν ἕναρα βροτόεντα.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἄρα Κύκνος ἑυμμελῆς ἔμενοίνα,
 τῷ ἐπιπειθόμενος, ἐχέμεν ἔρυσάρματας ἵππους.
 370 δὴ τότε ἅπ' εὐπλεκέων δίφρων θόρον αἰψ' ἐπὶ γαίαν
 παῖς τε Διὸς μεγάλου καὶ Ἐνυαλίοιο ἄνακτος.
 ἡνίοχοι δ' ἔμπλην ἔλασαν καλλίτριχας ἵππους·
 τῶν δ' ὑπὸ σευομένων κανάχιζε πόσ' εὐρεῖα χθῶν.

VARIAE LECTIONES.

Ceterum Boissonadius locum altius esse corruptum putat, forsitan sic restituendum: οὐταμένου σάκεος, διὰ δὲ μέγα ὄπλον ἄραξαι, παντὶ μένει σπεύδων· τὸ δὲ τέτρατον ἤλασα μῆρον. Non ad-sentior.

vs. 365. πρηνῆς Flor. A. ἐν κονίη-
 σιν Bav. ἐγκονίησι Vit. ὄρμη (sic)
 αἰχμηῆ

eadem manu Flor. B. . Etiam in Bav.
 super ὄρμη scriptum est αἰχμηῆ, sed
 alia manu.

vs. 366. ἔνθα κε Vit. Ald. Iu. 1.
 Steph. ἔνθα καὶ Flor. A. Par. m.
 Mosq. 1. Med. d'Orv.

vs. 367. ὑφ' ἡμ. Med. d'Orv. Trinc.
 ἐφ' ἡμ. Flor. C. F. Par. A. E. Mosq. 2.
 Ald. Iu. 1. Rankio iudice, non male.

vs. 368. οὐδ' ἄρα οἱ Κύκνος Flor. B.
 C. D. Par. A. C. I. Bav. Mosq. 2.
 Ald. Iu. 1. 2. Frob. Abest Κύκνος
 a Flor. F. Par. H. Mosq. 1. Med. d'Orv.
 Voss. ἑυμμελῆς Bav. Mosq. 2. Ald.
 Iu. 1. Frob. εὐμμελῆς Flor. B. C.
 D. F. Par. C. Mosq. 1. Voss. εὐμη-
 λῆς Iu. 2. ἀμμελῆς Vit.

vs. 369. τῶν Voss. ἐχέμεν' ἔρυσ.
 Par. C.

vs. 370. δὴ τότε ἅπ' apud Rankium
 Par. C. G. Vit. Mosq. 2. Rehd. εὐ-
 πλεκτέων Bav. φθόρον Vit. αἰψ Par.
 B. C. F. Vit., non male, iudice Ran-
 kio; sed pro vulgata facit Diaconus,
 ταχέως exponens. γαίην Flor. F.

vs. 371. παῖδες τε Voss. Legen-
 dum Geclius coniecit παῖδε Δ. μ., ne
 cogamur ante Martis mentionem item
 παῖς intelligere. Ἐνυαλίοιο Med.
 d'Orv. Ἐνυαλίοιο Mosq. 1.

vs. 372. ἔπλην Flor. A. Bav. a pr.
 m. Ven. 2. Voss. Trinc. Iu. 2. Steph.
 Comm. Heins. Schrevel. Wintert.

vs. 373. τῶν δ' ὑπὸ σευομένων re-
 cepimus e Voss. et Par. B, favente
 etiam Par. F, in quo ὑπὸ σεβομένων.
 Ex Homéri Il. Π. 403, 794, restitu-
 dum Hermannus in Orph. p. 694 cen-
 suit: τῶν δ' ὑπο σευομένων καναχὴν
 ἔχεν εὐρεῖα χθῶν. Divisim ὑπὸ σευομ.
 pro vulgato ὑποσευομένων (ὑποσσευο-
 μένων Par. G) scripsere etiam Gaisf.
 Boisson. Dind. Goettl. πᾶσ' pro πόσ'

- ὡς δ' ὅτ' ἀφ' ὑψηλῆς κορυφῆς ὄρεος μεγάλοιο
 375 πέτραι ἀποθρώσκουσιν, ἐπ' ἀλλήλαις δὲ πέσωσι,
 πολλαὶ δὲ δρῦς ὑψίκομοι, πολλαὶ δὲ τε πεῦκαι
 αἰγυριοὶ τε τανύρριζοὶ ῥήγνυνται ὑπ' αὐτῶν
 ῥίμφα κυλινδομένων, εἴως πεδίουδ' ἀφίκωνται·
 ὡς οἱ ἐπ' ἀλλήλοισι πέσον μέγα κεκληγόντες.
 380 πᾶσα δὲ Μυρμιδόνων τε πόλις κλειτὴ τ' Ἰαωλκὸς
 Ἄρνη τ' ἠδ' Ἐλίκη Ἄνθειά τε ποιήεσσα

VARIAE LECTIONES.

Flor. F. Par. C. D. E. G. H. Harl. Mosq. 1 (etiam 2 a pr. m., sed ex correct. o) Med. d'Orv. Voss. Schell. Rehd. πὸδ' Flor. D. Par. B. Vulgatum firmat Diaconus, videturque hic pedum mentio requiri. Conf. H. B. 784. Itaque vereor, ut admitti possit Hermanni supra memorata coniectura, aut proposita ab Rankio *κανάχιζεν πᾶσα περὶ χθῶν*. Attamen in *πὸσ'* eliso pro *ποσὶ* merito offendas cum Hermanno. Mihi lenissima ratio corrigendi locum videtur *κανάχιζ' εὐρεῖα ποσὶ χθῶν*. Totum versum haud male reddidit Schmidt. *horum autem irrudentium pedibus substrepebat lata terra.*

vs. 374. ἐφ' ὑψ. Flor. C. Vit. κορυφῆς Trinc.

vs. 375. πέτρα Flor. D. ἀποθρώσκουσιν Flor. B. C. Par. A. E. G. I. Harl. Bav. Mosq. 2. Ald. Iu. 1. 2. Frob. Bas. 1. Schmidt. ἀποθρώσκουσι Flor. F. Par. B. H. Mosq. 1. ἀποθρώσκουσαι, ἐπ' ἀλλήλαισι πέσ. Par. C. ἐπ. ἀλλήλοισι Bav., sed ἐπ' ἀλλήλης δὲ Voss. ἐπ' ἀλλήλω δὲ Flor. D. Vulgatum firmat Diaconus. πέσωσιν Flor. A. Trinc.

vs. 376. τε omittunt Schell. Rehd. πεῦκοι Vit.

vs. 377. αἰγυριοὶ Mosq. 1. et apud Trincav. Diaconus. αἰγυριοὶ Iu. 1. τε omittit Vit. τανύριζοι Vit. τανύρριζοι Trinc. ναινύριζοι Mosq. ταναινύριζοι Med. d'Orv. τανύριζοι Par. A. τανύρριζοι Ald. Iu. 1. Frob. Bas. 1. Steph. Sed hic in Theophr. sub v. τανύρριζοι. ῥήγνυνται Par. B.

vs. 378 abest a Vit. κυλινδομένων Flor. F. ἕως Flor. F. Par. C. E. Mosq. 1. Mod. d'Orv. πεδίου δ' praeracque Edd. male. πεδίου ἀφ. Flor. D. Par. C. ἀφίκονται Par. F. (apud Rankin etiam G) ἀμφίκωνται Voss.

vs. 379. ὡς οἱ γ' ἐπ' Flor. F, q. in hoc versu desinit. ἀπ' Flor. D. ὑπ' Vit. κεκληγώτεες Flor. B. V. κεκληγότεες Flor. F. Par. E. F. G. I. Schell.

vs. 380. τε positum post πόλις Flor. D. Par. E. Mosq. 1. Med. d'Orv. omissum in Vit. Ven. 2. Trinc. κλειτὴ τ. Vit. Ἰαωλκὸς Par. B. Ἰαουλκὸς Bav. Ἰωλκὸς Flor. D. Par. E. Mosq. 1. Med. d'Orv.

vs. 381. Ἄρνηθ' Trinc. ἠδ' E

Φωνῆ ὑπ' ἀμφοτέρων μέγα ἴαχον· οἱ δ' ἀλαλητῶ
 θεσπεσίῳ σύμισαν· μέγα δ' ἔκτυπε μητίετα Ζεὺς,
 καὶ δ' ἄρ' ἀπ' οὐρανόθεν ψιάδας βάλεν αἵματοέσσας,
 385 σῆμα τιθεὶς πολέμοιο ἐῷ μεγαθαρσεί παιδί.
 οἷος δ' ἐν βήσσης ὄρεος χαλεπὸς προιδέσθαι
 κάπρος χαυλιόδων φρονέει θυμῷ μαχέσασθαι
 ἀνδράσι θηρευτῆς, θήγει δέ τε λευκὸν ὀδόντα
 δοχμωθεὶς, ἀφρὸς δὲ περὶ στόμα μαστιχῶντι

VARIAE LECTIONES.

Par. C. Ald. Iu. 1. 2. Frob. Ἐνθα
 τε Vit.

vs. 382. Φωνῆ δ' ὑπ' Flor. D. Par.
 E. H. (apud Rank. etiam C.) Mosq. 1.
 Med. d'Orv. Voss. Φωνῆ ὑπ' Edd. omnes
 praeter Dind., Goettl. et Rank. μέγα
 ἴαχον pro vulgato μεγάλ' ἴαχον unus
 Voss. recte. Fuit μέγα Γίαχον. Conf.
 infra v. 451. οἱ δ' Ald. Iu. 1. 2.
 Frob. Bas. 1. Trinc.

vs. 383. συνίεσαν Par. F. Vit. σύν-
 εσαν Par. I. Neap. 2. Ald. Iu. 1. 2.
 Frob. Bas. 1. μητίετα Mosq. 1. 2.
 Ald. Iu. 1. 2. Frob. Bas. 1.

vs. 384. καὶ δ' ἄρ' Par. C. Ald. Iu.
 1. 2. Frob. Bas. 1. καὶ δ' cum Ste-
 phano Edd. omnes ante Boisson. βα-
 λὲν Vit. αἵματός pro αἵματοέσσας
 Voss. αἵματόεσσας Schell. ἐματόεσ-
 σας Bav.

vs. 385. ῶ pro ἐῷ Par. I. μεγα-
 θάρσει Par. B. C. F. G. H. I. Trinc.
 μέγα θάρσει Par. A. Bav. Mosq. 2.
 Rehd. Ald. Iu. 1. 2. Frob. Bas. 1.
 Schmidt. ἐμεγαθαρσεί pro ἐῷ μεγ.
 Vit. ἐῷ μεθάρσει Voss. παιδὲ Par. m.

vs. 386. βήσσαις Flor. D. Par. E.
 Mosq. 1. Med. d'Orv. Voss. προιδέσθη
 (sic) Par. H. προιδέσθη Med. d'Orv.

προιδέσθη Par. m. προσιδέσθη Flor. D.
 προσιδέσθαι Par. E. Harl. Mosq. 1,
 quod praefendum ducit Rankius. Sed
 vide Comment.

vs. 387. χαυλιόδους Flor. A. Ven. 2.
 Trinc. Iu. 2. Bog. φρονέει δὲ μά-
 χεσθαι θυμῷ Voss. φρονέει δὲ θυμῷ μ.
 Flor. D. Par. C. E. F. G. H. (apud
 Rank. etiam A) Bav. Vit. Mosq. 1. 2.
 Ald. Iu. 1. 2. Frob. Bas. 1. φορέει
 θυμῷ Flor. A. Ven. 2. Trinc., et lege-
 rat fortasse sic Diaconus, exponens φέ-
 ρεται ἐν ταῖς ὕρεσιν ἐν θυμῷ, ὥστε
 μαχέσασθαι. μάχεσθαι Flor. D. Ven.
 2. Mosq. 1. Med. d'Orv. μαχέσθαι
 Par. E, item apud Rank. G. et N, σα
 superscripto.

vs. 388. ἀνδράσι Vit. θηρευταῖς
 Flor. A. Ven. 2. Trinc. θηρευτῆσι
 Par. C. F. G. Bav. Vit. Voss. θηρα-
 τῆρσι Flor. D. θηρευτῆρσι Par. E. H.
 Mosq. 1. Med. d'Orv. θίγει Voss.

vs. 389. δοχμωθεὶς Par. E. δοχμο-
 θεὶς Ald. Iu. 1. Bas. 1. αὐχμὸς pro ἀφρὸς
 Voss. περὶ στόμα στιχῶντι Par. C.
 περὶ στόμασιν χιῶντι Flor. A. Trinc.
 Iu. 2. στόμασι Bog. μαστιγῶντι
 Flor. C, ut Heins. Habet etiam Par. G.
 in μαστιχῶντι superscriptum γ.

- 390 λείβεται, ὅσπε δέ οἱ πυρὶ λαμπετόωντι ἔϊκτιν,
 ὀρθὰς δ' ἐν λοφιῇ φρίσσει τρίχας, ἀμφὶ τε δειρήν
 τῶ ἴκελος Διὸς υἷος ἀφ' ἰππείου θόρε δίφρου.
 ἦμος δὲ χλοερῶ κυανόπτερος ἠχέται τέττιξ
 ὄζω ἐφεζόμενος θέρος ἀνθρώποισιν αἰεῖδεν
- 395 ἄρχεται, ὥτε πόσις καὶ βρῶσις θῆλυς ἐέρση,
 καὶ τε πανημερίος τε καὶ ἠῶος χέει αὐδὴν
 ἴδει ἐν αἰνοτάτῳ, ὅποτε χροῶ Σείριος ἄξει
 (τῆμος δὴ κέγχροισι πέρι γλαῖχες τελέθουσι,

VARIAE LECTIONES.

- vs. 390. οἱ omissum in Bav. et Vit. ἔϊκτιν Goettl. ad plusq. perf. offensus. Quam autem ille ex suo Med. 2. lectiſſimam citat εἰκτιν, eam in meo Flor. non inveni.
- vs. 391. λοφνῆ Flor. D. Par. E. m. Mosq. 1. Med. d'Orv. ἀμφὶ δὲ δ. Voss.
- vs. 392. τῶν Voss. ἴκελος Par. E. II. I. Voss. ἀμφ' ἰππ. Bav. Vit. Trinc. Mire Diacon. ἀνεπήδησεν ἐπὶ τοῦ ἄρματος. ἰππίου Mosq. 1.
- vs. 393. χλοερᾶ Voss.
- vs. 394. ἐφιζόμενος Par. G. Mosq. 2. Schell. θέρεος Voss.
- vs. 395. ἐέρση Ald. Iu. 1. 2. Frob.
- vs. 396. ἠῶος Ald. Iu. 1. 2. Frob. Trinc. ἠῶος Vit. αἰοδὴν Neap. 1. Par. A. C. F. (apud Rank. etiam D. et G.) Bav. Vit. Mosq. 2. Schell. Rehd. Ald. Iu. 1. 2. Frob. Bas. 1. 2, quod tueri studuit Muetzell. l. c. p. 36 seqq. αὐδὴν Med. d'Orv.
- vs. 397. ὅτε χροῶ Flor. D. Neap. 1. Par. C. E. G. II. I. Bav. Vit. Mosq. 1. 2. Med. d'Orv. Schell. Voss. Rehd. ὅτε καὶ χροῶ Flor. A. Ven. 2. Trinc. ὅτε περ χροῶ Flor. B, ut II. Δ. 239, E. 802. ὅτε τε χροῶ Etym. p. 465,
- 58, ut II. B. 471, 782, E. 500, 803. quod recepit Dind. verumque habet Rankius, ut τε omissum occasionem dederit variis postea mutationibus. Mihi illud τε hic incommodum videtur; est que ὅποτε, quod habent reliqui me Parisini cum Scholl. paraphr., Aldo e Edd. praeter Dind. omnibus, certe apud Hesiodum frequens. σεῖριος Ald. σίδηρος Schell.
- vs. 398. τῆμος, quod, ut Edd. ante Graevium tantum non omnes, ita Codd. exhibent plerique, Itali quidem omnes, Parisini autem A. B. C. D. E. H, tum et Ven. 1. Mosq. 1. 2. Med. d'Orv. Bav. Vit. Schell. Rehd., retinendum censui cum Hermanno et Goettlingio, ut interiectum a poeta ad accuratiorum temporis explicationem. Attamen ἦμος, quod post Iustinam 1. amplexus est Graevius et hinc alii, Codd. offerunt Par. F. G, et sic legisse iam Diaconum videtur, exponens ὅτε, veriusque haberi possit, si post illud salvo metro posset pro δὴ admitti δδ, quod est in Flor. D. Par. B. G. Mosq. 2. Vit. Schell. Rehd. In Par. I. abest haec particula. κέγχροισιν Par. I. περὶ γλαῖχες Par. E.

τούστε θέρει σπείρουσιν, ὅτ' ὄμφακες αἰόλλονται,
 400 οἷα Διώνυσος δᾶκ' ἀνδράσι χάρμα καὶ ἄχθος)
 τὴν ὄρην μάρναντο, πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει.
 ὡς δὲ λέοντες δύο ἀμφὶ κταμένης ἐλάφοιο
 ἀλλήλοισ κοτέοντες ἐπὶ σφέας ὀρμήσωσι,
 δεινὴ δέ σφ' ἰαχὴ ἄραβός θ' ἅμα γίνετ' ὀδόντων.
 405 ἢδ' ὡς αἰγυπιοὶ γαμφώνυχες, ἀγκυλοχεῖλαι,

VARIAE LECTIONES.

Bav. περὶ γλῶκας Par. II. Mosq. 1.
 Med. d'Orv. περίγλωχες Par. I. πε-
 ριγλῶχες Par. A. B. C. Ven. 2. Ald.
 Iu. 1. 2. Frob. Trinc. Bog. et sic
 Tzetzcs. τελέθωσι Ven. 2. Par. A. B.
 C. Neap. 2. lemma Monac. θελέθωσι
 Neap. 1. τελέθωσιν Flor. A. Trinc.

vs. 399. σπείρωσι Neap. 1. σπείρωσιν
 Flor. A. Ven. 1. 2. Trinc. αἰόλλονται
 Flor. A. Par. A. (apud Rank. etiam G.)
 Vit. Mosq. 2. Schell. Rehd. Ald. Iu.
 1. 2. Frob. Bass. αἰόλλοντο Flor. D.
 Par. E. II. Mosq. 1. Med. d'Orv.
 αἰόλλωνται Voss. αἰώλωνται Par. C.
 αἰώλωνται Flor. B.

vs. 400. Διώνυσος Flor. B. Par. E.
 H. I. Mosq. 1. Voss. Ald. Iu. 1. Bog.
 Schmidt. Διόνυσος Iu. 2. Frob. Διό-
 νυσος Par. G. Mosq. 2. Vit. Schell.
 Rehd. ἀνδράσι Trinc.

vs. 401. τὴν ὄρην Par. A. Ald.
 Iu. 1. 2. Frob. ἐμάρναντο Par. C.
 πολὺς δ' Par. A. Ald. Trinc. ὀρυμα-
 γδὸς Par. B. ὀρυμαγδὸς Par. G. Neap.
 2. Voss. Ald. Iu. 1. 2. Frob. Trinc.
 Wintert. ὀρώρει Par. A. Ald. Iu. 1.
 2. Frob.

vs. 402. λέοντες Vit. Mosq. 2.
 Schell. δύο Ald. Iu. 1. 2. Frob. Bas.
 Wintert. ἀμφικταμένης Trinc.

vs. 403. ἀλλήλους Flor. B. Par. A.

F. G. (apud Rank. etiam C.) Schell.
 Ald. Iu. 1. Frob. Bas. 1. 2. κοτέον-
 τες cum Goettlingio recepimus, obla-
 tum a Flor. B. D. Par. C. G. (apud
 Rank. etiam D. E. m.) Bav. a pr. m.
 Vit. Mosq. 1. 2. Med. d'Orv. Ven. 1.
 Emm. Schell. Rehd. κοτέοντε reliqui
 SS. et omnes ante Goettl. Edd. ὀρμή-
 σουσιν Flor. A. Trinc. ὀρμήσουσι
 Flor. D. Par. E. II. Possit hoc prae-
 ferendum videri ob sequens γίνετ'.
 ὀρμίσουσι Bav.

vs. 404. δὲ σφὶν ἰαχὴ Par. F. G.
 (apud Rank. etiam D.) Vit. Mosq. 2.
 (sed ubi γρ. σφὶ) Schell. Rehd. Vit
 hoc manifesto vitiosum est, ita vulga-
 tum peccat in digamma. Fuitoc δεινὴ
 δὲ Γιαχὴ τ', quod pronunciatum fere
 sonuerit δεινὴ δειιαχὴ τ'? τ' ἀνα-
 γίνετ' Flor. A. Trinc. θ' ἅμα γίνεται
 Par. C. δ' ἅμα γίνετ' Vit. γίγνετ',
 quod scripserunt Wolf. Dind. Goettl. et
 probat Rankius, e nullo libro notatur.
 Scholia paraphrastica δεινὸς δὲ ἦχος
 ἐγένετο τῶν ὀδόντων αὐτῶν.

vs. 405. ἢδ', a Graevio praelatum
 vulgato οἶ δ', in contextum iam ab
 Schmidio et Wintertono, recentius a
 Boissonadio et Dindorfio receptum, ex-
 hibent Ven. 1. Neap. 1. Par. C. Bav.
 Post ἢδ' in duobus Italis est ὡς, in Pa-

πέτρῃ ἔφ' ὑψηλῇ μεγάληα κλάζοντε μαχέσθην
 αἰγὸς ὄρεσσινόμου ἢ ἀγροτέρης ἐλάφοιο
 πίονος, ἦντ' ἐδάμασσε βαλὼν αἰζήσιος ἀνὴρ
 ἰῶ ἀπὸ νευρῆς, αὐτὸς δ' ἀπαλήσεται ἄλλη,
 410 χώρου αἰδρις ἑὼν· οἱ δ' ὄτραλέως ἐνόησαν,
 ἔσσυμένως δέ οἱ ἀμφὶ μάχην δριμεῖαν ἔθεντο·
 ὡς οἱ κεκλήγοντες ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν.

VARIAE LECTIONES.

risino et Bavaro, ut vulgo in SS. atque Edd., ὡστ'. Praeferendum mihi cum Graevio visum est ἦδ' ὡς. Quod in simili comparatione apud Hom. II. Π. 428 exstat οἱ δ' ὡστ', inde videri potest importune in hunc locum translatum. Ceterum agnoscunt illud cum SS. et Edd. plerisque etiam Diacon. et Scholl. paraphr.; sed conf. infra Comm. ad v. 402-404. αἰγυπιοὶ Vit. γομφώνυχες Voss. γαμφώνυχες Ald. Iu. 1. 2. Frob. γαμφόνυχες Trinc. ἀγκολοχῆλαι Par. I. Vit.

vs. 406. πεαίρη ὑφ' Vit. κλάζοντ' ἐμαχέσθην Flor. B. κλάζοντες Flor. A. Vit. Med. d'Orv. Trinc. κράζοντες Par. II. Bav. Mosq. 1. κράζοντε Harl. Voss. μάχεσθον Flor. A. D. Par. E. G. H. Mosq. 1. 2. (sed in hoc ex corr. μαχέσθην) Med. d'Orv. Voss. Rehd. Trinc. μάχονται Par. B. C, et sic legisse Diaconus videtur. μάχησθον vel μάχονται legendum Hermannus putat. Prius equidem cum Rankio malim.

vs. 407. ὄρεσσινόμου Par. G. Rehd. καὶ pro ἢ Par. B. ἀγροτέρου Emm.

vs. 408. πίονος et ἦν ἐδάμ. Par. G. ἦντε δάμασσε Bav. Voss. ἦντ' ἐδάμασσε Flor. D. Par. m. Mosq. 1. 2. Schell. Rehd. Trinc. αἰζήσιος Par. A. Ald. Iu. 1. 2. Frob. αἰζήσιος Bav.

vs. 409. ἰῶ Par. A. Ald. ἰῶ Vit. ἰῶ Bav. ἀπὸ, ut scripserat iam Aldus, et hinc Iu. 1. 2. Frob., recepimus e Flor. B. D. Par. A. C. (apud Rank. etiam D. E. G.) Bav. Vit. Mosq. 1. 2. Schell. Rehd. Sic et Boisson. Dind. Goettl. ἀπον εὐρῆς Par. m. Quod in aliis SS. et Edd. est ἀπαί, debetur Grammaticis perperam de metro sollicitiis. νεύρης Vit. ἀπαλήσεται Par. A. F. Bav. Vit. Ald. Iu. 1. 2. Frob. Bas. 1. 2. ἀπαλήσετο Neap. 1. Rehd. ἀπαλήσετο Emm. ἀπαλήσατο, quod Goettlingio et Rankio placuit, Par. G. (ex corr.) Mosq. 1. 2. Schell. In Bas. 2. redditum vagatus est. ἀπονίσσεται Harl. Voss. e glossa, ut videtur. ἀποχίσεται Etym. M. p. 42, 52, quo firmari vulgatum censet Hermannus, ἀπαλήσεται formam esse statuens epigrammaticam coniunctivam pro ἀπαλήσεται. Mihi videtur sic ferri posse vulgata, ut sit narrantis rem futuram post occisam ab inscio venatore feram.

vs. 410. χώρων Emm. αἰδριος Par. G. I. οἱδ' Schell. Ald. Iu. 1. 2. Frob. Bass. Trinc.

vs. 411. ἔσσυμένως καὶ Par. A. ἔσσυμένος δδ, superscripto ὡς, Med. d'Orv. ἀμφὶ abest a Par. II.

vs. 412. ὡς οἱ, ut scripserat sua

- ἔνθ' ἦτοι Κύκνος μὲν ὑπερμενέος Διὸς υἷον
 κτεινόμεναι μεμαῶς σάκει ἔμβαλε χάλκεον ἔγχος·
 415 οὐδ' ἔρρηξεν χαλκόν· ἔρυτο δὲ δῶρα θεοῖο.
 Ἄμφιτρωνιάδης δὲ, βίη Ἡρακλειή,
 μεσσηγὺς κόρυθός τε καὶ ἀσπίδος ἔγχεϊ μακρῷ
 αὐχένα γυμνωθέντα θοῶς ὑπένερθε γενείου
 ἤλασ' ἐπικρατέως· ἀπὸ δ' ἄμφω κέρσε τένοντε
 420 ἀνδροφόνος μελίη· μέγα γὰρ σθένος ἔμπεσε Φωτός.
 ἦριπε δ', ὡς ὅτε τις δρῦς ἦριπεν, ἢ ὅτε πέτρῃ
 ἠλίβατος, πληγεῖσα Διὸς Ψολόεντι κεραυνῷ·
 ὡς ἔριπ'· ἄμφι δὲ οἱ βράχε τεύχεα ποικίλα χαλκῷ.

VARIAE LECTIONES.

manu Wolfius, cum Goettlingio recepimus, oblatum a Par. II. I. ὡς οἱ Par. C. ὡς οἱ Schell. κεληγῶτες Flor. B. Harl. κεληγότες Flor. D. Par. E. F. G. H. Bav. Vit. Mosq. 1. Schell. Rehd. Ald. Iu. 1. 2. Frob. Bass.

vs. 413. ἔντ' Vit. ὑπερμένεος Par. I.

vs. 414. κτεινόμεναι Neap. 2. σάκει χάλκεον ἔγχος ἐλάσσας mire Ven. 2. σάκει χ. ἔγχ. ἐλάσσας Trinc. σάκε' ἔμβ. χ. ἔγχ. Bav. (c corr.) Par. A. Ald. Iu. 1. 2. Frob. ἔβαλε Flor. D. Par. E. m. ἔλασε Neap. 1. ἤλασε Par. C, sed in marg. γρ. ἔμβαλε.

vs. 415. ἔρρηξε Flor. D. Par. G. Vit. Rehd. ἔρηξε Voss. Bav. ἔρρηξεν Schell. ἔρρηξεν Iu. 2. χαλκός Flor. D, quae, Tzetzē teste, lectio vel correctio fuit Seleuci, χαλκός ad hastam referentis, quod scutum non ex aere, sed ex alia materia factum esset, unde etiam gl. Par. G. ἐπὶ τοῦ δόρατος. Sed vide infra Comm. χαλκός Par. E.

vs. 416. βίη Par. m. Ἡρακλειή Par. E. m. Mosq. 1. Voss. βίη Ἡρα-

κλειή mendose Steph. Comm. Heins. Correxuit Guietus.

vs. 417. τε omittit Trinc. ἔγχεϊ χαλκῷ Neap. 1. ἔγχεϊ χαλκῷ Par. C. Sed in marg. γρ. μακρῷ.

vs. 418. αὐχένι Par. G. (sed a superscripto) Mosq. 2. Schell. Rehd. γυμνωθέντα Par. G. ὑπένερθεν Schell. γένειον Flor. A. Ven. 2. Trinc. τοῦ γενείου Bav.

vs. 419. Legendum Rankius putat ἐπικρατέως τ' ob Diaconi ταχέως καὶ ἰσχυρῶς; sed Codicum nullus addicit. κέρσαι Vit. τέρσε Emm. τένοντε Voss. τένοντες Par. m, sed c sublatum est. τένοντα Vit. τένοντας Par. C.

vs. 420. μελίη Par. A. ἔμπεσε σε Vit. ἔπεσε Par. E. II. m.

vs. 421. ἦριπέ δ' Ald. τις abest a Flor. D. Par. E. m. Mosq. 1. Med. d' Orv. Voss. δρῦς Par. m. Schell. ἔριπεν Schell. Wintert. ἢ ὅτι πεύκη Flor. B.

vs. 422. ἠλίβατος Par. G.

vs. 425. ἦριπ' Par. C. Voss. Schell. Rehd. ἔριπ' Ald. Iu. 1.

τὸν μὲν ἔπειτ' εἶασε Διὸς ταλακάρδιος υἱός·

- 425 αὐτὸς δὲ βροτολοιγὸν Ἄρην ἐπιόντα δοκεύσας,
δεινὸν ὄρῶν ὄσσοισι, λέων ὡς σώματι κύρσας,
ὄστε μάλ' ἐνδυκέως ῥίνδον κρατεροῖς ὀνύχεσσι
σχίσσας ὅττι τάχιστα μελίφρονα θυμὸν ἀπηύρα·
ἐμ μένεος δ' ἄρα τοῦγε κελαινὸν πῖμπλαται ἦτορ·
- 430 γλαυκιῶν δ' ὄσσοις δεινὸν πλευράς τε καὶ ὤμους
οὐρῆ μαστιῶν ποσσὶ γλάφει, οὐδέ τις αὐτὸν

VARIAE LECTIONES.

vs. 424. εἶλασε Rehd. ἴασε Vit.
ἄασε Voss. ἔισε (sic) Par. m.

vs. 425. Ἄρην Flor. B. Neap. 2.
Par. A. C. F. G. I. Emm. Vit. Pal.
Rehd. Ald. Iu. 1. 2. Frob. Bas. 1. 2.
ἄρεα Schell. προσιόντα Flor. B. Par.
B. C. F. I. Vit. Emm. Pal. Voss. Bog.
Schmidt. προσιέντα Par. A. G. Neap.
2. Schell. Rehd. Ald. Iu. 1. 2. Frob.
Bas. 1. 2. margo Stephani. προϊόντα
Flor. D. Par. H. Mosq. 1. Med. d'Orv.
Vulgatum ἐπιόντα firmat Diaconus.

vs. 426. ὄρῶν Bav. ὄρῶν Vit. ὄσ-
σσοισι Flor. C. Schell. ὄσσοισι Rehd.
Ald. Iu. 1. 2. Bas. 1. Correxit iam
Frob. σώματι Ald. Iu. 1. 2. Frob.
Bas. 1. 2. In Par. G. gl. πτώματι.

vs. 427. ὡς τε Trinc. ἐνδυκάως
Flor. C. Schell. ἐνδικάως Vit. ἐνδο-
κάως Par. E. Mosq. 1. ὀνύχεσσι
Flor. A. Bav. Trinc.

vs. 428. σχίσσας Flor. B. D. Par. B. C.
(apud Rank. etiam E. G. m.) Bav. Mosq.
1. 2. Voss. Rehd. Ald. Iu. 1. 2. Frob.
Bas. 1. 2. τίσας Flor. C. Par. F. I.
Schell. ὅττι μάλιστα Par. E. m. Harl.
Mosq. 1. Med. d'Orv. Voss. ὅτι τάχ.
Vit. Iu. 2. μελίφρονα Par. B. μελίφρα
Par. F. ἀπηύρα Bav. ἀπηύρα Par. F.

vs. 429. ἐμμενέως coniunctim omnes
SS. et hinc sere Edd., quod tametsi
recte, ut adverbium, ab Hesychio ex-
positum προθύμως, βιαίως, locum suum
tueri potest in v. Theog. 714, tamen
hic resolvendum esse in ἐν μένεος, ut
scripsere Heinr. et Boisson., vel ἐμ μέ-
νεος, ut Dind. et Goettl., ut sit ἐμπι-
πλαται μένεος, satis constat e disputa-
tione Heinrichii ad h. l., cui adsensi sunt
Heyn. ad H. T. 172, Hermann. l. c.
p. 217. δ' ἄρα τοῖσι Flor. C. Par. D. G.
Schell. Rehd. πῖμπλατο Flor. C. Par.
D. G. Mosq. 2. Schell. Rehd. πῖμπλη-
ται Par. E. H. Mosq. 1. Med. d'Orv.

vs. 430. δ' omittit Par. C. ὄσσοισι
Flor. B. C. D. Par. C. E. H. Bav. Voss.
Vit. Schell. Rehd. δεινὸν abest a
Flor. B. Vit. τε omittit Bav.

vs. 431. μαστιῶν, probatum Heynio
ad H. l. c., receptum a Gaisf. Boisson.
Dind. Goettl., recipiendum et ego duxi,
oblatum a Par. C. E. H. Ven. 2. Vit.
Emm. Mosq. 1. 2. Med. d'Orv. Schell.
Rehd. Eius corruptela est σταστιῶν
in Par. G, cum glossa μαστιῶν, μα-
στιζῶν habeat. μαστιχῶν Par. A. I.
Neap. 2. Bav. Mosq. 2. marg. Ald.
Iu. 1. 2. Frob. Bas. 1. 2. Stephani

ἔτλη ἐς ἄντα ἰδὼν σχεδὸν ἐλθεῖν οὐδὲ μάχεσθαι
τοῖος ἄρ' Ἀμφιτρωνιάδης, ἀκόρητος αὐτῆς,
ἀντίος ἔστι Ἄρηος, ἐνὶ φρεσὶ θάρσος ἀέξων

435 ἔσσυμένως· ὁ δὲ οἱ σχεδὸν ἤλυθεν, ἀχνύμενος κῆρ.
ἀμφότεροι δ' ἰάχοντες ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν.
ὡς δ' ὅτ' ἀπὸ μεγάλου πέτρη πρῆννος ὄρουση,
μακρὰ δ' ἐπιθρώσκουσα κυλίνδεται, ἢ δέ τε ἠχῆ

VARIAE LECTIONES.

marg. Schmidt. *μαστιγῶν* Bog. Comm.
Heins. Graevius ex Pal., Clericus, Robins.
Loesn. In Florentinis, ad Heinsianam collatis, nullam ab ea discrepantiam enotatam miror. *ποσσὶν* Par. C. *ποσὶ* Bav. Par. G. Mosq. 2. Rehd. *ποδὶ* Voss. *γράφει* Par. H. Mosq. 1. Med. d'Orv. *γλύφει* Emm. *αὐτοῦ* Harl. Robins. Loen.

vs. 432. *ἔσαντα* Par. B, et sic Wolf. Heinr. mg. Dind. Goettl. Apud Homerum coniunctim scriptum legitur II. P. 534, Od. A. 143, O. 552, II. 458, variantibus tamen ibi scriptis. Vid. Heyn. ad II. l. c. Equidem secundum Hesiodi Codd. plefosque et Edd. tantum non omnes disiunctim scribendum censui, ut sit *ἐς ἄντα ἰδὼν* pro *ἔσιδων ἄντα*. Dixit *ἄντα ἰδεῖν* Hesiod. Th. 700, *ἄντην ἰδέειν* Callim. II. in Dian. 63, ubi vid. Graev. Bav. *ἐξ ἑναντίας*, et in marg. γρ. *ἐς ἄντα*.

vs. 433. Ἀμφιτρωνειάδης Emm. Ἀμφιτριονιάδης Trinc. *αὐδῆς* Flor. B. *αὐτῆς* Voss.

vs. 434. *ἀντίον* Flor. B. Ἄρηος ἔστι Flor. A. B. C. D. Par. B. E. H. (apud Rank. etiam D. G.) Vit. Voss. Mosq. 1. 2. Harl. Med. d'Orv. Schell. Rehd. Trinc. Ἄρηος ἔστι Bav. *θράσος* Flor. G. Par. A. F. Ald. Iu. 1. 2.

vs. 435. ἤλυθ' Par. C. ἀχνόμενος κῆρ Flor. D. Par. E. H. Harl. Mosq. 1. Med. d'Orv. Voss. κῆρ Vit.

vs. 436. δ' ἰάχοντες Bav. ἐπαλλήλοισιν Rehd.

vs. 437. ὡς δ' ὅς τ' ἀπὸ Flor. B. ἀπὸ pro ἀπαὶ etiam hic cum Gaisford. aliisque recentioribus scripsimus secundum Flor. B. C. D. Neap. 1. Par. C. E. (apud Rank. etiam D. G. m.) Bav. Vit. Mosq. 1. 2. Schell. Rehd. Ald. Iu. 1. 2. Frob. Bas. 1. Schmidt. Wintert. ἀπαὶ ex Trinc. receperunt Bog. Steph. Comm. Heins. alii. *μεγάλης πέτρης* Voss. *δρούση* Flor. A. B. Neap. 1. Ven. 1. Par. C. Trinc. Iu. 2. Stephani margo. *δρούση* legendum censuit iam Guietus, favente Diaconi explicatione *δρμήση*, et sic Par. B. In contextum receperunt Heinr. Wolf. Boisson. Goettl., quos secutus sum. *δρούσσα* habent Mosq. 1. Med. d'Orv. *δροῦσσα* (sic) Par. E. *δροῦσας* Par. m. *δρᾶσθαι* Voss. Reliqui Codd. *δροῦσα*, ut Ald. Iu. 1. Frob. Bas. Bog. Steph. alii; recentiorum etiam Gaisf. et Dind.

vs. 438. *μακρὰ δ'* Ald. Trinc. *μακρὰ ἐπιθρώσκ.* Guietus, quod recto improbat Heinrich. *ἠδέ τε* Par. m. Rehd. ἢ δὲ μετ' ἠχῆς legendum censuit Wakefield. Silv. Crit. I. p. 20.

ἔρχεται ἔμμεμαυῖα· πάγος δέ οἱ ἀντεβόλησεν
 440 ὑψηλός, τῷ δὲ συνενεῖκεται, ἔνθα μιν ἴσχει
 τόσση ὁ μὲν ἰαχῆ βρισάρματος οὔλιος Ἄρης
 κεκληγῶς ἐπόρουσεν· ὁ δ' ἔμμαπέως ὑπέδεκτο.
 αὐτὰρ Ἀθηναίη, κούρη Δίδος αἰγιοόχοιο,
 ἀντίη ἦλθεν Ἄρης, ἐρεμνὴν αἰγίδ' ἔχουσα,
 445 δεινὰ δ' ὑπόδρα ἰδοῦσ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἄρες, ἔπισχε μένος κρατερὸν καὶ χεῖρας ἀάπτους·
 οὐ γάρ τοι θέμις ἔστιν ἀπὸ κλυτὰ τεύχεα δῦσαι

VARIAE LECTIONES.

ἡ δέ τε ἡχῆ Hermannus, favente Schell. Reliqui Codd., quod sciam, omnes, ἡ δέ τε ἡχῆ; sed, cum iota subscriptum facile hic quoque per negligentiam omitti potuerit, propositam ab Hermanno, ut item ab Heinrichio in marg., emendationem in contextum recipere non dubitavi. Suadet enim comparationis ratio, ut ἡ δέ ad petram referatur cum fragore advenientem.

vs. 459. ἔρχετ' Par. C. ἔρχε^{ται}_{τε} Med. d'Orv. ἔμμεμαυῖα Emm. ἔνμεμαυῖα apud Rank. Par. C. ἀντιβόλησεν Bav. ἀντεβόλησεν Flor. D.

vs. 440. ψηλός Schell. ὑψηλός Trinc. συνεῖκεται Voss. συνενήνεκται Vit., unde Hermannus legendum coniecit τῷ δὲ συνενήνεκτ'· ἔνθα μιν ἴσχει. Est sane συνενεῖκεται inter ἅπαντα λεγόμενα, neque tamen ideo sollicitandum. Ab Ionico συνενεῖκω est συνενεῖκαιεν apud Herod. VII. 151. Alia dabit Koen. ad Greg. Cor. do D. I. § 68. Ἐνθά μιν Bog. Steph. Schmidt.

vs. 441. τόσση, iota non subscripto, Par. C. G. m. Rehd. Ald. Iu. 1. 2. Frob. Wintert. τόσσον Par. I. τῶς

ὁ μὲν Par. B. Articulus mihi non magis placet, quam Goettlingio. Fuisse puto τόσση μὲν ἰαχῆ. Est ἰαχῆ in Vit. ἰαχῆ in Rehd. Ald. Iu. 1. 2. Trinc. βρυσάρματος Bav. Φρισάρματος Bas. 5. οὔριος Mosq. 1.

vs. 442. ἔμμαπέως Emm. ἐπώρουσεν Iu. 2. Frob. ἐπόρουσεν Mosq. 2. sed in marg. γρ. ἐπόρουσεν. ἐπόρουσε Par. C. ἀπόρουσεν Bas. 5. ἐπέδεκτο Vit. ὑπέδεκτο Par. C.

vs. 443. Ad αἰγιοόχοιο Par. B. in marg. γρ. ἐκγεγαυῖα.

vs. 444. ἀντί ἡ ἦλθεν Par. E. Mosq. 1. ἀντὶ ἡ ἦλθ' Ἄρ. Trinc. ἦλθ' Ἄρης etiam Flor. A. Par. D. G. Ἄρεος Par. G. Schell. Rehd. ἐρεμνὴν omnes SS., ut Edd., sed ἐρεμνὴν legisse Diaconus videtur, exponens στιβαρὴν.

vs. 445. ἰδοῦσα Vit. Par. G. Schell. Rehd. Recte. Fuit ἰδοῦσα ἔπεα. προσηύδα Par. A. Bav. Ald. Iu. 1. 2. Frob. Bass.

vs. 446. Ἄρες Rehd. Trinc. ἐπίσχεσ Par. F. G. Vit. Mosq. 2. Enun. Schell. Rehd. Ven. 2. Trinc.

vs. 447. οὐ γάρ τι Bav. ἔστὶ Schell.

Ἡρακλέα κτείναντα, Διὸς θρασυκάρδιον υἷον.

ἄλλ' ἄγε, παῦσε μάχης, μηδ' ἀντίος ἴστασ' ἐμεῖο.

450 "Ὡς ἔφατ' ἄλλ' οὐ πείθ' Ἄρσος μεγαλήτορα θυμόν.

ἄλλα μέγα ἰάχων, Φλογὶ εἵκελα τεύχεα πάλλων,

καρπαλίμως ἐπόρουσε βίη Ἡρακλειήη,

κακτάμεναι μεμαῶς· καὶ ῥ' ἔμβαλε χάλκεον ἔγχος

σπερχνόν, παιδὸς ἐοῦ κοτέων πέρι τεθνηῶτος,

VARIAE LECTIONES.

ἀποκλυτὰ Vit. Schell. Rehd. ἀπὸ κλυτὰ Trinc. δύοσαι Par. G. Mosq. 2. Schell. Rehd. δύοσαι Vit.

vs. 448. τρασυκάρδιον Ven. 2. Trinc.

vs. 449. ἀλλά γε Par. E. Schell.

Voss. παῦσαι Flor. D. Par. E. H.

Mosq. 1. Med. d'Orv. Voss. μὴ δ'

Schell. Trinc. μήδ' Ald. Iu. 1. 2.

Frob. Bog. μάχη Ald. Iu. 1. 2. μάχη

Bas. 1. ἴστασθ' Par. F. ἴστασαι

Vit. ἔστασ' Bav. ἐμοῖο Par. E. m.

Mosq. 1. Med. d'Orv. Voss. Trinc.

Robins. Loesn.

vs. 450. πείθ' Bav. πείθεν Flor. C.

Par. D. G. Vit. Schell. Rehd. πείθετ'

Harl. Ἄρσος cum Goettlingio restitui,

oblatum a Flor. C. Par. C. D. E. G.

Bav. Mosq. 1. 2. Schell. Rehd. Ald.

Iu. 1. 2. Frob. Bass. Trinc. Steph.

(πέιθεν Ἄρσος praefert Rankius, conferri

iubens Muetzell. de em. Th. p. 107.)

Ἄρσος Flor. B. Pal. Par. I. Ἄρσος

Harl. Ἄρσος reliqui SS. et Edd. με-

γαλήτορι θυμῷ Harl.

vs. 451. μέγ' ἰάχων Flor. B. Par.

A. B. I. Mosq. 2. (ab sec. manu, α

rasura deleta) Ald. Iu. 1. 2. Frob.

Bass. Bog. μεγάλ' ἰάχων Bav. Voss.

μέγ' ἰάκων Schmidt. Fuit μέγα

Γιάκων. Conf. suprav. 582, 404. ἵκελα

Flor. A. B. C. D. Par. A. E. G.

H. I. Bav. Vit. Mosq. 2. Voss. Rehd.

Ald. Iu. 1. 2. Frob. Bass. Trinc.

ἵκελα Mosq. 1. Schell.

vs. 452. καρπαλίμος Ald. Iu. 1. 2.

Frob. Bass. Schmidt. ἀπόρουσε Mosq.

1. ἐπόρουσεν Mosq. 2. βίη Ἡρα-

κλειήη Par. A. Bav. Schell. Rehd. Ald.

Iu. 1. 2. Frob. Correctum iam in Bas.

1. Bog. βίη Ἡρακλειήη Par. E. H.

Voss.

vs. 453. κακτάμεναι Par. C. Bois-

son. κατάμεναι Emm. κακτάμεναι

Schell. κατακτάμεναι Par. E. H.

Mosq. 1. Med. d'Orv. ἔβαλε Par. I.

Voss. ἔβαλλε Vit. Emm.

vs. 454. σπερχνῶς (in marg. γρ.

σπερχνόν) Par. C. σπιχνόν Voss. παι-

δὸς ἐοῦ pro vulgato ἐοῦ παιδὸς cum

Dindorfio recepi, oblatum a maiori

parte Codicum, Flor. B. C. D. Par. A.

C. D. E. G. H. I. Emm. Harl. Bav.

Vit. Mosq. 1. 2. Schell. Rehd.; Edi-

tionum etiam Ald. Iu. 1. 2. Frob. Bass.

Bog. Schmidt. κοτέων Trinc. κοτέων

Heins. περιτεθνηῶτος Par. G. περὶ

τεθνηῶτος Flor. D. Par. II. Bav. Mosq.

1. περὶ τεθνηῶτος, ut cum Wolfio et

Goettlingio scripsimus, Codicum unus,

quod sciam, Par. C. Reliqui omnes

περὶ τεθνηῶτος, ut Aldus et hinc vulgo

Edd.

- 455 ἐν σάκει μεγάλῳ. ἀπὸ δὲ γλαυκῶπις Ἀθήνη
 ἔγχεος ὀρμὴν ἔτραπ' ὀρεξαμένη ἀπὸ δίφρου.
 δριμύ δ' Ἄρην ἄχος εἶλεν. ἐρυσσάμενος δ' ἄορ ὄξυ
 ἔσσυτ' ἐφ' Ἡρακλέα κρατερόφρονα· τὸν δ' ἐπίοντα
 Ἀμφιτρυωνιάδης, δεινῆς ἀκόρητος αὐτῆς,
 460 μηρὸν γυμνωθέντα σάκευς ὑπο δαιδαλέοιο
 οὔτασ' ἐπικρατέως· διὰ δὲ μέγα σαρκὸς ἄραξε
 δούρατι, νομήσας· ἐπὶ δὲ χθονὶ κάββαλε μέσση.
 τῷ δὲ Φόβος καὶ Δεῖμος εὐτροχὸν ἄρμα καὶ ἵππους
 ἤλασαν αἰψ' ἐγγύς, καὶ ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης

VARIAE LECTIONES.

vs. 455. σάκει Par. C. Voss.
 vs. 456. ὀρμὴν Bav. ἔτραπεν Vit.
 ἔτράπετ' Par. B. ἀπορεξαμένη Flor.
 A. C. Par. D. G. Schell. Rehd. ἀπο-
 ρεζομένη Trinc.

vs. 457. δριμύ δ' ἄρ' ἄχος εἶλεν
 Voss. δριμύς δ' Vit. δριμύ δ' Ald.
 Iu. 1. 2. Frob. Ἄρη' Flor. B. Par. A.
 B. D. F. G. I. Vit. Schell. Ald. Iu. 1.
 2. Frob. Ἄρη Bav. Mosq. 2. Rehd.
 ἄρ' Flor. D. Par. E. II. Mosq. 1. Med.
 d'Orv. Ἄρης Emm. ἔγχεος pro ἄχος
 Emm. ἔσχηεν pro εἶλεν Flor. A. Trinc.
 Stephani margo. Fuit εἶλε Ferυσσά-
 μενος. Est ἐρυσσάμενος in Flor. B. D.
 Par. C. E. G. II. Mosq. 1. 2. Voss.
 Emm. Schell. Rehd. ὀρεζάμενος pro
 eo in Flor. A. Trinc. et Stephani marg.

vs. 458. ἔσσητ' Par. m. Ἡρακλέα
 κρατερόφρονα e Par. B. et Diacono post
 Heinrichium et alios recepi pro vulgato
 Ἡρακλήϊ (Ἡρακλεῖ Bas. 2. Schmidt.)
 κρατερόφρονι. In Par. D. est καρτε-
 ρόφρονι.

vs. 459. αὐτμῆς Neap. 1. αὐτῆς Voss.

vs. 460. γυμνωθέντα Trinc. σακέος
 Vit. σάκους Gaisford. ὑποδαιδαλέοιο
 Par. II. ἀπὸ Guictus.

vs. 461. σαρκὸς pro vulgato σάκος
 etiam hic rescripsi secundum Par. B. II.
 Harl. Mosq. 1. Med. d'Orv. Voss., et
 metro sic flagitante et praecedente ver-
 su, tum collato v. 564. σάκος Bog.
 σάκκος Thierschius. ἄραξεν Flor. A.
 Neap. 1. Trinc. Steph. Comm. Heins.
 Sic etiam Vit. a pr. m., ἄρηξεν e corr.
 ἔρηξε Flor. C. ἤραξε Par. D. ἔραξε
 Par. I. Schell. Ald. Iu. 1. 2. Frob.
 Bas. 1.

vs. 462. νομήσαν Par. A. Ald. Iu.
 1. 2. Frob. Bas. 1. νομήσας Rehd.
 Trinc. νομίσας Bav. κάμβαλε Flor.
 B. Par. B. E. (apud Rank. etiam G. m.)
 Mosq. 1. Voss.

vs. 463. τῷδε Schell. τῷδε δὲ Trinc.
 Δεῖμος καὶ Φόβος Flor. A, et hinc, ut
 videtur, Trinc. εὐτροχὸν Flor. A.
 Par. G. Voss.

vs. 464. ἤλασεν Flor. D. Par. E. m.
 Med. d'Orv. Voss.

- 465 ἐς δίφρον θῆκαν πολυδαίδαλον· αἶψα δ' ἔπειτα
 ἵππους μαστίετην· ἴκοντο δὲ μακρὸν Ὀλυμπον.
 υἶος δ' Ἀλκμήνης καὶ κυδάλιμος Ἴόλαος,
 Κύκνον συλήσαντες ἀπ' ὤμων τεύχεα καλά,
 νίσσοντ'· αἶψα δ' ἔπειτα πόλιν Τρηχίνος ἴκοντο
- 470 ἵπποις ὠκυπόδεσσιν. ἀτὰρ γλαυκῶπις Ἀθήνη
 ἐξίκετ' Οὐλυμπόν τε μέγαν καὶ δώματα πατρός.
 Κύκνον δ' αὖ Κηϋξ θάπτει καὶ λαὸς ἀπείρων,
 οἳ ῥ' ἐγγυὲς ναῖον πόλιος κλειτοῦ βασιλῆος,
 Ἄνθην Μυρμιδόνων τε πόλιν κλειτήν τ' Ἴαωλκὸν
- 475 Ἄρνην τ' ἠδ' Ἑλίκην· πολλὸς δ' ἠγειρέτο λαός,

VARIAE LECTIONES.

vs. 465. πολυδέδαλον Voss.

vs. 466. μαστίετην Par. F. μαστιέτον Neap. 2. μαστιγιέτην Emm., apud Rank. Par. C.

vs. 468. Κύκνου Emm. ἐσκύλευσαν καὶ ἀπὸ Par. B. σκυλεύσαντες, ut Editionum Trin. Comm. Heins. Wintert. Graev. Robins. Loesn. Goettl., ita cum Diacono Codd. exhibent Flor. A. B. C. D. Par. C. D. E. F. G. H. I. Vit. Mosq. 1. 2. Voss. Schell. Sed in Parisini C. et Mosq. 2. margine scriptum est γρ. συλήσαντες, ut habent Neap. 2. Par. A. Bav. Ald. Iu. 1. 2. Frob. Bass. Bog. Schmidt. Praefendum hoc duxi cum Hermanno l. c. p. 249, ut magis epicum.

vs. 469. νίσσοντ' (in margine γρ. νίσσοντ') Par. C. νήσσοντ' Vit. νίσσοντ' Schell. Τραχῖνος Par. H. Bav. Bog. Τραχῖνον Par. A. Ald. Iu. 1. 2. Frob. Conf. supra notata ad v. 84.

vs. 470. αὐτὰρ Flor. C. D. Par. B. C. D. E. G. H. Vit. Mosq. 1. 2. (a pr. m.) Schell. Rehd.

vs. 471. Ὀλυμπον δὲ Flor. D. Ceteri SS. omnes Οὐλυμπόν τε. Primus Οὐλυμπόνδε scripsit Graevius, quem secuti sunt Clericus, Robins. Loesn. Heinrichius.

vs. 472. Κηϋξ Par. B. H. I. apud Rank. etiam C. E. Κηξ Vit. Iu. 2. θάπτε Flor. C. D. Par. E. m. Bav. Vit. Mosq. 1. Voss. Schell. Rehd.

vs. 473. οἳ γ. Iu. 2. ναίων Ald. Iu. 1. 2. Frob. Bas. 1. πόληας Par. B. C. D. E. G. H. Vit. Mosq. 1. 2. (a pr. m.) Schell. Rehd. πόλιας Par. A. I. Bav. Mosq. 2. a sec. m. Ald. Iu. 1. Frob. Bas. 1. Schmidt. Wintert. πόλειας Voss. Iu. 2. κλειτὰς Voss. κλητοῦ Iu. 2.

vs. 474. Ἄνθην Steph. et hinc alii; correxit Clericus. Μυρμιδόνων Vit. et κλυτήν τ'. Abest τ' a Voss. Ἴαωλκὸν Flor. C. Ἴαολκὸν Par. A. B. Schell. Ἴαβηλὸν Flor. D. Par. E. H. Mosq. 1. Med. d'Orv. Ἴαμελκὸν Vit. Ἴαολμὸν apud Rank. Par. C.

vs. 475. Ἑλίκην Ald. Iu. 1. 2. Frob. Bas. 1. πουλῆς Flor. B.

τιμῶντες Κήυκα, Φίλον μακάρεσσι θεοῖσι.
 τοῦ δὲ τάφον καὶ σῆμ' αἰδὲς ποίησεν Ἄναυρος,
 ὄμβρω χειμερίῳ πλήθων' τῶς γάρ μιν Ἀπόλλων
 Λητοίδης ἤνωξ', ὅτι ῥα, κλειτὰς ἑκατόμβαις
 480 ὅστις ἄγοι Πυθῶδε, βίη σύλασκε δοκεύων.

VARIAE LECTIONES.

vs. 476. Κήυκα Flor. C. Vit. Schell.
 Κνύκα Par. H. θεοῖσιν Flor. A.
 Trinc.

vs. 477. τοῦδε Schell. τάφον abest
 a Par. D. G, item ab Rehd., sed in hoc
 adscriptum est in margine.

vs. 478. τῶς Par. II. Mosq. 1.

vs. 479. ἤνωγ' Flor. D. Par. E. H.
 Mosq. 1. Med. d'Orv. Voss. ἤνιξ' vel
 ἤνωξ' legisse Diaconus videtur. ὅτιτι
 Bav. a pr. m. κλυτὰς Bav.

vs. 480. ἄγει Neap. 1. ἄροι Flor.
 A. Πυθῶδε scripsi cum Goettl. Quod
 Dindorfius dedit, Πυθῶδε, exhibet Par. G.
 Πυθῶδε Par. D. Plerique SS. et Edd.
 Πυθοῖδε, quod analogiae repugnat. Πη-
 θοῖδε Trinc. Vide, quos Goettl. con-
 ferri iubet, Apollonium de Pron. p. 112,
 citantem Od. A. 581 Πυθῶδε ἐρχο-
 μένην, et Suidam in v. Πυθῶδ' ἰέναι.
 σύλλασκε Flor. A. Par. G. Trinc.
 δοκεύων Trinc.

2005

2005

1875

Received of the Treasurer of the
Board of Education the sum of
Twenty Dollars for the year
1875

Wm. H. ...

...

COMMENTARIUS

IN

HESIODI SCVTVM.

FORNERS 14162

RECORDS 10123

COMMENTARIUS

IN

HESIODI SCVTVM.



ΗΣΙΟΔΟΥ ΑΣΠΙΣ. Hesiodo poëma hoc, ut cetera ei tributa praeter Ἔργα, abiudicarunt Boeoti, teste Pausania IX. xxxi. 4. Ex veteri Scholio, cuius copiam nobis iam Aldus in editione sua fecit, suspicatum esse discimus Aristophanem Grammaticum non esse illud Hesiodi, verum alterius poëtae, Ὀμηρικὴν ἀσπιδοποιίαν aemulati. Longinus περὶ ὕψ. IX. 5 versum ex Scuto citans, addit εἶγε Ἡσιόδου καὶ τὴν Ἀσπίδα θετέον. Refertur inter ψευδεπίγραφα ab Dionysio Thrace apud Villoison. Anecd. Gr. p. 174 et Bekker. p. 672. At genuinum, teste supra citato Scholiasta, habuerunt Megacles Atheniensis, Apollonius Rhodius, Stesichorus. Horum ignotus nobis Megacles. Sed mihi cum Heinrichio videtur peccatum in nomine fuisse, quod ab Scholiasta scriptum fuerat Μεγακλείδης, qui criticus, teste Athenaeo XII. p. 502 E, poëtas post Homerum et Hesiodum res Herculis tractare aggressos reprehenderat, cuiusque in Homeri ὄπλοποιίαν animadversionem memorat Schol. ad Il. Π. 140. Esse, quod me monuit Hullemanus, Vir doctissimus, eius critici peius etiam corruptum nomen in Μενεκλείδης et Μενεκλῆς, apparebit conferenti Schol. V. cum Schol. A. ad Il. X. 205, et Schol. ad Il. X. 36 cum Schol. ad E. 640. Apollonius Rhodius Ἀσπίδα Hesiodi carmen esse censuit ἔκ τε τοῦ χαρακτήρος καὶ ἐκ

τοῦ τὸν Ἰόλαον ἐν τῷ Κατάλογῳ εὐρίσκειν ἠνιοχοῦντα τῷ Ἑρακλεῖ. Statuit scilicet etiam Κατάλογον esse Hesiodi Stesichorum Heinrichius certe clarum poëtam lyricum non fuisse dicit: nimis audacter, ni fallor. Quidni potuit Hesiodum, ut Pindarus Isthm. VI. 98, ita Stesichorus citare qui, si verum est, quod Athenaeus tradit XII. p. 512 fin. Herculem ab eo primum clava et leonis exuviis instructum fuisse, fortasse Hesiodum perstrinxerat, quod tam multum fuisset in clypeo Herculis describendo, cuiusque carmen Cyenus certe in eodem argumento, atque Hesiodo tributum hoc, versatum est. Conf. Markscheffelius p. 149. Sitn Apollodoro tribuenda, quae nunc exstat apud eum II. iv. 2 mentio Hesiodi ἐν τῇ Ἀσπίδι^o cum citatis Scuti vv. 226 seq. dubium videatur ob ea, quae in nota subiecta scripsit Heynius. Sed Athenaeus certe IV. p. 180 Scuti versum 19 citans, eius auctorem edit Hesiodum. Tum et Strabo VII. p. 385 scribens: Ἡσίοδος δὲ καὶ ἄλλης Ἑλίχης μέμνηται Θεσσαλικῆς, omnino videtur versus Scuti 381 et 475 respexisse.

Veterum etiam, sed supra memoratis multo iuniorum Scuti auctorem citatis ex eo versibus Hesiodum agnoscunt Io. Philoponus in Anal. poster. p. 82, 6; Stobaeus IV. 36 Suidas in v. ὄπλῃ et in v. Ἰδεῖ; Etym. M. p. 42, 31 p. 366, 43, p. 436, 52, p. 465, 39, p. 487, 42, p. 495, 30 p. 513, 1, p. 634, 40, p. 615, 41, p. 650, 54, p. 695, 56 p. 721, 18, p. 745, 3, p. 760, 46, p. 796, 1; Eudocia in Viol. p. 264; Zonaras p. 864, p. 1147. Tum et Schol. ed in Apollon. Rh. I. 747; Schol. in Aristoph. Acharn. 74 (740), in Av. 1434 (1426), in Ran. 990 (994); Schol. in Soph. Antig. 1180, Trach. 39; Schol. ad Lycophr. 1124; Schol. ad Theocr. Id. A. 48; Schol. Ven. B. ad Il. Θ. 349, B ad Il. A. 36, A. ad Il. Σ. 100; Schol. Victor. apud Heyn T. VIII. ad Il. Ψ. 346; Eustath. ad Hom. p. 518, 26

p. 1113, 14, p. 1154, 39, p. 1160, 46, p. 1257, 54, p. 1363, 54, p. 1480, 20.

Recentiores autem magno numero ac nostra quidem aetate tantum non omnes ita in Aristophanis Grammatici et Longini partes transierunt, ut neque in eorum suspicione seu dubitatione subsisterent, sed plane Scutum non esse Hesiodi pronunciarent. Iam Ios. Scaliger in Ep. 247 ad Salmas. p. 50 carmen illud Ascraeo poëtae abiudicavit. Similiter deinceps alii, in quibus Vir Doctus in Misc. Obs. Vol. II. p. 314, cuius argumentis primum se opposuit alius V. D. in Vol. seq. p. 71 seqq., deinde Robinsonus in Diss. de Hesiodo, sed quibus posteriorum, quod sciam, nemo adensus est, cum in hac re plurimum valuisset principum in his literis Virorum, Heynii, Wolfii, I. H. Vossii, ab Robinsono dissentientium auctoritas. Ceterum, ut magnus hodie est eruditorum consensus in negando Scutum opus esse Hesiodi, ita in definienda carminis origine, vel aetate, mirus est eorum dissensus. Adstipulatus Heinrichus est Scaligero referenti illud ad aetatem Onomacriti, Solonis, Tyrtaei. Goettlingius ad vs. Scuti 217 totam clypei descriptionem vv. 141—317 poëtae alicuius Alexandrini esse credit, nulla sic ab Apollonio Rhodio proditae sententiae ratione habita. At vero Thierschius (de Hesiodo. p. 27) descriptionem Scuti antiquius esse carmen putat, cui deinde reliqua addita ab rhapsodis fuerint. Marckscheffelius p. 139 et 151 ut Eoeas, ita Scutum ad aetatem refert inter Olymp. XXX et XL. Rankius autem, quo certe nemo accuratius et subtiliore iudicio quae praecipue in quaestione hac consideranda sunt tractavit, p. 371 poëma hoc non pro parte, sed totum Homero et Hesiodo recentius, attamen certe haud infra trigesimam Olympiadem collocandum statuit.

Mihi in re tam obscura lux potissimum ex ipso car-

mine petenda videbatur. Quid inde collegerim, exponam.

Carminis Auctorem ex antiquiorum aetate epicorum poetam arguere mihi videtur constans ferme in illo observatio digammatis. Cernitur ea in vv. 22 bis, 23, 34, 38 bis, 54, 58, 100 bis, 117, 125, 140, 165, 166, 179, 215, 224, 226, 228, 244 bis, 297, 313, 318, 323, 330, 348, 354, 355, 359, 371, 374, 390, 392, 432, 438, 439, 441, 445, 451 bis, 467. Quibus autem in locis neglectum digamma apparet, eorum in plerisque facilis est observati a poeta restitutio. Videantur versus 11, 196, 251, 283, 326, 335, 382, 445, quaeque ad illos sub contextu notavimus; neque *διζύος ἴδριες* in v. 351 difficultatem habet, si crasis vocalium *υο* admittatur, neque est ut ad *κρατὶ δ' ἐπ. ἰφθίμω* in v. 136 offendamur, cum apud Homerum etiam pluribus in locis digamma in *ἰφθιμος* neglectum observetur. Sola igitur difficultatem adhuc exhibent in v. 393 *κυανόπτερος ἤχετα*, in v. 404 *δεινὴ δέ σφ' ἰαχή*.

Pro antiquitate poetae pugnat etiam, quod in eius carmine Hercules inducitur, non, ut apud recentiores, pelle indutus leonina, nec nisi clava armatus, sed iis instructus armis, quibus etiam apud Homerum heroes instructi produnt, quodque arma, ut Herculis, ita quoque Cyeni et Martis passim memorantur, qualia antiquo tempore apud Graecos fuerunt, aerea. Vid. vv. 135, 222, 414 seq., 453.

Ab recentiore poetarum cyclo nescio an nostrum etiam seiungat diversa de causa caesi ab Amphitryone Electryonis traditio. Conferantur a nobis dicenda infra ad v. 11 seq.

Scuti Auctorem Boeotorum regionis incolam indicat, ni fallor, tum quod eius caput Thebas, septem portarum urbem prae aliis in Graecia inter clypei ornamenta esse voluit vv. 270 seqq., idem disertius *Θήβην* et tutelarem

eius Deum taureum Neptunum memorans v. 205 seq., tum forma plane Boeotica sive Aeolica *λαγός* v. 302.

Auctorem *Ἔργων* ab Scuti Auctore non diversum haud sine veri specie tibi informes hinc, quod in Scuti vv. 393 seqq. pugnae inter Herculem et Cycnum gestae tempus designatur per illud, quod in re rustica certo anni tempore contingit. Levius est, sed tamen animadvertendum, quod in utroque carmine certus quidam famis effectus poëtae menti sic obversatus est, ut eximie notatu dignus ei videretur. Vide *Ἔργ.* v. 497, *Sc.* v. 265 seq.

Eundem Scuti et Theogoniae Auctorem similiter colligas e respondentibus pene ad verbum sibi invicem versibus *Theog.* 530 seq., *Sc.* 103 seq.; *Th.* 954, *Sc.* 28; *Theog.* 951, *Sc.* 94 et 127, ut recte iam observatum ab Rankio p. 358.

Accedit, quod item scite observatum ab eodem p. 355, vocabula plura, quae in Homero non exstent, in Hesiodicis autem *Ἔργοις* et *Theogonia* vulgaria sint (videatur horum recensensus apud eum d. l.), passim in Scuto recurrere.

Hæc cum reputo, minime omnium probabilis mihi videtur Goettlingii ad *Sc.* v. 217 edita sententia, probabilior illa Rankii et Marckscheffellii, praefenda quoque hæc ei quae, ab Scaligero primum orta, hinc tum aliis tum novissime Heinrichio placuit. Sed cum tota fere antiquitas ita in agnoscendo Scuti Auctore Hesiodo consenserit, ut ex ea pauci, qui dissenserint, intra suspicionem ac dubitationem substituisse memorentur, puto equidem nobis quoque non esse procedendum ulterius. Nondum persuasum mihi fit, plus tribuendum esse iudicio Wolfii in *Animadv.* ad Scutum apud Rankium p. 72, profitentis sibi in isto poëmatio nunquam quicquam coloris vere Hesiodici suboluisse, quam Apollonii Rhodii, poëma Hesiodicum esse *ἐκ τοῦ χαρρακτῆρος* statuentis. Quae Viris Doctis in carmine visa sunt recentiore, quam Hesiodi, spirare aetatem (col-

legit nonnulla eorum Heinrichius in Prolegg. p. LIX), de iis singulis dicam suo loco, nunc satis habens dicere non magni ponderis ea mihi videri. Scuti Auctorem rhapsodum fuisse ipsa carminis fabrica evidentissime arguit. Namque ut ex Scholio supra memorato discimus, primi versus eius 56 ex Eoeis sumpti sunt. His subiuncta est narratio de pugna Herculis et Cycni, quae, si, quod non fugit Goettlingium, demantur inde versus, quibus Scuti descriptio continetur, per se subsistere sola possit. Descriptio illa mediae narrationi interiecta est. Factum id Heinrichius Prolegg. p. LXV seq. statuit a rhapsodo, »qui, cum ab alio »recitatam Homeri ἀσπιδοποιίαν magno auditorum plausu »acceptam animadvertisset, inde imitandi studio accensus »simili descriptione celebrandum sibi censuerit scutum »Herculis famigeratissimi tum per Graeciam herois, maxime »autem Thebis; itaque recitaverit eam in ludis in ipsa Thebarum vicinia institutis, cui commodam rei experiundae »occasionem praebuerint ipsae Ἡοῖαι ad certamina musica »ex more adhibitae, ex quo integro poëmate decerptus ipsi »locus de Alcmena et Herculis natalibus, sed non totus, »verum eo tantum perductus, quo ad fabulam de pugna »Herculis cum Cyeno et herois πανοπλίαν splendide exor- »nandam qualiscunque transitus esset." In his nihil est, quod non probabiliter dictum mihi videatur. Sed addo, nihil adhuc mihi videri magnopere obstare, quominus rhapsodus ille haberi possit ipse Hesiodus, quem πρῶτον ῥαψωδῆσαι traditum est antiquitus (vid. Schol. ad Pind. Nem. II. 1) quemque ipsius testimonio Ἔργ. 654 seq. cognovimus ludi certamen obiisse, quod ut ibi memorata occasione fecit, vero simile est saepius eum fecisse. Atque in eam opinionem concessisset fortasse ipse Heinrichius, benignius, ut liquet ex iis, quae d. l. p. LXVII scripsit, quam Wolfius et alii VV. DD. de hoc poëmate sentiens,

nisi nimium motus fuisset iis, quae γυναιότητι carminis obiecta ab aliis memorat p. LIX.

In Catalogo et Eoeis quin multa interpolata fuerint iam antiquitus, non equidem ambigo. Attamen nihil in iis Hesiodicum fuisse minime constare arbitror, neque de ea re persuasum plerisque veterum fuisse, ut certe non fuit Apollonio Rhodio, non Hermesianacti, fortasse neque Aristophani Grammatico, cuius in citato Scholio prolatum iudicium mihi, ut Heinrichio et Rankio, pertinere ad solam descriptionem clypei videtur. Iam in iis, quae sunt in carmine desumpta ex Eoeis, non video equidem quid tantum ab Hesiodico colore differat, ut non ab illo poeta proficisci potuisse censendum sit. Sed neque diversi mihi coloris esse videntur, quae in carmine exstant versibus 57—141, quaeque sunt post descriptionem clypei usque ad finem carminis. Liceat mihi sic modeste discrepare ab aliis, quamvis sint in iis Viri in literis principes, vel, si malis, liceat mihi in tantis rei antiquissimae tenebris dubitare et σκέπτεσθαι etiam nunc, ubi plures tam certam et claram lucem sibi obortam existimant, ut nullus amplius dubitationi locus supersit.

vs. 1. ἢ οἴη] Hoc, quod toties in Eoearum carmine recurrebat, certe referendum fuit ad praecedens aliquid in carminis initio. Heinrichius in Commentario: »Poterat, inquit, carminis tenor ita ductus esse, ut poeta ab illustris alicuius feminae laude ordiretur, eamque sequentibus feminis compararet hac fere ratione: *ista tam praeclara fuit femina quam Leda, aut quam (ἢ οἴη) Alcmena*. Potest quoque alia partium coniunctio assumi, fortasse huiusmodi: *Dic mihi, Musa, qualis fuerit haec, aut qualis illa, aut qualis Alcmena.*» Mihi suspicio oborta est, fuisse aliquid in carmine, quod Hermesianactem in Elegia, quam

servavit Athenaeus XIII. p. 597, vv. 21 seqq. duxerit ad credendum, condentis illud Hesiodi mentem occupatam fuisse cogitatione rei amatoriae et optandi sibi coniugii cum puella Ascraea, quam amaverit, nomine Eoea: itaque fortasse huiusmodi fuisse carminis initium: *Τοίνυν δὴ ῥα γυναῖκ' εἶη μοι οἴκαδ' ἄγεσθαι Οἴη κτλ.* Liceat mihi quoque subinde in his hariolari.

Goettlingii opinioni, fuisse tantum in hoc carmine memoratas feminas, quibuscum Iupiter rem habuerit, refragantur fragmenta ex Eoeis apud Schol. Pind. Pyth. IV. 33, IX. 6.

δόμους] Tirynthe, ubi fuit Electryonis regia. Vid. infra v. 81 et conf. Apollod. II. iv. 4, Pausan. II. xxv. 9. De regiis aedibus frequentissimus est etiam apud Homerum pluralis numeri usus in hoc vocabulo. Itaque miror Wolfii verba apud Rankium in Appar. Crit. »*δόμον* si in vulgato »textu esset, nemo mutaret, opinor.”

v. 2. *μετ' ἀρήϊον Ἀμφιτρώωνα*, *secuta martium Amphitryonem*, ut recte Clericus; cum ex interpretatione Basil. altera typographicum, ut videtur, vitium *secuta maritum Amphitryonem* per nimiam socordiam Commelinus, Pasor, Heinsius et Graevius recepissent. Pessime Wintertonus vertit *ad bellicosum Amphitryonem*. Sed secutus ille Tzetzen et Diaconum *μετὰ* per ἐπὶ exponentes. Confert Wolfius II. K. 149 βῆ δὲ μετ' αὐτούς.

v. 3. *λαοσσόου*, *populos* (ad pugnam) *cientis*. Est enim in hoc vocabulo, ut infra v. 54 in *δορύσσοος*, posterior pars a *σώω*, *agito*, *concito*, unde apud Callim. II. in laud. Pall. v. 54 *σοῦσθε*, *movete vos*, *agite*. Conf. Heyn. ad II. N. 128.

Ἠλεκτρώωνος] Coire *uw* in hoc nomine pronunciando in

unam syllabam recte iam animadvertit Wintertonus. Similis crasis admittenda, ut puto, infra v. 294 in βότρυας, v. 351 in δίζυος. Conf. Spitznerus de versu heroico p. 95, quem p. 187 ibid. non fugit, Hesiodum in usu synizesis Homero liberiores esse.

v. 4. ἐκαίνυτο verbum est in Homeri Iliade non obvium; sed in Od. Γ. 282 legimus ὃς ἐκαίνυτο Φῶλ' ἀνθρώπων Νῆα κυβερνήσαι, et est compositum huius Od. Θ. 127 τῆ δ' αὖτ' Εὐρύαλος ἀπεκαίνυτο πάντας ἀρίστους, et v. 219 Οἶος δὴ με Φιλοκτῆτης ἀπεκαίνυτο τόξῳ, simili ubique constructione. Praepositionem addit Apollon. Rh. I. 138 ὃς περὶ πάντας ἐκαίνυτο ναυτιλίησιν. Super etymo Schol. B. ad Od. Γ: τὸ δὲ ἐκαίνυτο, ἐνίκαι κυρίως δὲ ἀπὸ τοῦ καίνειν, ὃ ἐστι κόπτειν. πᾶς γὰρ καίνων ἦτοι τιτρώσκων τὸν ἐναντίον νικᾷ, ὅθεν καὶ καίνω ῥῆμα καὶ καίνυμι. Consentit Eustath. ad Il. p. 741, 11, ad Od. p. 1468, 1. Conf. Etym. M. p. 126; Hesych. in vv. ἀπεκαίνυτο, ἐκαίνυτο, καίνυσθαι, καινύτω; Helladius Chrestom. p. 7. ed. Meurs. Hinc nomen viri Καινεὺς infra v. 179.

v. 5. μεγέθει τε] Grandior statura eo tempore etiam mulierem maxime commendare censebatur. Conf. Od. Z. 107, O. 417.

νόον] Wolfii in animadversione mentem si assequor, non videtur ei sic simpliciter satis usitate dictum pro prudentia. Sed nonne simili prorsus ratione accipiendum apud Homerum Il. O. 643 καὶ νόον ἐν πρώτοισι Μυκηναίων ἐτέτυκτο?

vv. 6, 7. Quod censuit Wolfius, poëtam, cum iam νόον subiecisset εἶδει, horum versuum panno supersedere debuisse, in eo non adeo dissentientem me habet, sed, quod deinde opinatur idem, pannum esse assutum ab alio non

admodum antiquo, certe non optimo poëta, fundum eius opinionis sufficientem non videre me fateor. Commode iam Rankius animadvertit, videri poëtam primo loco cum feminis mortalibus, deinde cum Dea comparare Alcinenam voluisse, neque esse praetereunda, quae in reliquis Hesiodi carminibus et apud Homerum similia legantur. Confert deinde "Εργ. v. 65, Th. 910, Od. Σ. 191, H. Hom. in Ven. 174 seq.

v. 7. βλεφάρων τ' ἄπο κυανεάων] Citans haec, ut Hesiodica, Eustath. ad Il. p. 1363, 55 esse vult pleonasmum τοῦ α. Qui verba tantum citant, metri causa insertum α putant, etiam Apollon. p. 61, 21 Lex. Hom. v. ἐὰ et Herodianus. Pro exemplo cum neutrius generis substantivo iuncti adiectivi feminini generis habet Schol. Ven. ad Il. T. 1. Nihil equidem horum facile admittam. Recentiorum super hac re varias opiniones vide apud Rankium in App. Crit., ex quibus mihi maxime probatur etiam ἡ βλεφάρη vel ἡ βλέφαρος. Pro hoc quidem pugnare videatur fragmentum Ibyci p. 97 κυανέησιν ὑπὸ βλεφάραις, satis si fidendum lectioni.

v. 8. ἀηθ'] *Ilā spirare amores* puella dicitur apud Horat. IV. xiii. 19, ubi locum hunc et alia eiusmodi contulit Mitscherlich. Sed oblitus est conferre Hom. H. in Cer. v. 275 περί τ' ἀμφί τε κάλλος ἀήτο, ad quae vid. Rubnk. Simile autem illud de Gratiis in Th. 910: τῶν καὶ ἀπὸ βλεφάρων ἔρος εἴβετο δερκομενάων.

'Αφροδίτης] Cuius solemne epitheton ἐλικοβλέφαρος (vid. Th. 19.), quae esset argutis oculis, ut recte Graevius explicat.

v. 9. ἡ δὲ καὶ ὧς] Pertinuit hoc etiam ad Alcmenae laudes, quod ea sic maritum suum dilexit, ut nulla unquam

cet. Simplicissimum enim est, ut ὡς h. l. ad sequens ὡς referatur. Plerique tamen VV. DD. καὶ ὡς accipiendum censuerunt *vel sic, talis cum esset*, qua ratione acceptum Robinsono lepidam elicit in sui temporis mulieres inuectivam. Wolfius autem cum Heinrichio ad v. 11 pertinere censuit, locumque sic reddendum: *Ea tamen ex animo venerabatur coniugem suam, sicut nulla unquam mulierum, etsi patrem eximium ipsi occiderat.*

v. 10. Nullum esse luculentius poterat Alcmenae in maritum affectus iudicium quam quod, cum patrem ille eius occidisset, nihilominus eum exsulem secuta erat Thebas. In ἦ μὲν, quod restituimus, tam gravis est asseveratio, quam in vulgato ἦ μὴν. Conf. Hoogeveen de partic. Cap. XXI. Sect. III. § 5.

v. 11. Verba in hoc versu Ἴφι δαμάσσας et in seq. χλωσάμενος περὶ βουσί dubitare nos vix sinunt, quin significare poeta voluerit, orta de bubus contentione ab irato Amphitryone vi interemtum fuisse Electryonem. Attamen ipsa illa χλωσ. π. β. male accepta ortum dederunt alteri traditioni, quae apud Apollod. II. iv. 6 et Io. Diaconum ad h. l. exstat, bovein a grege divagantem indigne Amphitryo ferens cum clava iniecta peteret, infelici casu socerum suum occidisse. Magis etiam a poetae narratione discedit, quod Scholiasta ad Apollon. Rh. I. 747 omni culpa Amphitryonem liberans tradit, interfectum a Taphiis et Telebois Electryonem, caedem huius ab Amphitryone in illis vindicatam; ubi quae in Scholii fine apud Brunckium exstant verba: ἡ ἱστορία σαφῶς παρ' Ἡσιόδῳ, additamentum sunt posterioris manus, quod Scholia ex Cod. Par. (in ed. Schaaf.) non agnoscunt. Contra gravantis Amphitryonem traditionis variatio exstat in Scuti Argumento, tradens An-

phitryonis socero succensentis impulsu Taphios et Teleboas Electryonis boves invasisse ac resistentes sibi Electryonem cum filiis occidisse, quod certe ex poëtae verbis non colligas. Sed cum his omnino convenit, quod in Schol. Ven. ad Il. Ε. 323 interfectum ab Amphitryone socerum legitur *βοῶν ἀμφισβητήσεως χάριν*, eodem fere sensu, quo dicitur infra v. 82 factum hoc *βοῶν ἕνεκ' εὐρυμετώπων*. Secundum autem Argumentum Ἄσπίδος A. acta res est tum, cum Amphitryoni iam adulto tutor ab eius patre relictus impuberis Electryo bona ipsius fidei commissa restituere deberet; in qua re si tum iustam socero succensendi causam habuit Amphitryo, minus sane mirum est, quod excusandum et ignoscendum mariti sui factum Alcmena censuit. Ne quis autem cum Tzetze ad h. l. putet, partem memorari hîc pro toto, boves pro omnibus facultatibus, quod essent illo tempore praecipuae in pecoribus divitiae (conf. Ἔργ. 163). Obstat primum, quod infra v. 82 addito epitheto definitius boves significantur, deinde quod *περὶ* sequente dativo fere notat eius, quod illo casu memoratur, praesentiam. Conf. Il. Π. 568, P. 4, 6, 133, 286, Od. B. 245, E. 310, Σ. 402, Υ. 14, ut mirer Eustathium p. 1828, 4 ad Od. P. 472, ubi item, ut hîc, mentio fit *μαχῆς περὶ βοῦσι*, dicere potuisse *καινῶς* ibi positum esse *περὶ μετὰ δοτικῆς*. Agebatur autem fortasse de dividendo pecore, ut actum inter Labanum et Iacobum, negante Amphitryone iustum sibi paterni gregis heredi boum numerum ab Electryone tribui. Certe greges postea inter Amphitryonis bona fuisse, arguit infra v. 39.

v. 13. *ἔς Θήβας ἰκέτευσε*] Plane ut Epigeus, consobrino occiso, *ἔς Πηλῆ' ἰκέτευσε καὶ ἔς Θέτιν ἀργυρόπεζαν*, apud Il. Π. 574. Valet autem utroque loco *ἰκέτευσε supplicatum venit*. Infra v. 83 *ἴκετο δ' εἰς Κρέοντα*, a quo, ut

Apollod. l. c. § 6 tradit, ἡγνίσθη. Conf. Schol. ad Il. Ω. 480.

v. 15. νόσφιν ἄτερ Φιλ. ἐφ.] Cum a Taphiis et Telebois in pugna interfecti fuissent Electryonis filii, pater eos ulcisci cupiens filiam suam Alcmenam Amphitryoni ita commisit, ut ab eo iusiurandum exigeret, fore ut illam virginem servaret, usque dum ipse ab expeditione reversus esset. Cum vero Electryonis consilium insecuta eius mors turbasset, Alcmena, quod ipsa quoque fratrum ultionis studiosa esset, coniugium suum promisit ei, qui ultionem eam peregisset. Vide haec narrantem Apollod. l. c. § 6, 7, collatis scholiis ad Hom. Od. Λ. 265, ad Apollon. Rh. l. c., cui narrationi nihil hîc apud poëtam est, quod plane obstat, quamvis, si illa non exstaret, fortasse in mentem nobis incidisset coniecere, ea lege receptum lustratumque a Creonte fuisse Amphitryonem, ut ab uxoris concubitu abstineret, usque dum fratres eius ulciscendo tum ei satisfacisset (quam adeo ipsam hoc exegisse tradunt Schol. ad Od. l. c.), tum hoc facinore susceptam priore ἄτην aliquatenus eluisset; in quam coniecturam nescio an inducerent vocabula παράκοιτις et ἄλοχος iam Alcmenae tributa.

νόσφιν ἄτερ, ut hîc, ita Ἔργ. 91 et 113 exstat; Φιλότητος ἐφ' ἡμέρου pariter habet Th. 132.

v. 19. Ταφίων ἰδὲ Τηλεβοάων] Taphus una ex Echinadibus insulis, Acarnaniae obiectis, incolas habuit cum alios, tum Teleboas, seu deductos eo Mycenis a Persei pronepote Taphio, sive Acarnanès origine. Prius tradentem videas Apollod. l. c., posterius Scholiastam Apollonii Rh. l. c., quocum facit Strabo X. p. 461. Naves, quibus in expeditione contra illos Amphitryonem usum facit Plautus et quibus utique opus ei fuit, ut in insulam Taphon perve-

niret, nulla apud poëtam mentio fit, ita ut statuisse videatur, bellum ab Amphitryone gestum contra degentes adhuc in continente Teleboas, quibus auxilia Taphii miserint; quo sane, ut recte animadvertit Goettlingius, ducere videtur, quod in v. 18 tantum memorantur eorum κῶμαι, ut caput regionis Taphon Amphitryo non attigerit. Apud Herod. V. 59 mentio fit dedicati ab Amphitryone tripodis cum inscriptione, in quam recentiores nonnulli emendando Ἀμφιτρύων μ' ἀνέθηκε νεῶν ἀπὸ Τηλεβοάων navium mentionem intulerunt. Sed vide Boeckh. Corp. Inscr. Gr. I. 35.

v. 20. θεοὶ δ' ἐπιμάρτυροι ἦσαν] Sic Od. A. 273 θεοὶ δ' ἐπιμάρτυροι ἔστων, Il. Z. 76 Ζεὺς δ' ἄμμ' ἐπιμάρτυρος ἔστω, quem versum respiciens Hesychius ἐπιμάρτυρος explicat μάρτυς ἐπὶ τοῖς γενομένοις. At vero Eustath. et Schol. Ven. ad illum versum ἐπὶ abundare volunt, ut in ἐπιβούκολος, ἐπιποίμην, ἐπίουρος.

v. 24. Βοιωτοὶ πλάξιπποι] Universis Bocotis hîc tribuitur, quod apud Homerum non nisi singulorum heroum est epitheton, notandumque quod πλάξιππον Θήβαν, itaque universam civitatem, similiter dixit Pindarus Ol. VI. 85.

v. 25. Λοκροὶ τ' ἀγχέμαχοι] Mysorum idem epitheton est apud Hom. Il. N. 5. Ab Hesychio in v. recte exponitur οἱ ἐγγύθεν μαχόμενοι. At contrarium de Locris tradit Hom. Il. N. 713, ubi Heynius notat videri diversis temporibus diversum Locrensibus pugnandi morem fuisse, ceterum necesse ergo esse Scuti Auctorem aliquanto serius vixisse Iliadis Auctore. Locros a bellica virtute laudat Pindarus Ol. X. (Boeckh. XI) circa finem.

v. 26. παῖς Ἀλκαίου] Amphitryo. Non audiendus Auctor Argumenti, quando filium Alcaei etiam Electryonem facit, qui Alcaei frater fuit, non filius. Ambo autem patrem habuerant Perseum. Vid. Apollod. II. iv. 5.

v. 28. ὄφρα θεοῖσιν] Ex antiqua formula ἄνδρων τε θεῶν τε adiectum θεοῖσιν .h. l. putat Heyn. ad II. T. 96 (conf. Th. 220); sed depulit Hercules etiam a Prometheo pestem (Th. 526 seqq.), ab Apolline iniuriam (infra v. 69, coll. v. 478 seq.).

v. 29. ἀρῆς ἀλκτῆρα, ut Hesiodi, ex h. v. vel infra v. 128 citat Schol. Ven. A. ad II. Σ. 100.

v. 30. ὤρτο iungendum cum ἐννύχιος v. 32. Sic Th. 10 ἐννύχιαί στείχον, v. 596 ἡμάτιαι σπεύδουσιν, infra v. 46 παννύχιος δ' ἄρ' ἔλεκτο. Est autem ὤρτο cum impetu se movit, ita quidem, ut à Olympo, Thessaliae monte, statim graderetur in montem Boeotiae Typhaonium, hinc vero in vicinum Thebis montem Phicium. Sic apud Hom. II. N. 20 seqq. Neptunus quatuor gressibus ex Samothrace pervenit Aegas, urbem Euboeae, item per montes gradiens, ut arguit ibi v. 18, et similiter Iuno II. Ξ. 225 seq. ab Olympo Πιερίην ἐπιβάσα καὶ Ἠμαθίην ἐρατεινήν, Σεύατ' ἐφ' ἵπποπόλων Θρηκῶν ὄρεα νιφθέντα Ἀκροάτας κορυφάς οὐδὲ χθόνα μάρπτε ποδοῖν. Conf. et Pind. Pyth. III. 75.

δόλον] Dolus hic qualis fuerit, dicere poeta neglexit. Iovem adsumta Amphitryonis forma cum uxore huius concubuisse posteriorum traditio est, qui et noctem eum τριπλασιάσαι commenti sunt. Vid. Apollod. II. iv. 8; Diod. Sic. IV. 9; Schol. Hom. Od. Λ. 265; Plautus in Amphitr.

βυσσοδομεύων frequens est etiam in Odyssea verbum; in

Iliade autem non exstat. Reddunt hîc *dolum alta* vel *profunda mente volvens*. Corrige *struens*. A βύω est βύθος, depressus locus, fundus, profunditas, pro quo etiam dixerunt βύσσοις. Vid. Il. Ω. 80, unde βυσσόφρων, vir alta mente praeditus, apud Aeschyl. Choëph. v. 850.

v. 32. Τυφάκιον] Boeotiae mons, ita dictus quod cum Typhaoni superiniectum quidam existimabant. Vid. Schol. ad Pind. Ol. IV. 11; Tzetz. ad h. l. et ad Lycophr. 177. Alia fuit ei nominis forma Τύφιον, unde Hesych. Τύφιον ὄρος Βοιωτίας, nisi fortasse ibi Τυφάκιον corrigendum, ut censuit V. D. in Misc. Obs. II. p. 350. Conf. K. O. Müller Orchom. p. 62.

v. 33. Φίκιον] Item fuit mons Boeotiae, nomen habens ab resedisse ibi credita Sphinge, quam Boeoti Φίκα nuncupabant. Vid. Th. 326 ibique Scholia, quosque citat Valcken ad Phoen. 813, tum et Anecd. Bachmanni II. 285, 20 seqq.

v. 34. Φρεσὶ μήδετο θέσκελα ἔργα] Quomodo scilicet Diis atque hominibus ἀρῆς ἀλκτῆρα generaret.

v. 35. αὐτῇ—νυκτὶ i. e. τῇ αὐτῇ, eadem nocte, ut explicat etiam Schol. Hom. Od. Λ. 265. De pronomine αὐτὸς hac significatione vid. Hermannus Opuse. I. p. 333.

v. 39. ἐπὶ—ποιμένας ἀγροιώταις] Diaconus: ἐπισκεψόμενος τὰ ἴδια θρέμματα. Haec Goettlingius fuisse vult praedam, quam e bello secum duxerat Amphitryo. Cogitem equidem potius de pastoribus et boum atque ovium gregibus, quos ille, in expeditionem proficiscens, domi reliquerat.

v. 40. ὦρτ' ἰέναι] Notat in his Diaconus Ὀμηρικὸν ζῆλον,

cum Homerus quoque passim βῆ δ' ἰέναι et ὤρτ' ἰέναι dixerit pro ὄρμητο, παρεκινήθη. Est autem ὤρτ' ἰέναι magis Odysseae quam Iliadis.

v. 42. ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ κ. τ. λ. Recte Heinrichius: »Suavis-
simam comparationem, sed ingeniosius expressam adhibuit
Auctor Odysseae E. 394." Minus adsentior Clerico, Home-
rica illa imitatum esse Hesiodum affirmanti, quamvis etiam
Wolfius ab Scuti Auctore ita adumbratā haec ex Homero
dixerit, ut nihil praeter umbram restet. Vnde enim de
imitatione vel adumbratione satis constat? Equidem neque
eandem prorsus esse video comparationis huius atque illius
rationem et esse in Homerica cultioris iam artis indicium.

ὅτ' ἀνὴρ — ὑπεκπροφύγοι carpit Wolfius ut minus recte
dictum pro ὅταν. Sed ὅτε cum optativo sic iunctum vi-
deas apud Homerum, ex. gr. Il. A. 610, Δ. 263, K. 14;
cum subiunctivo Il. B. 782, E. 91, 597.

v. 44. ἐκτολυπέυσας] Composito hoc non usus est Ho-
merus, sed exstat simplex verbum apud eum Il. Ω. 7 et
aliquoties in Odyssea. Ad τολύπευσε Schol. Ven. B. M.
Il. l. c.: εἰς τέλος ἤγαγεν ἀπὸ τῶν ἐρίων τολύπη γὰρ ἢ
σφαῖρα τῶν ἐρίων.

v. 46. παννύχιος h. e. ex quo venit, omnem reliquam
noctem. Itaque ex mente poëtae anteverterat eum apud
Alcmenam Iupiter. Conf. supra vv. 35, 37.

v. 50. οὐκέθ' ὁμὰ φρονέοντε.] Fuit, cum emendandum
putarem οὐ καθ' ὁμὰ φρονέοντε: sed iam nihil opus esse
emendatione intelligo. Sensus est: Erant quidem germani et
gemini fratres, sed non etiam, ut tales, eadem mente prae-
diti. Infra v. 88 dicuntur οὔτε Φυῖν ἐναλίγκιοι, οὔτε νόημα.

Versus 55 et 56 ob putidam in iis post superiora tautologiam fuere VV. DD. qui tollendos censerent, quibus recte opposuit Rankius, non esse hîc tautologiam, cum poëta his versibus diversitatis, quae in Iphicle et Hercule fuerit, causam explicet, dicens alterum hominis mortalis, alterum regis Deorum progeniem fuisse.

v. 56. θεῶν σημάτορι πάντων] Occurrunt haec etiam in fragmento ex Catalogis apud Laur. Lydum de mensibus c. 4.

v. 57. Factus hîc post decantatos a rhapsodo versus ex Eoeis ad sequentia de Cycni et Herculis pugna transitus; factus autem ille non nimis concinne per particulas ὃς καὶ, qui (natus ex Iove et Alcmena Hercules tum alias res praeclaras gessit, tum) etiam *Cycnum occidit*.

Κύκνον—'Αρητιάδην, Martis filium ex Pelopea (vid. Apollod. II. VII. 7.), probe distinguendum ab altero Marti filio, sed ex Cyrene, Cycno, item interfecto ab Hercule. Vid. Apollod. II. v. 11 et ibi Heyn. Fuit etiam tertius Cycnus, Neptuni filius, de quo vide Schol. Pind. Ol. II. 147 et Schol. Aristoph. Ran. 994, cuiusque mentio alicubi etiam ab Hesiodo facta, teste Schol. ad Theocr. Id. XVI. 49. Saepe autem confusi sunt hi Cycni; qua de re videantur VV. DD. ad Hygin. fab. 31 et Heyn. l. c.

'Αρητιάδης formatum ab 'Αρης, 'Αρητος pro 'Αρηος. Sic 'Αρητιάδα Μελανίππην dixit Apollon. Rh. II. 968, quem vide etiam ibid. 1032, III. 1182. Conf. et Dion. Alex. v. 685.

Ab hoc Martis filio Cycno et Marte priore pugna victum fugatumque Herculem, qui deinde demum altera pugna Cycnum occiderit, tradidisse in carmine de Cycno Stesichorum refert Schol. Pind. ad illa huius Ol. X. 19 (Boeckh. XI. 15): τράπε δε Κυκνεΐα μάχα τὸν ὑπέρβιον Ἡρακλέα.

Endocia in Violeto p. 264: Κύκνον τὸν μὲν Ἄρεως κακῶς

τὰ περὶ θαλασσίαν (corrige ex Schol. Pind. Ol. B. 147, cui sua haec Eudocia debuit, Θεσσαλίαν) διαθέντα Ἑρακλῆς ἀπέκτεινεν, ὡς ἐν τῇ Ἀσπίδι Ἑσιόδου δηλοῖ. Agit Eudocia ibi de duobus Cyenis, altero Martis, altero Neptuni filio; ad quos ab se invicem distinguendos pertinent citati iam ab Rankio veterum loci, Schol. ad Arist. Ran. 941 (ubi item, ut apud Eudociam, mentio fit Ἑσιόδου ἐν Ἀσπίδι), Schol. ad Pind. l. c., Schol. ad Theocr. XVI. 49.

v. 58. ἐν τεμένει ἑκατηβόλου Ἀπόλλωνος] Παγασαίου, cuius infra v. 70 memorantur ἄλσος καὶ βῶμος. Fuisse illud ἱερὸν πρὸς Τροιζῆνι traditur in Schol. Ven. A. B. D. ad Il. Ψ. 346, ubi Τραχῖνι corrigendum ex Scuti v. 353 probabiliter coniecit Heinrich. In Schol. ad h. l. apud Rankium varia est Codd. lectio Τραχίνα, Θράκην, Τελχίνα.

v. 59. πατέρα ὄν] Puto hoc πατέρα Φον pronunciatum fere sonuisse πατεραυον. Certe Latini digamma per *v* vel *u* reddiderunt: ὕλη, ὕλφα — *sylva*, *sylua*.

v. 61. ἐν δίφρῳ] Martis, ut bene animadvertit Rankius. Conf. infra v. 109, 463.

v. 62. ὕσσοντες χηλῆσι, ut Hesiodeum, citant Suidas in v. ὄπλῃ et Schol. Aristoph. Ach. 740. Contulit iam Fulvius Ursinus Virgiliana III. G. 86, ubi item, ut hîc, morae impatientia in equis significatur, quemadmodum et apud Sidonium Apollin. Carm. XXIII. 331—338. In aliis animalibus irae est indicium. Infra v. 431 de leone ποσσὶ γλάφει. Conf. et Statium Theb. XI. 255.

v. 69. αὐτὸς γὰρ οἱ ἐπῶρσε β. Ἑρ.] Causa, cur hoc fecerit Apollo, exponitur infra v. 478 seq.

v. 70 citatur, ut Hesiodi ἐν Ἀσπίδι, ab Etym. M. 646, 41. ἰερόν id Apollini conditum ab Argonautis tradidisse Callimachum videas apud Hyginum P. A. II. 37; a Trophonio conditum prodidisse Heraclidem Ponticum ait Tzetzes ad h. l.

v. 71. καὶ αὐτοῦ] Fulgor oriebatur non tantum ab armis Dei, verum et ab ipso. Scilicet Deorum adventum vel praesentiam maxime fulgore agnoscere veteres credebant. Vide citatos iam ab Heinrichio Hom. Od. T. 36, H. in Cer. 278; Virg. Aen. I. 402, Heyniique Exc. XIII ad eum librum.

v. 74. Ἰολάου] Quod Herculi sociam ad pugnas operam Iolaus praestitisset, hinc Plutarchi adhuc aetate σύμβωμον Herculis Iolaum venerabantur, παραστάτην Ἡρακλέους ὀνομάζοντες. Vide Plutarchi Moral. p. 492 D. Festa Thebis celebrata Ἡράκλεια, τὰ καὶ Ἰολαία, memorat Schol. Pind. Ol. XIII. 148. Conf. Plut. in Pelop. c. 18.

v. 75 seq. exstant etiam Th. 152 seq., Ἔργ. 148 seq., unde, me iudice, potius colligas, aliquid inter tria haec carmina necessitudinis intercedere, quam cum Koeppenio versus eos h. l. resecandos. Conf. quae diximus in Comm. ad Th. l. c. et Rankium ad h. l.

v. 77. ὅς ῥα i. e. Hercules, cuius praecipua fuerat in superioribus mentio. Is novam pugnam sibi instare videns et huius et superiorum, quos exantlaverat, laborum causam confert in quoddam patris sui adversus Deos peccatum, ex communi scil. eius aevi persuasione, qua graviorum scelerum iudicia a Diis interdum in noxiorum posteros differri credebantur. Conf. Mitscherl. ad Hor. I. xxviii. 30 et III. vi. 1.

v. 79 seq. μετ' ἀθανάτους — ἤλιτεν] Dictum hīc μετ' ἀθανάτους pro εἰς agnoscendum et ferendum duxerunt Scholiastae, quibus adsensi H. Stephanus in Lex. p. 894 F et Heyn. ad Il. T. 265, neque repugnat Boissonadius. At, iudice Rankio, ita est contra usum epicae poësis usurpatum, ut nulla ratione ferri aut defendi possit. Nec mihi, quo defendam, suppetit exemplum, nisi fortasse unum hoc Il. N. 301: Ἐφύρους μέτα θωρήσσεσθον. Attamen in tanto Codicum μετ' hīc tuentium consensu acquiescendum nobis puto in notando, quod rarum et mirum videatur.

vv. 79—94 alius esse auctoris suspicato Thierschio (de Hesiodo p. 28) suffragatus in priore ed. Goettlingius, in altera post Hermannii monitum Opusc. T. VI. p. 194 recte sententiam mutavit, quem in primis movit, quod illa v. 78 βροτῶν πολὺ φίλτατε πάντων statim excipiens v. 95 ὧ φίλος, ἀλλὰ σὺ κ. τ. λ. prorsus langueret. Thierschium offenderat sortem suam deplorans Hercules, quod illi indignum hoc heroë visum. Sed bene animadvertit Rankius, potuisse heroëm quamvis fortem queri de ingruentibus sic semper sibi sine remissione laboribus, tum et tam arcte cohaerere verba Herculis cum Iolai responso, ut iis remotis etiam hoc delendum foret, atque ita abiectis omnibus, quae ad rem exornandam facerent, ipsa epicae poësis indoles prorsus exstingueretur.

v. 83. Ἰκετο δ' εἰς Κρείοντα καὶ Ἠνιόχην citat, ut Hesiodi, Schol. Soph. Antig. v. 1180 Brunckii, in quo versu Creontis uxor Eurydice vocatur. Hesiodum sequitur Schol. Homeri Il. E. 323.

v. 84. ἄρμενα vocabulum Hesiodeum. Vid. Th. 639, Ἔργ. 405, 540, 806.

v. 91. ἀλιτήμενον Εὐρυσθῆα i. e., ut Hesychius exponit, ἡμαρμένον, iniuriam, iniuriam, sc. in Amphitryonis familiam. Quod pro hac per se probabili Codicum fere omnium lectione Guietus ἀλιτήμερον rescribi voluit, idque adeo in contextum receperunt Gaisfordius et Dindorfius, quodque, magis etiam a Codicum lectione recedentes, Bentleius et ad II. T. 115 Heynius (T. VII. p. 632) Εὐρυσθῆ' ἡλιτόμηνον scribendum coniecerunt, ortum habuit ex concepta iis opinione, quam fuisse etiam Scholiastarum ad h. l. videas, obversatum hīc menti poëtae traditum ab Homero II. T. 98 seqq. mythum de Eurystheo ante iustum tempus edito, quo factum sit, ut servire ei Hercules deberet. At vero Hesiodus, aut quisquis Auctor fuit huius sane antiqui carminis, tum Herculis aerumnas, tum Iphiclis, erepta per Iovem ei bona mente, ἄτην ab altiore fonte repetentem Herculem facit, Amphitryonis peccato quodam, neque impositos novit Herculi ab Eurystheo labores, sed eum v. 94 dicentem inducit: αὐτὰρ ἐμοὶ δαίμων χαλεποῦς ἐπετέλλετ' ἄέθλους. Vide omnino, qui plenissime hanc quaestionem tractavit, Rankium.

v. 93 et seq. citat, ut Hesiodi, Stobaeus IV. 36.

v. 95. ἀλλὰ σὺ θᾶσσον ἔχ' ἡνία Φοινικ.] Haec dicens Hercules censendus est habenas, quas antea ipse tenuerat, Iolao tradere, simulque de curru desiliens arma inde, quae indueret, deinceps eximere, verba interim ea proferens, quibus excitaretur Iolaus, ut intrepide currum recta in obvios adversarios dirigeret. Sic si accipiamus, sublata erit difficultas, quae Hermannum l. c. p. 194 movit, ut vv. 95—101 esse alterius putaret recensionis, quae descriptionem armorum Herculis prorsus non habuerit. Thierschius, repetitione offensus vocabulorum ἔχειν et ὠκυπόδων ἵππων,

versus 95 et 96 ita abiiciendos censuit cum praecedentibus, ut versum 78 versus 97 excipiat; sed recte Goettlingius et Rankius monuerunt, frequentissimas esse tales apud Epicos repetitiones.

Ceterum tenendum est, Herculem et Martem ita quidem in propinquo (*οὐ τηλοῦ*, infra v. 118) fuisse, ut clamorem Martis, in vicino viae luco *περιμαινομένου*, fragoremque currus (*κτύπον*, v. 98) audire Hercules, quemque et arma Dei et ipse Deus fulgorem emittebant, videre posset; verum non eatenus in propinquo, ut non Herculi tempus esset inter colloquium cum Iolao arma expediendi induendique. Via, per quam vehebatur Hercules, Trachinem potius (vide infra v. 353) ducebat praeter Apollinis lucum, ex quo, ut tradit Schol. Pind. Ol. X. 19, consueverat Cycnus in praetereuntes impetum facere. Videtur id non iguorasse Hercules, qui inde instare sibi pugnam certum habens, ad eam in tempore se paraverit: et sane brevi post ex eo luco Cycnus cum Marte progressus appropinquanti Herculi se cum curru in ipsa via opposuit. Vide infra vv. 350 seqq.

Φοινικόβεντα pronunciandum, ut quadrisyllabum, *Φοινικοῦντα*. Nam secunda vocabuli syllaba haud dubie longa est.

v. 99. *περιμαίνεται*] Observatum iam Rankio, *περιμαίνεσθαι* apud Homerum frustra quaeri.

v. 101. *ἄαται* praesens est pro futuro, ut recte gl. Cod. Bav. apud Rankium. Hercules ex animi fiducia de re mox perficienda loquitur, ut iam locum habente. Hermanum Op. VI. p. 195 vere praesens opinantem hac sententia: *vel fortissimus satiatur aliquando pugna*, bene refutavit Goettlingius. Conf. et Rankius ad h. l.

v. 103 seqq. Nolens Iolaus Herculem nimium indulgere

opinionem, se ob aliquod Amphitryonis patris sui in Deo delictum illos sibi adversos habere, qui inde nullam ipsi difficultatem laborum remissionem darent: Immo, inquit, sane pater hominum et Deorum et tutelarum Thebarum Deorum Neptunus valde te honorant, qui huc in manus tuas adducant huncce validum et magnum virum; quo devicto multum gloriae reportabis.

v. 104. ταύρεος Ἐννοσίγαιος] Quamvis uno hoc loco existet epitheton Neptuni ταύρεος, non est, ut per se illud parum congrue tribui videatur. Neptuno in Boeotia, in primis Onchesti, culto immolatos tauros fuisse, atque in cognominatum eum ταύρεον, auctor est Tzetzes ad h. l., cuius fidem in hac re negemus causae nihil est, nec ferendum dubitandum, quin ita secundum antiquiores tradiderint. Memorantur ab Hesychio Ταύρια, festum Neptuni. Denique in nummis urbis ab hoc Deo dicti Posidonii, quae deinceps Paestum appellata, semper est tauri figura (vid. Mazocchi ad tabb. Heracl. p. 506); sive ratio huius rei et immolationum passim Neptuno taurorum (vid. Hom. II. Ψ. 403 sequens Od. Γ. 6; Pind. Nem. VI. 69; Virg. Aen. II. 202, III. 11 ubique Serv.) in eo quaerenda sit, quod ob vicina fere maris pascua Neptunum tam taurorum altorem crediderunt, quae equorum, a quibus Ἰππιος Ποσειδάων dictus, quae sententia est I. H. Vossii in Epp. Mythol. T. II. p. 276, sive causa haec fuerit, quod per mare primitus tauri in Graeciam advecti sive maris strepitus eum tauri mugitu, vel fluctuum littoribus invadentium furor eum tauri irruentis impetu comparatus rursus occasionem dederit, cuiusmodi sane quid in causa fuisse videtur, cur et fluvios, vehementiores duntaxat, tauriformes, certe taurinis cornibus praeditos sibi informarint. Vid. Graev. ad h. l.; Spanhemius de usu et praest. numism., Diss. VI. p. 396; Cuperus Obs. III. 16; Mitscherl. ad Horat. IV. XIV. 2

v. 105, ut Hesiodi in Scuto, citatur ex Cod. Havn. Etymologi M. in annott. Etym. Gudiano subiectis p. 933.

ὅς Θήβης κρ. ἔχει κ. τ. λ.] Chorus apud Aeschyl. in VII contra Theb. post *ῥυσίπτολιν* Thebarum Herculem, in primis quoque Neptunum, sed illum *ἴππιον*, invocat v. 130 seq. Schütz. Neptunum in Boeotia cultum cum Tzetze l. c. tradit etiam Eustath. ad Dionys. Per. v. 476, unde frequens etiam Neptunus in Boeotornum nummis. Vide illos apud Harduin. p. 35; Haym. Thes. Brit. tab. XXII. 2, 3; Eckhel. II. p. 197.

ῥύεται pronunciandum, ut disyllabum, *ῥῦται*. Vid. Heyn. Exc. IV ad II. A.

v. 107. *ἵνα κλέος ἐσθλὸν ἄρῃαι*] Maximopere Iovi curae fuisse honorem *Ἡρακλῆος Θηβαγένεος* tradere etiam videas Hesiodum Th. 530, ad quem versum memorandus nobis fuerat citans illum Schol. Sophocl. Trach. v. 112.

v. 112. *παῖδας* i. e. posteros, filium et nepotem.

Ἀλκείδαο] Pater Amphitryonis modo *Ἀλκαῖος* appellatur, modo *Ἀλκεύς*. Ab hac forma patronymicum est *Ἀλκείδης*. Conf. Heyn. ad Apollod. II. iv. 5 in nott. critt. p. 177.

v. 114. *τά σφιν πολὺ φίλτερα θοίνης*] Miror Heinrichium τὰ hīc explicantem ταῦτα. Rectius, ni fallor, ab Latine haec interpretatis acceptum redditumque *quae res*, ut in Graecis etiam intelligi potest *ἔργα*. Pluralis numerus pertinet ad plura eiusmodi certamina, quae loquentis animo obversabantur.

Apte cum sententia huius loci contulit Wolfius, quod ut Hesiodeum citat Polybius V. 2: *Αἰακίδας πολέμῳ κεχαρηότας ἢ ὅτε δαιτί*. Sed conferendum etiam viderat Gaisford. ad Fr. XLIX.

v. 120 seq. μέγαν ἵππον Ἀρείονα κυαν. πάντη ἀναστρωφᾶν.] Non unum Herculis currui iunctum Arionem fuisse tum res ipsa et constans in bigis consuetudo docet. tum supra arguunt vv. 96 seq. Sed maiori et praestantiori equo Arioni, promte ad aurigae regimen se convertenti, facile obtemperabat alter equus. Itaque praecipit Iolao Hercules, ut Arionem quoquoersum convertat pro exigente id pugnae ratione, ne scilicet, si fortasse ex curru pugnandum esset, in eo stans Hercules aliqua re, fortasse ipsius Arionis inter eum et Cycnum stantis magnitudine, impediretur, quominus libere telum in adversarium emitteret.

De Arione Schol. Ven. A. B. D. ad Il. Ψ. 346: τούτω διαγωνισάμενος Ἡρακλῆς πρὸς Κύκνον τὸν Ἀρεως υἱὸν καθ' ἵπποδρομίαν ἐνίκησεν ἐν τῷ τοῦ Παγασαίου Ἀπόλλωνος ἱερῷ. κυανοχαίτης Arion dictus etiam Antimacho in Thebaide, cuius versum servavit Pausanias VIII. xxvi. 5. At rutilus ei iubas tribuit Statius Theb. VI. 301, ubi splendida est huius equi descriptio, ad quam Barthium inspexisse non pigebit.

v. 122 integrum, ut Hesiodi ἐν τῇ Ἀσπίδι, citat Io. Philop. ad Aristot. Anal. Poster. p. 82, addens ad complendum sensum δύσατο. Postrema duo verba, ut Hesiodi, citantur in Homeri Ἐπιμερίσμοις apud Cramer. An. Ox. T. I. p. 417, 13.

Vt hîc, ita apud Homerum ubique initium armorum fit ab ocreis, quas fibulis circum pedes constringebant. Vid. Hom. Il. Γ. 330 ibique Heyn. Et debuit omnino fieri ab his initium, corpore nondum ab ceteris armis impedito, estque etiam circa reliqua arma induenda ordo, quem sequitur poeta, naturalis. Namque thoracem induere Hercules debuit, antequam ei iniiceretur ensis, e balteo (ἐκ τελαμῶνος, infra v. 221) pendens, et huic balteo superiniice-

retur alter, unde penderet in tergo pharetra. His peractis demum ita liberas manus habebat heros, ut posset dextra hastam arripere, sinistra sibi capiti galeam imponere et eadem denique scutum sumere.

ὄρειχάλκοιο Φαινοῦ] *Album orichalcum* vocat Virg. Aen. XII. 87, quod item recte ad splendorem trahas. Memoratur ὄρείχαικος etiam in Hom. H. in Ven. v. 9, non item in Iliade vel Odyssea. Multiplex autem et incerta est disputatio de hoc metallo. Veterum videas fuisse, qui nativum et e montibus erutum aes explicarent, favente utique etymologia vocabuli; fuisse, qui incendio sylvarum e variis metallis forte confusum dicerent; denique fuisse, qui ὄρείχαικον appellatum traderent, quod artifex quidam Oreus primus eius temperandi rationem invenisset. Vid. Festus in v. *Orichalcus*; Serv. ad Virg. l. c.; Schol. Apollon. Rh. IV. 973. Repertum in terris Orichalcum, sed reperiri longo iam tempore desiisse ait Plin. H. N. XXXIV. 2; itaque postea in locum nativi Orichalci aliud commenticium successisse, sed minoris pretii: vilius enim illud auro habitum, cum veri Orichalci pretium esset supra aurum. Vid. Plautus in Cureul. I. III. 45; Cic. de Off. III. 23; Sueton. in Vitell. c. 5; Philoponus l. c. et apud Diacon. ad h. l. Conf. de recentioribus Viri Docti ad Callim. H. in Laud. Pall. 19; Beckmann. ad Aristot. Mirab. Auscult. p. 132 seqq.; Heyn. ad Virg. l. c. Martinius in Exc. VII ad Ernestii Archaeolog. liter., quosque citat Boissonadius ad Philostr. Her. p. 602 et ad h. l.

v. 123. Ἡφαίστῳ κλυτὰ δῶρα] Plerosque Deos Herculi dona contulisse tradunt etiam Apollod. II. iv. 11, Diod. Sic. IV. 14. Sed illi thoracem eum accepisse dicunt a Vulcano, peplum a Minerva. Conf. ad Apollod. l. c. Heynius.

v. 124 est item, ut hîc, Il. A. 19.

v. 128. θήκατο δ' ἀμφ' ὤμ. ἀρῆς ἀλκτῆρα σίδηρον i. e. ensen e balteo suspensum. Conf. Il. B. 45, Λ. 29. Miror autem Viros Doctos non offendisse ad illud σίδηρον hîc de ens usurpatum, cum non modo apud Homerum passim ἄορ e Φάσγανον χάλκεον et παγχάλκεον dicantur (vid. Od. Θ. 403 T. 241, X. 79 seq.), sed etiam infra v. 221 memoretur ἄορ χάλκεον. Num igitur peculiare quid in Herculis ens obtinuisse statuendum est, ut, quemadmodum Chrysaor fuit ἄορ χρύσειον (Th. v. 283), sic illi fuerit σιδήρεον ut esset maior eius in caedendo vis, quam quidem illi aetate satis iam cognitam habebant? Itaque instrumenta ad secandum ferrea memorantur varia Il. Δ. 485, H. in Merc 41, 109, et videri potest in his Il. Σ. 34: δειδῖε γὰρ μ λαιμὸν ἀποτμήσειε σιδήρῳ, ensis adeo significari, quamquam si verba illa non, ut quidam Grammatici voluerunt, intelligenda sunt de Achille, metuente ne caesi Patrocli caput Hector abscinderet, sed de Antilocho, metuente ne Achille prae dolore ob mortem amici manum sibi inferret, etiam de cultro, qui in tentorio fuerit, cogitari potest. At certe ferri quoque usum iam in armis fuisse, hinc efficias, quod Telemachus Od. Π. 294 removeri procul a procorum convivio arma iubens, hanc adfert rationem: αὐτὸς γὰρ ἐφέλκεται ἄνδρα σίδηρος.

v. 129 seq. κοίλην δὲ περὶ σθ. Φαρέτρην κ. τ. λ.] Recte Guietus ad h. l. »Lorum, inquit, sive fascia, ex qua pharetra pendebat, prius in collum induebatur, et inde pharetra a pectore, ad quod posita erat, in tergum reiciebatur.' Apud Prop. II. ix. 10 dicitur *pharetra in humero iacere*.

Notat autem Wolfius ad h. l., si res ex heroum Homericorum consuetudine indicanda sit, pharetram cum sagittis ad *πανοπλίαν* non pertinere: at Herculi fortasse proprium hoc poëtam putasse et sagittas quatuor versibus exornare

voluisse. Sed quidni proprium hoc poëta putaverit? Num oblitus erat Wolfius, etiam Homerum iam Od. Θ. 224 seq. Herculis τόξα celebrasse, ut quibus maxime excelluerit, tum et Od. Λ. 607 arma et sagittas habens inducere Herculis εἶδωλον? Immo et per se credibile est, eum semper fere arcum et sagittas secum habuisse, et apud Apollodorum secundum antiquos poëtas saepissime iis usus traditur, ut ad-versus Hydram Lernaëam, Stymphalides aves, Geryonem, aquilam Promethei, Nessum.

Quod hîc, ut sagittarum, non item diserta arcus mentio facta est, facilem explicatum habet. Poterat arcus, in curru relictus, cito inde si res exigeret promi, sed non tam cito pharetra e loro pendens corpori aptari poterat eo modo, qui describitur v. 120 seq.

v. 131. θανάτοιο—δοτήρες] Ita dictum, ut Ἔργ. 356 ἄρπαξ θανάτοιο δότεира.

v. 132. δάκρυσι μῦρον, lacrymis maderant, poëtica, sed audacius dictum pro lacrymas ciebant, scilicet occisorum cognatis, unde et στονόεντες οἰστοὶ apud Homerum Od. Φ. 12, 60. De venenatis sagittis potius intelligendum ait Goettlingius, sed vereor ut Graeca verba id sinant.

v. 134. μόρφνοιο φλεγύαιο] Etym. M. p. 796 pr.: μόρ-φνοιο φλεγύαιο Ἡσίοδος Ἀσπίδι — τούτεστι μέλανος ἀετοῦ—tum recte φλεγύαιο dictum ait ἀπὸ τοῦ φλέγειν καὶ λαμπρὸν εἶναι. Hesychio et hinc Eustathio ad Il. N p. 933, 26. φλεγύαις exponitur ἀετὸς ξανθός, Suidae simpliciter γένος αετοῦ. Epitheton aquilae μόρφνον tribuit Homerus Il. Ω. 316, quod ab aliis exponitur *celer*, ab aliis *niger*, ab aliis *perniciosus*. Scilicet incerta est, ut origo vocabuli, ita significatio. Ab Aristotele H. A. IX. 32 (22 Schneid.) et

hinc Plinio H. N. X. 3 inter genera aquilarum recensetur *μόρφνος*, cui nomen fuerit etiam *πλάγγος* et *νηττοφόνος*.

v. 136. Legitur idem Il. Γ. 336, O. 480, X. 123, ut videatur in tali re poëtis pene solemniter fuisse.

v. 137. *ἀδάμαντος* i. e. ἐξ *ἀδάμαντος*, *ἀδαμαντίνην*. Apud Homerum nulla fit *ἀδάμαντος* mentio. Sed exstat illa apud Hesiodum "Εργ. 147, Th. 161 et 188, ut infra quoque v. 231, addito epitheto *χλωροῦ*, ubi Heinrichius vertit *in aere pallido*, sicut hîc aeream fuisse vult galeam. Goettlingio *ἀδάμας* habendus videtur in numero ficticiorum metallorum vel incognitorum posteris. Itaque reprehendit Blomfieldium in Aeschyli Prom. 6 *ἀδαμάντινος* reddentem *ferreus*, qui tamen non omnino temere provocavit ad Hygini fab. CXLIV, ubi dicitur Prometheus in Caucasu illigatus *clavis ferreis*. Conf. et Schol. Aeschyli d. I. v. 64. In ferrum utique optime convenit Th. v. 161 tributum *ἀδάμαντι* epitheton *πολιοῦ* (conf. Il. I. 366, Ψ. 261, Od. Ω. 167.), videturque ipsum nomen *ἀδάμαντος* metallum significare durissimae naturae, quale est ferrum. Vid. Th. 864. Attamen Tzetzae *ἀδάμας* non metallum, sed *λίθος ἐστὶν ἀδάμαστος*, et sic Proclo quoque visum ad "Εργ. 147, quo loco sane rei ratio hand repugnat prorsus. Sed e lapide galeam h. l., vel falcem Th. 162, quis est qui informare sibi possit?

vv. 139—318 describitur clypeus Herculis, cuius artifex, ut Achillis clypei apud Homerum, fuisse Vulcanus traditur versibus 297, 313, 319; ita ut mirum videri nequeat, si in eo multa fuisse memorantur *Θαύματα*, res eiusmodi, quas nulla humana ars exhibere potuit. Profecta illa ab ingenio poëtae facile concedimus; at non item, eum in hac

clypei descriptione omnia ex suo ingenio promississe; neque ulla carmen hoc condentis vel oculis subiecta vel animo obversata fuisse humanae artis opera, quorum exemplum in informando sibi Herculis clypeo sequeretur. Quousque processerit ars Graecorum in talibus iam illo tempore, quo composita haec clypei descriptio, ignoramus iuxta atque ipsam conditi carminis aetatem. Quo recentior haec habeatur, eo probabilius fit, poëtam ex iis, quae efficta in aequalium clypeis vidisset, proficere potuisse, erecto iam tum in ornandis clypeis Graecorum studio, neque, ut credi par est, minore in iis quam in arca Cypseli se prodente artificum industria. Sed potuerunt etiam apud antiquiores minusque cultos adhuc Graecos multa exterorum artis opera in notitiam venire, cum apud Aegyptios, Assyrios, Phoenices, inque variis Asiae minoris regnis et civitatibus iam valde antiquo tempore haud infelicem in effingendis vario modo rerum simulacris operam extitisse, magis magisque in dies manifestum fiat, ut vel illa aetate poëta in efformandis sibi talibus habere exempla, quae sequeretur, potuerit; sicut Homerus etiam in efformando sibi Achillis clypeo, tot mira arte effictis imaginibus ornato, cum alias in Iliade magis robusti quam ornati clypei memorentur, indicio, ni fallor, Homeri aevo longe minus frequentem illum ornatum fuisse, quam fuit postea cultiore iam Graecia.

Cum igitur vero simile videatur, describentem Herculis clypeum poëtam tale quid descripsisse, quod arte humana effici atque exhiberi potuerit, ceterum additis ex ingenii fictione admirandis iis, quae artificis Dei opus decere ipsi videbantur; cumque constet insuper e versibus 236 et 270, eum clypei recensentem imagines certam aliquam earum dispositionem animo praesentem habuisse, quamvis in indicanda illa parcus fuerit, non est, ut operam plane lusisse videantur, qui, quomodo fuerint in Herculis clypeo memo-

ratae imagines dispositae, aliqua ratione nobis evidentius facere sunt conati; de quorum iam conatibus dicendum.

Effigiem igitur clypei Comes de Caylus, qualem ipse e poëtae carmine animo conceperat, delineatam atque hinc aere expressam edi curavit in Academiae Regiae Francicae Inscriptionum Tom. XXVII. Sunt in ea circa mediu orbem, in quo draco, Eris aliaque figurae, concurrente ad illum ab ambitu clypei Oceano, diversae duodecim areae, exhibentes totidem descriptas in carmine imagines I. aprorum et leonum pugnam; II. Lapitharum et Centaurorum, auspiciis Marte et Minerva, pugnam; III. super nubes, concilium Deorum; infra, mare cum piscibus iuxta adsidente piscatore; IV. Perseum et Gorgones; V. urbem obsessam; circa occisorum corpora *Κήρας*; VI. Deorum *Ἀχλύν*; VII. septem portarum urbem, inque ea nuptias; VIII. circa muros exercitium equestre; IX. messem; X. vindemiam, circaque eam vindemiatorum opera, laetitiam ludos; XI. venationem leporum; XII. curule certamen d tripode. Sed, aut fallor, aut diligentius lecto carmine facile cuique apparebit, in illa dispositione contra poëta mentem multa, quae ille coniunctim sibi informaverat ab se invicem divelli; alia rursus coniunctim exhiberi quae coniuncta eum voluisse vix putes, ut omnino adserendum videatur illam Caylusii dispositionem improbandam. Schlichtegrollo, *Ueber den Schild des Herakles*, p. 112 seq.

Atque hic quidem in ea disputatione, edita Gothae 1788^o, novam ipse iniiit rationem, multis partibus haud dubio meliorem (conf. Millin, *Dictionn. des Beaux-Arts*, T. I. p. 147) sed vitiosam in eo, quod contra veterum Graecorum in clypeis morem formam *ἀσπίδος* fuisse ovatam statuit. requiri id ratus ad praebendum singulis imaginibus locum. Probabiliter utique duodecim serpentes (v. 160 seq.), quorum nullam ferme rationem Caylusius habuerat, ita inte

se implicatos finxit, ut in medio clypeo draconem et Erin quasi corona cingerent; neque absurde porro statuit, esse in descriptione progressum a medio orbe poëtam ad alterutrum latus; quod, si dextrum fuerit, primam aream habuerit exhibentem aprorum et leonum pugnam, proximam huic, versus inferiora clypei, Lapitharum et Centaurorum pugnam, auspicius Marte et Minerva; hinc aream, in qua Apollo, Musae, Deorumque in Olympo conventus; deinde eam aream, in qua portus et delphines; porro illam, in qua Perseus et Gorgones; supra hanc (v. 236) illam, in qua urbs obsessa, pugna ante eam, Κῆρες, Parcae, Ἀχλὺς; proximam ei (v. 270), de circumiectu orbi medio, septimam, in qua pacata urbs cum omnibus pacis in ea vel circa illam operibus, ad quorum recipiendam imaginem fere omnis superior clypei pars vacarit. Voluit autem Schlichtegrollus (neque hoc absurde) omnia in clypeo sic fuisse disposita, ut imagines singulae recto figurarum statu in adspectantium oculos incurrerent, neque ad illud, ut in Caylusiana effigie, opus esset conversione clypei.

Verum enim vero neque rotunda clypei forma per se obstitit, quominus idem illud, quod Schlichtegrollus voluit, obtineri potuerit sine clypei conversione. Certe obtinetur id secundum Hermannii rationem, quam exposuit in Goettlingianae editionis Hesiodi censura, Opp. T. VI. p. 204 seqq. Ei scilicet ibi p. 212, ut simplicissima, ita maxime vero similis videtur rotundi clypei divisio in quatuor areas, quarum pro variis carminis recensionibus variaverint imagines, ut in arcis vel fuerint

Urbs obsessa

Urbs pacata

Mars.

Pallas.

vel

Vita Deorum beata

Hominum opes (?)

Lapithae et Centauri.

Apris et leones.

Tum ut in medio clypeo, item pro variis recensioibus, Φόβος fuerit cum comitatu suo, vel draco, vel Perseus. Sic sane nihil impedit, quominus imagines singulae recto figurarum statu sese adspectantium oculis obtulerint; sed iis, qui, ut in artis opere, elegantiam requirerent, id certe, quod prioris recensiois esse voluit Hermannus, vereor ut placere potuerit, in superiore parte clypei innumerae imaginum figurae, in inferiore duae tantum, Mars et Minerva. Tum opinio illa de variis recensioibus ut nullo idoneo nititur fundamento, nisi id quaeras in statuendo quaternario arearum numero, ita quo probabilis aliquo modo redderetur, Hermanno necessitatem imposuit multa in carmine novandi, nunc transpositis, nunc mutatis, nunc reiectis versuum haud paucis.

Ceterum fecisse videtur ipsa illa opinio, ut nullam Vir egregius habendam rationem esse putaret aliorum circa hanc rem industriae, cum tamen post Caylusium et Schlichtegrollum eam quoque dedita opera tractasset ingenio pariter ac doctrinae laude spectatissimus Vir Welckerus, in Dissertatione de Homericis Achillis et Hesiodeo Herculis clypeo, edita Goettingae a. 1818 in *Zeitschr. f. Gesch. und Ausleg. der alten Kunst*, p. 553 seqq.

Optime usus hic loco Aristidis T. I. p. 99 ed. Oxon., ubi meminit ἐπ' ἀσπίδος κύκλων εἰς ἀλλήλους ἐμβεβηκότων, explente illos medio quinto εἰς ὀμφαλὸν (ad quae Schol. in ed. Dind. T. III. p. 32: ἴστεον ὅτι τὸ παλαιὸν αἱ ἀσπίδες κυκλοτερεῖς ἦσαν καὶ πέντε τοὺς σύμπαντας κύκλους εἶχον μέχρι τοῦ ὀμφαλοῦ, εἴτε ἐκ σφυρηλάτου χαλκοῦ, εἴτε ἄλλως πως ἐν χρώματι) — hoc igitur loco usus Welckerus talem etiam Herculis clypeum sibi informavit orbicularem, quintuplicem, quinque laminarum orbibus, alio super alium impositis (ἐμβεβηκόσι), decrescente sic earum orbe, ut media atque altissima tota, ceterarum autem non nisi extrema

cuiusque ora conspiceretur, quæ conspicuae partes totidem distinctae essent areae recipiendis figuris; ipsae autem inductae prima circa mediam gypso, altera ebore, tertia electro, quarta auro. Πύχας igitur accepit, ut apud Hom. Il. H. 247, γ. 270, damnata I. H. Vossii et aliorum interpretatione. Super dracone in medio, cingente eum ex implicatis inter se serpentibus corona, consensit cum Schlichtegrollo. Imagines autem in arcis circa hanc fuisse duodecim voluit: I. pugnam aprorum et leonum; II. Lapitharum et Centaurorum pugnam, instigantibus eos Marte et Minerva; III. Apollinem, Musas, Deorum in Olympo coetum; IV. portum, delphines, piscatorem; V. Perseum et Gorgones; VI. urbem obsessam; VII. urbem beatam; VIII—XI. quatuor anni tempestates, arationem, messem, vindemiam; XII. curule certamen, proposito praemio. Has autem imagines sic distribui posse censuit in arcis, ut media duas urbes exhiberet, praecedens eam interior imagines II—V, sequens mediam exterior imagines VIII—XI; inter has autem insigniores, quo melius ab se invicem distinguerentur, duo parvula relicta intervalla fuerint, quorum unum primae imaginis feras uno ordine incedentes, alterum imaginem XII, curule certamen, repraesentaverit. Ceterum dubitanter haec proposuit, fassus imagines VIII—XII posse etiam cum beatæ urbis imagine coniungendas censi, nec certum sibi videri ipsius poetæ menti satis clare semper observatum fuisse illud, quod ponere ac describere vellet totum, eiusque partium inter se nexum et rationem; incertum quoque esse, an non quaedam ab aliena manu in carmen venerint.

Aliquanto maiore cum fiducia postea in eadem hac re versatus est desideratissimus Vir K. O. Muellerus, cuius exstat archaeologica vindicatio scuti Herculis Hesiodæi in *Zeitschr. für d. Altherthumswissenschaft.*, a. 1834, p. 882 seqq., vel in *Kl. deutsche Schrift.* T. II. p. 615—634. Is,

a Welckero super significatione vocabuli πτύχες dissentiens (vide infra ad v. 143), ceterum item, ut ille, in clypei orbe omnes areas orbiculatim fuisse statuit dispositas, mediam, in qua draco circum se habens ex implicatis inter se duodecim serpentibus coronam, illi autem mediae proximam, in qua pugna aprorum et leonum; circum hanc inde latioris orbem areae, cuius fuerit in superiore parte Perseus cum Gorgonibus, in inferiore conventus Deorum, in dextra Lapitharum et Centaurorum pugna, praesentibus Marte et Minerva, in sinistra portus; illi inde areae circumiectam latissimam, cuius superior pars urbem obsessam atque omnes belli miseras, inferior pacatam urbem cum omnibus pacis artibus exhibuerit, cui imaginum dispositioni consequens fuerit, ut omnia, quae ad terrorem incutiendum facerent, ad quod multa in clypeo comparata fuerunt (vid. vv. 149 seq., 162 seq.), ita fuerint in superiore clypei parte collocata, ut prae ceteris maxime adversariorum oculos ferirent; quo melius autem distinguerentur ab se invicem areae, fecisse tum varium inductum iis splendidum colorem (v. 141 seq.), tum quas poëta dixit πτύχαις, ita discurrentes inter areas, ut alteram ab altera separarent, cingente omnes illas in clypei ambitu Oceano. Fateor equidem hanc Muellerei rationem mihi, ut Rankio, prae ceteris maxime probabilem esse visam. Secutus quoque in multis eam, qui plastico opere clypei imaginem exprimere studuit Schwanthalerus (vid. *Kunstblatt*, 1840, n^o. 48), item qui postea aliam in Monacensi conventu exhibuit Widemannus (vid. *Kunstblatt*, 1843, n^o. 19), sed hic quidem liberius in ea re versatur, ita ut hanc imaginem suam magis ad artis plasticae leges quam ad poëtae descriptionem conformaret, multa ibi memorata ommitteret, alia ex suo ingenio memoratis adderet, in quo ut nimiam eum libertatem sibi indulsisse censemus, ita

facile adsentimur Goettlingio ad h. l., in iis, quae poëta memoret, multa esse eiusmodi, quae nemo artifex aliquo modo vel exsculpere vel delineare possit.

v. 139. *χερσί γε μὲν σάκος εἶλε*] Ad praegravem clypeum ex curru tollendum opus Herculi fuit ambabus manibus.

παναίολον, *omni ex parte varium*, sc. metallorum diverso, tum et eboris colore. Sic est *ζωστήρ παναίολος* apud Hom. II. Δ. 188, ubi vid. Heyn. Probabiliter autem Muellerus l. c. varia materiae genera, de quibus agitur v. 141 seq., sic disposita fuisse in clypeo cōniecit, ut mediae proximaeque areae planities e gypso, sequentium prior ex ebone, altera ex electro, extrema in ora circuli ex auro fuerit.

v. 141. *κύκλω*] i. e. *ἐν κύκλω*, *per totum clypei orbem*. Conf. Hom. II. Α. 33, M. 297. Erat Herculis clypeus *ἔκυκλος*, ut aetate illa omnes Graecorum, teste Homero II. E. 453. Conf. Schol. Aristid. l. c.; Eustath. ad II: p. 828, 55, p. 996, 23; Etym. M. p. 157, 13 seqq.; Serv. et Heyn. ad Aen. III. 637.

τιτάνω] Tradit Suidas in v. sic dici *γύψον* e lapide perusto, quem seriores *ἄσβεστον* dixerint, itaque *τίτανον* Hesychius in v. *ἄσβεστον* exponit, addens alios sic vocare *τὸ γύψου χρίσμα*. Planus Tzetzes ad h. l. *τινὲς μὲν γύψον μετὰ λευκοῦ ὤσῃ*. Certe quoddam fuit temperamentum calcis. Conf. Schneider ad Nicandri Alexiph. v. 43 et in Eclog. physic. 89. Ignorat *τίτανον* Homerus.

λευκῶ τ' ἐλέφαντι] Multum iam Homeri temporibus fuisse eboris usum in Graecia ad varia equorum, armorum, aedium, utensilium ornamenta, arguunt II. Δ. 141 seq., E. 583, Od. Δ. 73, Σ. 195, T. 56, Φ. 7, Ψ. 200, ut profecto mirandum non sit, quod etiam inter clypei decora h. l. memoratur ebur, quamobrem haud

capio, cur illud hoc loco memoratum Heynio in Nov. Comm. Soc. Reg. Goetting. T. I. P. II. p. 111 visum sit a summa vetustate abluere.

v. 142. ἤλεκτρον] Erat, ut tradit Pausan. V. XII. 7, ἤλεκτρον ἀναμεμιγμένος ἀργύρῳ χρυσός. Frequentatam autem hanc temperaturam fuisse Sardibus, colligas ex Sophoclis Antig. v. 1037, ubi conf. Schol. Fuisse autem aliud fossile electrum, aliud cura factum, auctor nobis est Plinius H. N. IX. 40, XXXIII. 23. Conferre iuvabit I. H. Vossium ad Virg. G. III. 522 p. 663; Buttman. in Lexilogo Vol. II. Fit huius ἤλεκτρον mentio etiam apud Hom. Od. Δ. 73, ad quae videndus Eustath. p. 1483, 24 seq.

ὑπολαμπές ἔην, *sublucebat*. Scilicet gypsi, eboris, electri minor erat splendor, quam χρυσοῦ φαεινοῦ λαμπομένου. Vocabulum ὑπολαμπής alibi frustra quaeras. Simile ὑφίσσων infra v. 258. Ceterum probabiliter Heyn. ad Il. T. 398 huc referenda censuit vitiosa illa apud Apollon. in Lex. ad v. ἤλεκτρῳ παρά τὴν τοῦ ἤλεκτροῦ οὐσίαν, περὶ αὐτοῦ φησιν ἤλεκτρῳ ὑπολάμπεθ'.

v. 143. κυάνου δὲ διὰ πτύχες ἠλήλαντο.] Κυάνου Theophr. de Lapid. (p. 399 ed. Heins.), cui sua debuit Plin. H. N. XXXIII. c. ult., duo fuisse genera dicit, nativum et facticium. Erat, ut iidem auctores tradunt, nativum metallica arena colore nigricante splendido. Videntur ea iam antiquitus ita ferrum imbuisse, ut inde *caerulei* (sic Latine κύανος dicitur) splendorem illum nigricantem contraheret. Certe hoc sensu accipiendum, ubi Il. Λ. 24 in thorace Agamemnonis memorantur οἴμοι μέλανος κυάνοιο, Od. H. 87 in parietibus aedium Alcinoi θριγκὸς κυάνοιο. Iam, quales apud Homerum in Agamemnonis thorace fuisse dicuntur οἴμοι, tales fuisse videntur in Herculis clypeo πτύχες,

ab explicante Diacono non male redditae *συρμάδες μέλανος ἐγγεγραμμέναι*, ad visum utique in clypei superficie patentes, non laminae altera alteri superimpositae, quibus componi scutum solebat, quasque Homerus *πτύχας* dixit locis supra citt. Alio ducit h. l. *διηλήλαντο*. Itaque probabiliter coniecit Muellerus, ductas fuisse per clypeum ad magis distinguendum ab se invicem illas, v. 141 seqq. memoratas, vario colore areas. Puto autem equidem eas, quo evidentior esset distinctio, vel in clypei superficiem recessisse, vel ex ea prominuisse, quando sane appellatio *πτυχῶν* iis optime convenerit, ut in montibus pars vel depressior vel eminentior, quales sunt in vestibus plicae, passim *πτύξ* dicitur. Vid. Od. T. 237, H. in Cer. 176, in Merc. 326, 555, in Apoll. 269. Temere igitur, etiam Rankio iudice, ob usum vocabuli non Homericum, poëtae versum abiudicavit Heynius ad Il. Σ. 481.

v. 144. *ἐν μέσσω δὲ δράκοντος ἔην φόβος*] Pro *ἐν μέσσω Φοβερὸς ἦν δράκων* poëtica et epice dictum, quo ipso praestat alteri lectioni, vel, ut Hermanno dicitur, recensione *ἐν μέσσω δ' ἀδάμαντος ἔην φόβος*, quam item extitisse arguunt haec Tzetzae in Schol. ad h. l.: *σωματοποιεῖ τὸν φόβον ἐνταῦθα, ὡς ἂν ἐν τῷ μέσσω ἐξ ἀδάμαντος ἦν, οὐδαμῶς δυναμένου ῥηχθῆναι*, ut item in Monacensi Tzetzae scholio additur: *γρ. ἐν μέσσω δ' ἀδάμαντος*. Pro hac lectione pugnans Rankius: »Primum, inquit, nexus »sententiarum fere postulat, ut materia commemoretur, »unde prima imago constiterit. Ac totum scutum si ubique »et gypso et ebore et electro et auro splendebat, praeclare »convenit, quod mediam partem ait alio fuisse colore praeditam aliaque ex materia eaque firmissima factam. Deinde »vero propter ea, quae sequuntur, de dracone vix cogitari »potest. Paulo post enim (vv. 161—167) invenimus ser-

»pentum imaginem accurate descriptam, ut imaginem tan-
 »similem antea potuisse fingi vix verisimile videatur. Tum
 »vero de serpentibus apte dici non possunt, quae de dentibus
 »et fronte v. 146 et 147 enarrantur.” Ad postrema haec
 obicere mihi liceat, similitudinem imaginum, quam notat
 Rankius, non ita apparere, si distinguantur h. l. δράκων,
 qualis Latinis etiam *draco* dictus, et infra v. 161 memo-
 rati ὄφεις, *serpentes*. In magno draconis capite locum omni-
 no habuit μέτωπον; suntque de dracone h. l. dicta v. 145
 seq. tam similia his, quae apud Ovid. *Metam.* III. v. 33 seq.
 leguntur: *Ignem micant oculi — triplici stant ordine dentes*,
 ut Latino poëtae obversatus videatur hic nostri locus. Quod
 autem attinet ad illa, quae de nexu sententiarum dixit
 Rankius, observari velim priora pertinuisse ad splendida
 illa varii generis, quibus obducta erat clypei superficies,
 non ad imagines seu figuras, quales e gypso certe nullae
 fuerunt. Ex quam illae materia fuerint, aliquando qui-
 dem, sed non ubique narrantem videas poëtam. Provocat
 Rankius, quo firmetur h. l. φόβος, ad exemplum Homeri
Il. E. 739, sed ibi verba ipsa ἦν πέρι μὲν πάντη φόβος
 ἔστεφάνωται non esse de persona φόβου cogitandum ar-
 guunt. Fuit utique persona φόβου in Agamemnonis clypeo,
 quem exhibuit arca Cypseli, teste Pausania V. XIX. 4, ad quem
 item Rankius provocat, largiorque non ineptam in herois
 scuto fuisse talem imaginem, praesertim ita, ut in arca
 Cypseli expressam. Namque h. l. nisi sequentia accederent,
 vix cuiquam in mentem veniret de prosopopoeia cogitare,
 videnturque mihi ipsa illa, quae sequuntur, minus in
 φόβου personam quam in draconem convenire. Ceterum
 fatetur ipse Rankius, draconem in medio scuto positum
 per se non ineptum esse, et draconem in scuto Menelai
 pinxerat Polygnotus, ut refert Pausanias X. XXVI. 1, citatque
 similia exempla Welckerus l. c. p. 574.

v. 145. ἔμπαλιν-δεδορκώς, *torva tuens*, ut bene redditum
a Zamagna.

v. 146. ὀδόντων-λευκὰ θεόντων] Alborum dentium series significatur. Contulit iam Graevius ποίην χλωρὰ θέουσαν in Herodis Attici Consecrat. saepti v. 24, postea Heinrichius Oppiani Hal. III. 283 πλωτῶν γένος ὑγρὰ θεόντων. Citantur ab eodem, qui hunc usum verbi θέειν illustrant, Jacobs. Ann. ad Anth. Gr. Vol. II. P. II. p. 379, Eichstaedt. in Quaestt. philol. p. 32.

v. 147 seq. ἐπὶ δὲ βλοσυροῖο μετώπου κ. τ. λ.] Colli-
gendum ex his videtur, draconis caput ex clypeo promi-
nisse umbonis instar. Super illud autem volans, item, ut
videtur, obversa in hostem, efficta erat Dea Ἔρις, Discordia.
Est haec etiam in Palladis aegide apud Homerum Il. E.
742. Goettlingio non est ἔρις hīc persona, sed per draco-
nis faciem quasi volitans (expressus ea) bellandi furor!
Neque Welckerus p. 575 hīc personam agnovit, ut neque
agnoscenda visa est Muellero l. c. p. 884. Adsentirer, si
memoratus esset Φόβος, ut apud Hom. l. c. Tum, ut recte
ait Rankius, κορύσσουσα κλόνον ἀνδρῶν, nisi de Dea sermo
est, non intelligitur. Conf. huius loci, ut videtur, me-
mor Q. Calaber V. 31 seq.

v. 148. Ad haec d'Orvillius, cuius dictata ad Scutum
mecum communicavit doctissimus atque humanissimus Vir
Bergmannus: »Intelligitur ὡσεὶ, quasi, quamvis neque isto
»opus est effugio. Optimi poëtae in picturis descri-
»bunt res pictas etiam in motu, et quidem vario, quasi
»irent ex loco in locum, quasi alternatim aliquid facere
»possent, quasi essent animatae: quare Clerici et aliorum
»sunt futiles crises, qui poëtam reprehendunt quasi exce-

»dentem rerum naturam. Ita Virgilius in scuto Aeneae, »ita Homerus in scuto Achillis, ita Theocritus in poculo »pastoris Id. I, et alii in aliis picturas mobiles exhibent.» Vid. etiam Obs. Misc. Vol. I. T. 1, Achillem Tatium Lib. V. c. 1.

κορύσσουσα κλόνον ἀνδρῶν] Sic infra v. 198 μάχην ἐθέλουσα κορύσσειν.

v. 151. τῶν καὶ κ. τ. λ.] Similia de caesis in bello exstant apud Homerum Il. A. 3 seqq. Alia autem hīc rei enunciatio. Ceterum satis inepte recepta haec in Caylusianam clypei effigiem, quasi ipsa quoque in eo fuerint exhibita.

v. 152. περὶ ῥινοῖο σαπέισης, pelle, quae circum ossa erat, putrefacta. Verbum περισήπεσθαι alibi non exstat, κατασήπειν legitur Il. T. 27. ῥινός de pelle fem. gen. usurpatur etiam apud Euripidem in Rheso v. 780 ed. Matth. et Apollon. Rh. II. 58.

v. 153. Σειρίου ἀζαλέοιο sc. ὄντος, Sirio ardente. Genitivus est, rei tempus indicans, ut in νυκτὸς, χειμῶνος, θέρους. Conf. Matthiae Gr. Gr. § 378. 2. Est autem hīc etiam, ut infra v. 397 et Ἔργ. v. 417, incertum, sitne Σείριος de sole, an vero de canicula dictum. At certum est, effectum hīc describi per caniculae aestum caesorum cadavera torrentis solis, iisque putredinem accelerantis.

v. 154 seq. ἐν δὲ Πρόϊωξίς τε κ. τ. λ.] Videtur poëta has figuras sibi informasse item in media clypei area circa vel pone prominentiorem Discordiam dispositas, ut consuetum exhibentes eius comitatum. Quod autem tales personae vix potuerint aliqua arte satis clare exprimi, hinc

Welckerus *ibid.* p. 576 non minus hos duo versus, quam quatuor sequentes poëtae abiudicandos statuit. Sed dicendum potius, poëtam hîc magis suo obversatas animo imagines, quam quod exprimere possit artifex, secutum. Conf. supra d'Orvillius. Ceterum est, ut recte monuit Heinrichius, *πρόϊωξις persecutio victoris, παλίωξις propulsatio victi.* Homericum hoc vocabulum (vid. *Il. M. 71* ibique Heyn.), non item alterum.

v. 155 Ἄνδροκτασίη τε δεδήει sic accipiendum, ut *Il. Υ. 18 μάχη—δεδήει*, *Od. Υ. 353 οἰμωγῇ δεδήει* i. e. fervebat, acris et vehemens erat.

vv. 156—159 exstant etiam apud Hom. *Il. Σ. 535* seqq., unde plerique VV. DD. huc translatos opinantur. Heynius autem ad eum locum illos magis esse censuit Hesiodae venae, quam Homericae. Sed certe hîc minus commode memoratur Ἔρις, cuius mentio iam facta supra v. 148. Apud Hom. l. c. v. 535 pro ἔθνεον, quod h. l. exstat, est δμίλεον, et sic versum citat Plutarchus adv. Coloten p. 1113 A, a quo citantur item versus h. l. 158 et seq. in Quaest. Platon. p. 1010 E, utroque loco non addito poëtae nomine. Quod a Grammatico in Crameri *Anecdd. Ox. I. p. 55* ἔθνεον ut Hesiodeum verbum citatur, pertinere potest ad versus infra vel 210 vel 257 vel 286. Vtrius poëtae locum Philostr. *Iun. Imag. c. 10* (p. 878) respexerit, pariter incertum est. Reiectis autem quatuor his versibus, proxime sequentes duo ad memoratam v. 155 Ἄνδροκτασίην referendi erunt.

v. 160. *καναχῆσί τε βεβρυχυῖα*] Scilicet vultus ita effictus erat, ut vehementer clamantis.

v. 161—167. Nova imago: serpentes duodecim. Quod enim v. 161 ὀφίων κεφαλαί memorantur, non ita accipiendum, quasi tantum capita serpentum in clypeo fuerint: nam contrarium liquet e v. 167, ubi diserte memorantur νῶτα δρακόντων, qui iidem sunt atque hîc ὄφεις, serpentes: sed seorsum, ut puto, memorantur capita, quod illa ex clypeo exstantia et obversa hostibus praecipuum terrorem habebant (v. 162 seqq.).

v. 164. τῶν καὶ ὀδόντων μὲν κ. τ. λ.] Illud τῶν Rankius ad φύλ' ἀνθρώπων retulit, quorum dentes crepuerint praetimore. Sed sic languet καὶ, quod vim habet, si dicatur ortus terror et ex anguinorum capitum horrendo aspectu, et vero e dentium stridore (καταχῆ), quem pugnante Hercule angues ederent, quasi prae ira dentibus infrendentes, ut Achilles apud Hom. Il. T. 365. Conf. et Apollon. Rh. II. 281; Virg. Aen. III. 664. Goettlingius capita serpentum ita scuto infixam fuisse putat, ut thysanorum instar propendula moverentur cum scuto sublato et ultro citroque moto, atque hinc effectum esse stridorem dentium collisis faucibus. Non nego equidem potuisse aliquo huiusmodi artificioso (διὰ τινος μηχανῆς, ut dicitur in Schol. paraphr.) motum et crepitum serpentum dentibus conciliari. Sed tenendum est, poëtam illa non artis humanae opera, sed Vulcani θαυματὰ ἔργα nobis proponere.

v. 165. τὰ δὲ δαίετο θ. ἔργ.] Inepte Diaconus explicat: μεμερισμένα ἦσαν καὶ οὐ συγκεχυμένα, quem tamen Heinsius, Graevius aliique secuti sunt. Melius Scholia paraphr. apud Rankium ἔλαμπον ὡσπερ πῦρ καιόμενον καὶ λάμπον. A Gueto quoque expositum καίετο, paulo languidius a Bas. interprete redditum lucebat. Magis convenit quod Virgilius Aen. X. 262 Aeneae clypeum, item a Vulcano factum, ardentem dicit.

Versum 166 seq. ob oculos habuisse videtur Virgil. Aen. V. 87 seqq. Quod cyani color in serpentum tergis memoratur, facere mihi videtur ad firmandam Schlichtegrolli et Muelleri coniecturam, implexa inter se terga illa mediam aream, in qua draco, quasi corona cinxisse, ut in Hippomedontis clypeo apud Aeschylum VII contra Th. v. 497, in clypeo Aventini apud Virgil. Aen. VII. 658, nec non alteram coniecturam Muelleri, *κυάνου πτύχας* distinguendis ab se invicem arcis inserviisse. Sic enim ad mediam aream a proxima distinguendam *πτυχὸς* vicem praestitit illa ex implicatis inter se serpentibus corona, simili ac ceterae *πτύχες* colore; videnturque mihi media clypei, si sic informemus nobis, haud fuisse elegantiae sensum habente artifice vel, si mavis, poëta indigna, nec superesse causam, cur in posterum quis cum Hermanno ad memoratos post draconem serpentes offendat.

vv. 168—177. Nova imago: suum sylvestrium s. aprorum et leonum pugna. Apud Homerum Od. Λ. 611 in Herculibus balteo similiter fuisse dicuntur *ἀγρότεροί τε σύες χαροποί τε λέοντες*. Exstat apud eundem Il. Π. 823 seq. descripta aprī et leonis pugna, sed non ita, ut dici possit inde profecisse poëta h. l.

χλούνων] In magno veterum super origine et significatione huius vocabuli dissensu, in quo exponendo multus fuit Heinrichius ad h. l., mihi adhuc standum videtur cum illis, quibus *χλούνης* exponitur *χλοεύνης*, ἐν χλόῃ εὐναζόμενος. Vid. Apollon. in Lex. et Hesychius ad *χλούνην* (Il. I. 539); Etym. M. p. 812, 46; Zonaras in *χλούνης* ibique Tittmann. Σὺς *χλούνης* hoc epitheto distinguitur a domestico. Vid. Callim. H. in Dian. 151 ibique Spanhem. Guietus *χλούνων* hīc genitivum esse voluit a *χλοῦνός*. At certe infra (v. 177) *χλοῦναι* est a *χλούνης*; neque, ut mihi vi-

detur, χλοῦνος aptum hoc loco. Namque adsentior H. Stephano in Lex., Hesychianum χλοῦνος χρύσος referenti ad pallidum in auro colorem.

v. 170 seq. τῶν γε οὐδέτεροι τρεῖτην.] Pertinet dualis hîc et infra v. 176 ad duo agmina aprorum et leonum, unde mox etiam ἄμφω. Conf. Od. Λ. 210 seq., H. in Merc. 501. Observavit Rankius, οὐδέτεροι apud Hesiodum exstare Th. 638, apud Homerum nihil nisi οὐδετέρωσε Il. Ε. 18, ubi tamen libri nonnulli οὐδ' ἐτέρωσε scriptum habent, ut etiam edidit Heynius.

v. 171. Φρίσσόν γε μὲν αὐχένας, certe quidem horrebant setis in cuiusque cervice erectis, quod manifestum in his animalibus irae indicium. Conf. v. 391; Il. N. 473, Od. T. 446; Theocr. XXV. 244.

v. 172. ἤδη γὰρ σφιν κ. τ. λ.] Iam enim pugnam instituerant et utrimque stragem ediderant, caeso hinc leone, illinc duobus apris. λῖς, poëtica forma pro λέων, exstat etiam apud Hom. Il. Λ. 239, 480, O. 275.

v. 173. ἀπουράμενοι] Est activum ἀπούρας apud Hom. Il. Λ. 356 et alibi, ἀπουράμενος non nisi hoc uno loco invenitur. Passivum id cum aliis habuit Buttmann. in Lexil. T. I. p. 76. Medium esse vult Hermannus Opp. T. VI. p. 197 seq., ut referatur tam ad leonem caesum quam ad apros, e sensus sit: *qui se invicem interfecerant*, sive, ut adsensus Hermanno Rankius vertit, *qui sibi vitam eripuerant*; sed nescio an obstet, quod iacere caesi aprī dicuntur sub leonibus (iungendum enim ὑπὸ λέουσι cum κείατο, non cum τεθνηῶτες: nam Graeci dicunt τεθνήκως ὑπό τινος, non ὑπὸ τινι), nisi ibi fingas leones, utpote iam pro parte victores

e loco, ubi primum pugnaverant, anteriora versus supra occisorum corpora progressos.

Vbi hîc *κελαινὸν αἶμα* in terram destillasse dicitur, dubium videri potest, sitne *κελαινὸν* epitheton simpliciter ornans, an voluerit eo poëta conspicuum in clypeo colorem designare, cum alioqui in hac imagine nulla sit coloris aut materiae figurarum significatio, sicut pariter in incerto relictum est, fuerintne extrinsecus applicatae ad aream figurae, an cohaerentes cum ea sive incisae seu coelo exsculptae.

v. 174. *αὐχένας ἔξεριπόντες*] i. e., ut recte accepit Heyn. ad Il. P. 440, *κατ' αὐχένας, αὐχέσιν*. Mortui iacebant deiecta cervice, quam erectam habuerant [vivi. Diaconus: *οἴψαντες τὰς κεφαλὰς ἔκειντο*. Contulit Heinr. Virgil. Aen. X. 714.

v. 177. *χαροπὸι λέοντες*, ut hîc, dicuntur etiam Od. A. 610, H. in Ven. 70. Variæ sunt vocabuli *χαροπὸς* apud Hesychium in v. explicationes, nulla rei hîc significatae conveniens. Rectius ab Suida exponitur *εὐόφθαλμος*. Omnino leoni inditum hoc epitheton ab oculis, quemadmodum etiam id, quod supra v. 175 habuimus, *βλοσυρός*. Conf. Etym. M. p. 201, 7. Compositum enim *χαροπὸς* ex *χαρὰ* et *ὤψ*, proprie notat eum, cuius oculi sunt laeti, vividi, hinc universe acrem oculis. Est enim *leoni*, ut ait Plinius N. H. VIII. 16, *praecipua vis in oculis*. Ipsum *λέων* proprie est *acutum videns*, a *λέω*, unde *λεύσσω*.

vv. 178—190. Nova imago: Lapitharum et Centaurorum pugna. Veterem ac celebrem de ea traditionem fuisse constat etiam ex Hom. Od. Φ. 295 seqq. Neque dubium est, quin eam exornandam sibi sumserint antiquiorum poëtarum plures, ex quibus profecerit multus in ea tractanda

Ovidius Met. XII. 210 seqq. Conf. Heyn. ad Virgil. Aen. VII. 304.

v. 179. Καιέα τ' ἀμφὶ ἄνακτα] Graevius ad h. l. omnino accusativos inde ab hoc versu usque ad 183 exponendos ait, per nominativos, *Caeneus rex, Dryas* cett., e nomine loquendi formula, qua οἱ ἀμφὶ Πλάτωνά ponitur pro Πλάτων; unde mox etiam sequi nominativum v. 183 ἀργύρεσι κ. τ. λ. Sed non video equidem, quomodo locum hîc inveniat nominativus, cum, si vel maxime intelligendus sit articulus, qui tamen in eiusmodi locutionibus qualem h. l. obtinere vult Graevius, non intelligi, seipsum expresse addi solet, τῶν intelligendum sit, non οἱ, ut conveniât cum antecedente Λαπιθίων. Itaque vel reddendum cum antiquis interpretibus Latinis *Caeneum circa regem Dryantemque* cett., vel per genitivos *Lapitharum bellicosorum, Caenei, Dryantis*, cett. Sed multo simplicius est, ut ἀμφὶ hîc propria vocabuli significatione accipiatur, et, quemadmodum apud Homerum Il. I. 80 seqq. dicuntur custodes exiisse ἀμφ' Ἀσκάλαφον καὶ Ἰάλμενον aliosque (conf. ibid. v. 85 seq.), sic h. l. Lapithae pugnasse dicuntur circa ipsorum principes, ut item infra v. 184 seqq. Centauri. Plures quidem, quam hîc memoratos, Ovidius memorat d. l. Memoratorum hîc Homerus Il. A. 262 seqq. cum laude memorat etiam Pirithoum, Dryantem, Caeneum, Exadium, Theseum (?). Fit Caenei praecipua mentio etiam apud Ovidium d. l. v. 172 seqq., ubi dicitur Perrhaebus, Othryos incolae, v. 189 seqq., v. 459—535. Antiquae artis opera de eo memorat Welcker. l. c. p. 578. Dryantis fortissimum facinora celebrat Ovidius ibid. v. 296 seqq., 310 seqq. Pirithoum, in cuius nuptiis orta inter Lapithas et Centauros contentio, ob similia praedicat ibid. v. 330 seqq.

Πειρίθου τε] Schol. Par. G: οὗτος ὁ Πειρίθους ἐς Θήβας

ἐλθὼν διὰ τινὰ συγγενικὸν Φόνον, ὥστε καθαρθῆναι, ἤγαγε γυναῖκα Δίαν τὴν τοῦ Βουλάτου θυγατέρα. Habet eadem ferme Tzetzes, sed nomen proprium edens Βουτάτου. Verum fuit Βουτάδου. Ab aliis Δία mater Pirithoi habetur, uxor Hippodamiae, Butae vel Butadae filia. Vid. Schol. Ven. A. D. ad Il. A. 263; Eustath. ad Il. p. 101, 3; Meziriac ad Ovid. Heroid. II. p. 153.

v. 180. Ὅπλέα τ' Ἐξάδιόν τε Φάληρόν τε Πρόλοχόν τε] Hoplei nulla, quod sciam, alibi facta apud veteres mentio, nisi sit idem Hoples, cuius filiam Aegeum duxisse tradit Apollod. III. xv. 6; sed vix conveniunt tempora. Exadium memorat Ovid. l. c. v. 266, non item Phalerum; sed Gortynae in Thessalia conditorem Phalerum, eundem, ut videtur, inter Argonautas celebrant Apollon. Rh. I. 96, Orpheus 142 seqq., Val. Flacc. I. 398. De Prolocho rursus incerta omnia.

v. 181. Μόψον τ' Ἀμπυκίδην, Τιταρήσιον] Mopsus, Ampyci filius, a Thessaliae vel monte vel fluvio dictus est Τιταρήσιος, etiam ab Apollon. Rh. I. 65. Conf. Orph. Arg. 126. Celeberrima fuerunt eius auguria. Vidd. poëtae laudati et Ovid. l. c. v. 455 seqq. Plura de eo dabit Burmann. in Catal. Argonautarum.

Τιταρήσιος, ut Hesiodi ἐν Ἀσπίδι, citatur ab Etym. M. p. 760, 46. Habet versum integrum Tzet. ad Lycophr. 881, priora eius Scholia ad Lycophr. apud Bachm. Anecd. II. p. 251.

v. 182 legitur etiam apud Hom. Il. A. 265, sed, ut recte sensuerunt Wolf. in Prolegom. ad Hom. p. XXVII, Heynius et Spitzner. ad illum versum, ex hoc loco illuc translatum. De Theseo nota sunt omnia.

vs. 183 spurius visus Ruhnkenio Ep. Crit. p. 103, hinc et Heinrichio, Gaisfordio, Dindorfio. Sed recte illuminatus est Goettlingius. Namque, ut infra Centauroꝝ arma memorantur, ita hîc Lapitharum memoranda erant. Quod autem, ne constructio offensionem pareret, Goettlingius suppleri iussit ἦσαν, fortasse neque hoc necessarium est, cum post illa ὑσμίνη Λαπιθήων̄ menti poëtae observari potuerint Lapithae pugnantes. Conf. Hermannus l. c. p. 197 ad vs. 167. Agnoscunt versum Scholiastae.

v. 185. ἀμφὶ μέγαν Πετραῖον κ. τ. λ.] Scita est observatio Muelleri in Orchom. p. 197, ipsa Centauroꝝ h. l. nomina Πετραῖον, Ἄρκτον, Οὔρειον, Δρύαλον, Πευκείδας, feram et agrestem eorum naturam indicare. Memorat Petraeum etiam Ovid. Met. XII. 327.

"Ἀσβολον οἰωνιστήν] Restituendum hoc nomen Ovidio l. c. v. 307 seq., ubi nunc est *augur Astylus*. At non recte Barnesius in carmine Fornace apud Herodot. in Vita Homeri v. 9 memoratum ibi Ἄσβετον in Ἀσβόλον refectum voluit. Conf. VV. DD. in Miscell. Obs. Vol. II. p. 314 et Vol. III. p. 73. Centauroꝝ in illo carmine inferius demum mentio fit. Sed memoratur Asbolus Centaurus etiam apud Philostr. in Her. p. 252 ed. Boisson., Tatianum contra Graecos, Eusebium Praepar. Euang. X. p. 495, qui duo illum referunt inter antiquiores Homero scriptores.

v. 186. Ἄρκτον τ' Οὔρειόν τε μελ. τε Μίμαντα] Non memorantur alibi inter Centauros Arctus et Mimas. Sed Orei mentio fit apud Diod. Sic. IV. 12 et Pausan. III. xviii. 8. Μελαγχαιίτης apud Diod. l. c. nomen est proprium; sed epitheton etiam Centauro Nesso conveniens duxit Sophocles Trach. 857. Apud Homerum non exstat.

v. 187. Πευκείδας] υἱὸς τοῦ Πευκέως, ut Diaconus exponit. Sed neque Peucei, neque filiorum eius Perimedis et Dryali alibi, quam hîc, mentio exstat.

v. 188. χρυσέας ἐλάτας ἐν χερσὶν ἔχοντες] Apte sic etiam armorum genere designatur Centaurorum feritas. Apud Ovidium quoque l. c. eorum multi inducuntur evulsis arboribus utentes pro telis (vid. v. 327, 356 et conf. Eudocia p. 250). Ceterum ibi tumultuaria pugna, quippe subito in ipso Pirithoi nuptiali convivio orta, describitur; hîc iusta pugna, orto propter Eurytionis Centauri in illis nuptiis incontinentiam inter Centauros et Lapithas bello. Conf. Hom. Od. Φ. l. c. 'Ελάταις instructum Centaurorum thiasum memorat etiam Euripides Iphig.^o in Aul. v. 1046 ed. Matth. Eorundem χλωραῖς ἐλάταισιν occisum Caeneum tradit Pindarus apud Schol. Apoll. Rhod. I. 57. Centaurorum igitur arma descripsit poeta; formam non item. Eum tales eos sibi informasse, qualis fuit Centaurus in arca Cypseli, pedibus anterioribus humanis, posterioribus equinis, conicientem videas Muellerum l. c. p. 886, cui tamen coniecturae, ni fallor, unice ortum dedit, quod carmen compositum eadem credidit aetate, qua Cypseli elaboratum fuit donarium. Conf. idem p. 881.

v. 189. συναίγδην, *concorde impetu*. Vocabulum ut Hesiodi citat Etym. M. p. 41, 31. Simplex αἴγδην exstat apud Apoll. Rh. II. 880. Aliud compositum κατάιγδην, quod legitur ibid. I. 64, restituendum Eudociae p. 230 init. pro κατήγδην, quod nihili est.

ὡσεὶ ζωὴ περ ἔόντες] Cum his Heynius comparans Il. Σ. 539, lectione h. l. συναίκτην admissa, sequentem inde versum insiticium habuit.

v. 190. ὠριγνῶντο] Verbum ὠριγνᾶσθαι ignorat Homerus. Vsos eo praeter nostrum poëtam Heinrichius indicat Euripid. in Bacch. 1253, ubi vid. Barnes., Theocr. Id. XXIV. 44, Aeschin. Axioch. 5. Apud Hesychium exponitur ἐπιθυμείσθαι, ὀρέγεσθαι. Posterius in hunc locum quadrat. Cognata sunt ὀρέγω et ὀρίγω, unde ὀρίγνημι, ὀριγνάω; cuius medium ὀριγνάομαι proprie notat *extendo me versus aliquid*. Itaque hic est: *se invicem appetebant*. Bene Tzetzes: ὠρέγοντο παρ' ἀλλήλους συναπτικῶς. Sed quæ sequuntur apud eum sic supplenda: ἔγχεσι γὰρ οἱ Λαιπίθαι [ἐλάταις δὲ οἱ Κένταυροι] ἀλλήλους ἠκόντιζον.

vv. 191—196. Nova imago: Mars curruī insistens armatur, stipantibus eum de more (conf. infra v. 463) Pavore ac Terrore; cui imagini mox velut opposita altera vv. 197—200 Pallas bellicoso habitu. Sed fortasse utraque e mente poëtae sic cum praecedente imagine coniungenda, ut pro Centauris stare videretur Mars, pro Lapithis Pallas. Conf. Schlichtegroll. d. l. p. 65 seq., Mueller. l. c. p. 886, Rankius p. 199.

v. 192. ἐν δὲ καὶ αὐτὸς ἐν. οὐλ. Ἄρης] Velat καὶ accedere me Wolfii sententiae, ἐν referentis ad praecedens ἵπποι et explicantis ἐν ἵπποις, *in bigis*. Exponitur id demum v. 195 initio.

v. 193. πρυλέεσσι κελεύων] Sunt πρυλέες iidem fere qui πρόμαχοι, antesignani in bello. Vide docte hoc probantem Hermannum Opusc. IV. p. 288. Cognata πρύτανις, πρυμνός, *primus*.

v. 194. Φοινικόεις pronounciandum ut trisyllabum. Conf. supra dicta ad v. 95. Colore eo tinctam fuisse Martis imaginem significat.

ἐναρίζων] Non adsequor, quid sibi voluerit Goettlingius notando, hanc vocabulo ἐναρίζειν inditam interficiendi notionem nondum usurpatam esse Homericæ aetati. Passim est apud Homerum ἐναρίζειν hac notione. Vide e. gr. Il. E. 155, 844.

v. 198. τῆ ἰκέλη] i. e. ita efficta, ut appareret, eam concitare velle pugnam et iamiam obire eam: namque hunc eius animum esse et gestus et arma indicabant. Memorantur ambae manus eius occupatae, altera hastam tenens, altera galeam, ut eam mox capiti impositura. Hoc intellecto, nihil est, cur cum Muetzello de em. Th. p. 262 in not. aliquid hîc excidisse suspiceris. Similis imago apud Horat. I. xv. 11 seqq.: *Iam galeam Pallas et aegida currusque et rabiem parat*, ad quae Mitscherlich. opportune contulit et h. l. et Il. B. 446 seqq., E. 733 seqq.

v. 199. χρυσεῖην τε τρυφάλειαν] Vt passim in huius clypei figuris aurea arma memorantur, ita in Dea vel maxime talis memoranda erat galea; unde in variis super hoc versu coniecturis minime probamus illas, quibus pro χρυσεῖην, vel χρυσεῖην, aliud quid infertur.

v. 200. αἰγίδα τ' ἀμφ' ὤμοις] Si sermo sit de clypeo, quod fere colligas e versu infra 344, cogitandum est de loro s. balteo ad humeros aptato, unde pendebat clypeus, ut de pendente e balteo ense supra v. 128 usurpatum vidimus ἀμφ' ὤμοισιν. Conf. Il. Π. 803. Sed vel si thoracem intelligi conicias, erat ille etiam aliqua ratione circa humeros aptandus.

vv. 201—206. Nova imago: Deorum chorus, medio Apol-

line iis accinente cithara; proxime Olympus, Deorum sedes, referta divitiis omnis generis, exhilarata Musarum cantu.

v. 203. θεῶν δ' ἔδος ἄγνός] Ολυμπος] Cum Codd. omnes in his tuendis consentiant (excepto, quod ἄγνόν quidam pro ἄγνός), servanda haec duxi in contextu. Multum tamen abest, ut persuasum mihi habeam, poetam ea sic edidisse. Primum illud ἄγνός mihi, ut aliis, minus videtur Olympo conveniens; deinde durum est omissum ἐν δ' ἦν, in quo suppleto unicum est laboranti iuncturae subveniendi remedium. At neque substitutum primum ab D. Heinsio, receptum deinde ab aliis ἄγνυτο placet, tum quod peccat in digamma, tum et magis etiam quod, ut recte iam animadvertit Bauermeisterus Obs. in Hes. carmina p. 16, nisi de gravissimo et fortissimo sono dici possit, qui non conveniat huic loco, ubi Apollo ἡμερόεν κιθάριζε. Sane, si citatos a Graevio et Heinrichio locos, quibus usum verbi ἄγνυσθαι, qualis h. l. requiratur, confirmatum volunt, inspicias, statuendum tibi erit cum Rankio, nihil esse in iis eiusdem generis. Itaque Guietus ἄγνυτ' Ολυμπος (*randebatur Olympus*) scriptum voluit; sed hoc et longius abit a vulgata, et nescio an non, ut οἴγνυσθαι πύλαι, ita recte dicatur Ολυμπος οἴγνυσθαι. Facilis quidem est expediendi se ex his difficultatibus via, si vel cum Dindorfio spurium versum 203 habeas, vel cum Bauermeistero reiectis mediis iungas χρυσεῖη φόρμιγγι θεὰ δ' ἐξῆρχον ἀοιδῆς; sed audacior utraque agendi ratio, et, si possit illa Bauermeisteri placere, quod sic Musae de more Apollini adiunguntur, at parum commode sic tollitur Olympi mentio, cum tamen videatur indicari debuisse initi chori locus, Olympique addita imago aliquid conferre potuerit ad declarandum exhiberi Deorum chorum. Coniicit Rankius

post v. 203 aliquos excidisse, vel, admissa Bauermeisteri ratione, versum 206 excepisse hos duo:

ἐν δ' ἀγορῇ περὶ δ' ὄλβος ἀπείριτος ἔστεφάνωτο
ἀθανάτων ἐν ἀγῶνι· θεῶν δ' ἔδος ἄγνυτ' Ὀλυμπος.

Cuius sententiae, in qua ille sibi acquiescendum putat, non perspicere me rationem fateor, nisi illi sic ἄγνυτ' est *rumpatur*, sc. affluentia divitiarum, ut messes *rumpere horrea* dicuntur. Mihi aliquando in mentem venit, esse ἐγγύς legendum pro ἀγνός, ut significetur, Olympum fuisse expressum iuxta chorum Deorum, qui egressi inde aedibus suis censerentur cum Apolline ad chorum ante aedes celebrandum, iuniores quidem hi, sedem suam retinentibus aliis, ubi in Olympo celebrabatur ἀγορῇ et ἀθανάτων ἀγῶν in summa rerum opulentia, non sine Musarum cantu, quo Deorum convivium exhilaratur etiam Il. A. 603 seqq.

v. 204 spurium censuit Heinrichius, non sine causa utique post ἄγνυτ' ab eo receptum. Hermannus autem l. c. pp. 198, 211, 213, servato versu, sed post v. 206 posito, de rerum venalium foro et opibus hominum accipi illum voluit.

ὄλβος ἀπείριτος] Olympi divitia· χρύσειον δάπεδον, χρύσεια δέπα memorat etiam Hom. Il. Δ. 2 seq., Ζανός πολύχρυσον οἶκον Eurip. in Hippol. 69.

vv. 207—215. Nova imago: portus maris, in quo delphines aliique pisces, adsidente in ripa piscatore. Priorem huius loci partem expressit imitando Virgil. Aen. VIII. 671 seqq. In portu delphines fugientesque eos pisces exhibuit etiam in Achillis clypeo Homerus Il. T. 22—24.

v. 207. ἀμαιμακέτοιο θαλάσσης.] Male in Heinsiana et Graeviana redditum est *immensi maris*. Rectius Basil., Schmidt., Wintert. reddidere *indomiti*, πρὸς ἣν οὐδεὶς δύ-

ναται μαχέσασθαι, ut bene Tzetzes. Conf. quae notavimus ad Th. 319. Notat Rankius de mari hac voce Homerum non usum esse, sed πόντον ἀμαιμάκετον dixisse Pindarum Pyth. I. 28.

v. 208. κυκλοτερής, *circulari forma*, sicut bene Basil. interpres; ut praeterquam in introitu undique cingerent eum litora.

πανέφθου κασσιτέροιο citat, ut Hesiodi ἐν Ἀσπίδι, Etym. M. p. 650, 34. Metallum πανέφθου, quod purum factum esset excoquendo, nulla fit apud Homerum mentio; sed ἀπεφθον χρύσον eodem sensu memorat Theognis v. 449, 1102 ed. Gaisf. Conf. Hemsterh. ad Pollucem III. 87, VV. DD. ad Aristaen. I. Ep. 4. ed. Boisson. p. 309 seq. κασσιτέρου, *plumbi candidi* (vid. Plin. H. N. XXXIV. 47), ut Hesiodus mentionem fecit Th. 861, ita aliquoties Homerus. Vid. Il. A. 25, Σ. 565, Φ. 592 et alibi.

v. 209 κλυζομένῳ ἵκελος non est *inundanti similis*, ut redditum in Heinsiana et plerisque Editionibus; sed significatur, ita effictum fuisse portum, ut agitatus fluctibus videretur. Dicuntur fluctus κλύζειν, quando agitati sonum edunt; dicitur portus in mari κλύζεσθαι, quando fluctibus agitur. Conf. I. D. Lennep. in Animadv. ad Coluth. II. c. 8 extr.

v. 210. ἐθύνεον] Ἀ θυνέω, pro quo apud Homerum constanter est θύνω.

ἰχθυάοντες, *venantes pisciculos*. Conf. Hom. Od. Δ. 368, M. 95.

v. 211. ἀναφυσιόωντες, *acceptum mare sursum efflantes*. Habent enim delphines, ut balaenae, fistulam in capite, qua acceptam aquam sursum efflant. Conf. Aristot. H. A.

VIII. 2, Ovid. Met. III. 686, ubi splendida est delphino-
rum descriptio. Ignorat ἀναφυσίων Homerus; sed, ut
Rankius notat, dicitur apud Apollon. Rhod. II. 430 seq.
Zetes: ἄσπετον ἐκ καμάτοιο ἄσθμ' ἀναφυσίων.

v. 212. ἐθόινων ἔλλοπας ἰχθῦς] Reddunt *vescebantur pisces*.
Sed activum θοινᾶ apud Euripid. in Ione v. 982 est *epulis
excipit*. Vescendi autem, seu comedendi, sensu passim idem
usurpavit medium sequente accusativo. Apud Homerum
nusquam invenitur activum illud verbum, sed exstat
θοινηθῆναι medium epulandi significatione Od. Δ. 36. Ita-
que, ut sit h. l. qui requiritur sensus, omnino cum
Rankio emendandum videtur ἐθοινῶντ'. Offensus activo
Hermannus et hinc quorundam Codd. lectionem ἐφοίτων
probens, accusativum ἔλλοπας ἰχθῦς pendere vult ab
ἀναφυσίωντες, quod sit *aufscheuchend*, et conferri iubet
Oppianum Hal. V. 427—447, ubi narrantur piscatores in
Euboeae litore ad piscatum uti auxiliantibus delphinis, qui
perterrefactos pisces eo compellant, ubi facile capiantur a
piscatoribus. Sed neque ἀναφυσίωντες id, quod Herman-
nus vult, notare potest et durior est eā constructio. Cete-
rum quod Oppianus narrat, potuit aliquando observatum
fuisse poëtae, homini Boeoto, ab Euboea non longe dissito,
qui colores inde h. l. duxerit.

ἔλλοπας ἰχθῦς vertunt *mutos pisces*, dissentiente Guieto,
qui vult esse νέους καὶ οἶον ἔλλους νέβρους. Est utique
ἔλλος in hoc vocabulo pars primaria, ἔλλον autem Hesy-
chius exponit ἀγαθόν, γλαυκόν, χαροπόν, ἐνθαλάττιον,
ταχύ, ἄφωνον, ὑγρόν, ἔλαφον νεογνόν, quae sane inter-
pretationes omnes verae esse vix possunt. Ἐλλον dictum
hinnulum fuisse constat, dictamque hinc Dianam ἔλλοφόνον.
Vid. VV. DD. ad Hesychn. l. c. Sed pisces etiam ἔλλους
dixit Sophocl. in Aiace v. 1291. Quaerenda igitur signi-

ficatio, quae tam in pisces, quam in hinnulos conveniat. Iam ex omnibus, quibus ἔλλον exponit Hesychius, maxime probandum mihi videtur ταχύ, cum sit ἔλλος ab ἔλω, *moveo, agito*, unde ἐλάω, ἔλαφος, ἔλαφρός. Motus autem celeritas tam est piscibus, quam hinnulis propria. Placuit tamen veterum plerisque, esse ἔλλοπας pisces dictos παρὰ τὸ ἐλλείπειν τὴν ὄπα. Vid. Hesych. in ἔλλοπες, Etym. M. p. 331, 51 ibique Sturz., Gud. p. 183, 18 seq., Schol. ad Theocr. I. 42. Latini quoque hinc fortasse pisces eximie *mutos* dixere, quamquam id de omnibus verum esse negat Athen. VII. p. 308, quem sequitur Eustath. ad Hom. Od. p. 1720, 34. Et inepta certe est etymologia. Fuit autem fraudi, quod vocabuli exitum omnes ad τὴν ὄπα, *vocem*, retulerunt, qui potius referendus ad *visum* fuerat, ut in αἶθοπα, νάροπα. Vix enim dubito, quin ἔλλοπες dicti fuerint, quorum celeritas in oculos incurreret, vel qui celeriter e visu se proriperent, quod de piscibus eximie verum est. Apud Homerum non invenitur hoc vocabulum, ut neque ἔλλος de pisce.

v. 213. αὐτὰρ ἐπ' ἀκταῖς κ. τ. λ.] Suavissimam descriptionem eleganter imitatus est Theocritus I. 39 seqq.

v. 214. δεδοκμημένος hac *observandi* significatione exstat etiam Il. O. 730. Conf. Apollon. Lex. in v.

v. 215. ἰχθύσιν ἀμφίβληστρον] Piscibus capiendis destinatum rete ita Graece dictum, quod iactu missum pisces orbe suo captos includit, unde ἀμφιβλήστρον περιβάλλεται Menander dixerat in fabula Piscatore, teste Polluce X. 32. Pertinent huc etiam illa Oppiani Hal. IV. 148 seq.: οὔτε λίνιοι ἀμφιβολὰς ἐφέηκαν ἀλίστονοι ἀγρευτῆρες. Quod autem Graeci ἀμφίβληστρον, hoc Latini *rete iaculum* vel et sim-

pliciter *iaculum* vocabant. Vid. Plautus *Asin.* I. i. 86, Ovid. *A. A.* I. 763.

Ceterum in Schol. Paris. C. haec leguntur: νεοτερικῶς (sic) τὸ γινώσκειν τὴν τοῦ ἀμφιβλήστρου χρήσιν· ὁ δὲ Ὅμηρος ἀγκιστρευομένους αὐτοὺς οἶδε·

πέτρῃ ἔπι προβλήτι καθήμενος ἱερὸν ἰχθύν
ἐκ πόντοιο θύραζε λίνῳ καὶ ἥνοπι χαλκῷ

sc. ἔλκεν. Eadem habet Tzetzes, apud Rankium etiam cum citatione loci, qui est *Il. Π.* 407 seq. Quod autem Homerus ἀμφίβληστρον non memorat, hinc non sequitur eius aetate ignotum fuisse huius retis usum.

v. 216—236. Nova imago: Perseus, cum continente Medusae caput pera in dorso avolans, et persequentes eum Gorgones, argumentum sane primarium in clypeo Herculis, genus a Perseo ducentis. Sic apud Apollon. *Rh.* I. 763 Iasonis laenae inest Phrixus cum ariete intextus, item ob generis cognationem; in clypeo Aeneae apud Virgil. *Aen.* VIII. 628 seqq. genus omne futurae stirpis ab Ascanio, Romulus et Remus, aliaque res Romanae. Conf. omnino Heinr. ad h. l. Ipsi poëtae primarium id argumentum habitum, arguit cura ab eo in describendis singulis imaginis partibus, admirandis fere illis, diligentior adhibita.

v. 216. ἰππότα Περσεύς] Est ἰππότα commune epitheton heroum, curru vehi solitorum, ut poëtae obtrudenda non sit equi Pegasi, quo vectum Perseum alii tradiderunt, notio. Certe ab Hesiodo *Th.* 284 seqq. in coelum avolasse Pegasus traditur, qui, cum opus esset, ibi fulgur et tonitru Iovi afferret. Ineptissime autem Tzetzes ad h. l.: ἔοικε κατὰ τοὺς γλωσσογράφους ἰππότην ἀκούειν τὸν φυγάδα, *exsulem*. Fuisse hanc explicationem τῶν νεωτέρων docet Hesych. in v. ἰππότης, quem vide etiam in ἰππεὺς et ἰππήλατος.

v. 217 seqq. οὐτ' ἄρ' ἐπιψύων κ. τ. λ.] Figura Persei non ita cohaerebat cum clypeo, ut reliquae figurae, sed ad speciem erat extra clypeum, similis volanti. Pedes certe nullam clypei partem contingebant, nec apparebat omnino, quomodo clypeo inmitteretur Perseus. Censet Hermannus d. l. fuisse emblemata, clavulis vel cuneolis ad fundum clypei affixum, ut affixa Sphinx fuit in Parthenopaei Arcadis clypeo, quem describit Aeschyl. VII. adv. Th. v. 541 seqq. ed. Schuetz. Schlichtegroll. autem d. l. p. 75 seqq., ut e versu quidem 217 liquere agnovit, pedes figurae liberos a clypeo fuisse, attamen corpus Persei sic in clypeo coelatum statuit, ut quamvis exstans cum eo cohaereret. Sed poëtae verba in vv. 218 seq. mihi, ut Muellero d. l. p. 890, arguere videntur, voluisse eum hîc miraculum agnoscere ab opifice Deo editum, non humano quodam artificio paratum opus. Illud quidem οὐδαμῆ ἔστῆρικτο vix est, ut ad solos pedes referas. Male enim vulgo reddunt *insistebat*, melius Bas. *infixus erat*. I. H. Vossius, *nirgend befestiget hing er*. Minus probabiliter Goettlingius, quo scilicet poëta recentior Alexandrinus videretur, eius menti obversatum fuisse statuit artificium Dinocharis, qui Arsinoës templum Alexandriae magnetico lapide concamerare inchoaverat, ut in eo simulacrum eius e ferro pendere in aëre videretur. Vid. Plinius H. N. XXXIV. 42.

v. 219. παλάμαις] Rankius: »De manu artificis saepissime apud Hesiodum παλάμη usurpatur, infra 320, Theog. »580, 866, ut ap. Pind. Pyth. II. 72 alibi; in Iliade de »heroibus Il. Γ. 128, E. 558.»

v. 220. πτερβέντα πέδιλα, *talaria pinnata s. alata*, Perseo donata secundum quosdam a Mercurio (vid. Eratosth. Catast. c. 22, Hyginus P. A. 12), secundum antiquiores a Nymphis.

Vid. Apollod. II. I. 2; Pausan. III. XVII. 3; Eudocia p. 335. Huiusmodi talaria ipsi Mercurio abiudicans I. H. Vossius Epp. Mytholl. I. 15, neque Perseo talia a Mercurio donata, sed *πτερόεντα* simpliciter celeritatem, qua illa, ut Mercurium, ita Perseum ferebant, declaratam censuit; non autem, ut voluit Heinrich. Praef. p. LIX, ob *πτερόεντα* h. l. non antiquum hoc esse poëma statuit, imo diserte ibi p. 84 auctorem eius dixit Hesiodum.

v. 221. ὁμοίωσιν δέ μιν ἀμφὶ κ. τ. λ.] Conf. supra dicta ad v. 128.

μελάνδετον ἄορ.] Est ἄορ hîc simpliciter ensis, nec certum est, intelligi ἄρπην, ensems falcatum, cuius in Persei rebus mentio fit etiam apud Ovid. IV. Met. 726, V. 69, 80, quodque Mercurii donum fuisse auctor est Apollod. II. IV. 2. Sed Aeschylus in Phorcysin a Vulcano datum dixerat, teste Eudocia l. c. Μελάνδετα Φάσγανα memorat etiam Hom. II. O. 713, ubi Scholia Ven. B. L. V. σιδηρόδετα exponunt, ob Hesiodi Ἔργ. 151 μέλας δ' οὐκ ἔσκε σίδηρος. Conf. Eurip. in Or. v. 809, 1141, ed. Matth.

v. 222. χάλκεον] Ἀδαμαντίνην ἄρπην Perseo Vulcanum fabricasse tradiderat Aeschylus d. fab., nec differt, quod ad hanc ensis materiam attinet, Apollod. l. c.

ὁ δ' ὥστε νόημ' ἐποτάτο] Summa celeritas significatur. Conf. Hom. II. O. 80, Od. H. 36, ad quos locos in Scholiis citatur τὸ παροιμιῶδες διέπτατο δ' ὥστε νόημα.

v. 223 seqq. Perseus abscissum Medusae caput (conf. Th. 280) indiderat in peram (ρίβισιν). Conf. Apollod. l. c. § 2 extr., 3 init. Erat autem caput illud tam vastum, ut in pera conditum Persei totum tergum occuparet. Id poëtice sic extulit Noster, ut diceret πᾶν δὲ μετὰφρενον εἶχε

κ. δ. π. Γοργοῦς· ἀμφὶ δέ μιν (i. e. ἀμφὶ κάρη) κίβισις
 θέε, *currebat, ferebatur*. Conf. supra dicta ad v. 146. Male
 Scholia paraphr. εἶχε exponunt ἐβάσταζε, ut sit μετά-
 Φρενον nominativus. Rectius Tzetzes: τὸ δὲ ἀγγεῖον ἐκείνο
 ἔσκεπε τὸ μετάΦρενον.

Citantur haec, ut Hesiodi, apud Apollod. l. c. § 7, sed
 quae ibi exstant, Heynius ad eum locum recte non deberi
 Apollodoro censuit.

κάρη δεινοῖο πελώρου Γοργοῦς] Similiter apud Hom. Il.
 E. 741 dicitur Γοργεῖη κεφαλὴ δεινοῖο πελώρου, et ob ter-
 ribilem eius aspectum Γοργῶ βλοσυρῶπις δεινὸν δερκομένη.
 Conf. et Od. Λ. 633. Δεινὰ Γοργόνων, sororum Medusae,
 κάρηνα memorantur infra v. 236. Attamen suaviorem
 nobis Medusae notionem suggerit memoratus eius Th. v. 278
 seq. cum Neptuno concubitus ἐν μαλακῶ λειμῶνι καὶ ἄνθεσιν
 εἰαρινοῖσι. Quomodo conciliata haec fuerint, ex Ovidio
 discas Met. IV. 797 seqq., ubi suos haud dubie secutus
 est auctores. Conf. quae notavimus ad Theog. l. c.

v. 224 citat, ut Hesiodi ἐν Ἀσπίδι, Etym. M. p. 512,
 513. Κίβισις vocabulum Cypriorum fuisse auctor est He-
 sych. in v. Sed eodem auctore κίββα pera dicta est Aeto-
 lis. Habet quoque κυβησίαν· πήραν, quorum omnium stirps,
 ut videtur, quaerenda in κίω, κύω, *turgeo*, capax sum,
 unde etiam κιβωτός, (item pro arca. Conf. Isidor. Origin
 XX. 9) κυβή, κύβος.

v. 225. θύσανοι δὲ κατ. Φαεινοί] Pera, e pelle animalis
 facta, dependentes habuit θυσάνους, *simbrias*. Similiter
 aegis Iovis apud Hom. Il. B. 448, Minervae Il. E. 738.
 Conf. et Herod. IV. 189, Apollon. Rh. IV. 1146.

κατηρωεῦντο non exstat inter Homeri vocabula.

v. 227. "Αἶδος κυνέη, νυκτὸς ζόφον αἶνον ἔχουσα] Faciebat sic ea, ut caligine tectus Perseus visum aliorum falleret. Conf. Apollod. d. I., qui et galeam hanc a Nymphis eum accepisse tradit, in eo quoque sequente ipsum Eudocia I. c. Memorat etiam Homerus Il. E. 845 "Αἶδος κυνέην simili effectū. Nomen autem ei ab re impositum. Namque est ἄϊς, ἄϊδος, is qui non cernitur.

v. 228. ἔρρίγοντι, propter metum insequentium Gorgonum. A ῥίγω, pro quo frequentatur ῥιγέω, horreo, perf. med. est ἔρρίγα (vid. Il. P. 175), unde novum verbum fluxit ἔρρίγων, cuius partic. ἔρρίγων. Conf. Od. Ψ. 216.

v. 229. Δαναΐδης] De prima hīc in tribus brevibus producta conf. Spitzner. de versu Hom. p. 73.

ἔτιταινέτο, se extendebat volando, ut est τитайνόμενος de equo celerius currente Il. X. 23. Conf. et Apollon. Rh. II. 280.

vs. 230. Γοργόνες] Γοργῶν non dicere Hesiodum, sed Γοργῷ, affirmat Scholiasta Ven. ad Il. Θ. 349, sive huius loci immemor, sive abiudicans hoc poëma Hesiodo. Certe serius magis invaluit Γοργῶν, ὄνος, estque frequens apud Euripidem, quem vide e. g. in Phoen. v. 459 et ad eum Valcken., placuitque forma haec Latinis.

οὐ Φαταῖ] Hesiodica vocabula sunt Φατὸς et Φατειός. Vid. Th. 310, "Εργ. 3. At non sunt Homerica.

v. 231 seq. ἐπὶ δὲ χλωροῦ ἀδάμαντος κ. τ. λ] Nexus est: καὶ σάκος ἰάχεσκε μεγάλῳ ὀρυμαγδῷ βαινουσέων (αὐτῶν) ἐπὶ χλωροῦ ἀδάμαντος, magno strepitu resonabat clypeus incedentibus illis in adamante pallido. Scilicet Gorgones quoque non presse cohaerebant cum clypeo, sed moto

illo ipsae agitabantur, ac tum quidem pedibus tangentes adamantem in illo, sic faciebant, ut acutum clypeus ederet tinnitum. Confert Hermannus Euripidea in Rheso v. 301 seq. ed. Matth.; sed eius loci alia, ni fallor, ratio est.

χλωροῦ ἀδάμαντος] Infra v. 415 χαλκὸν dicit.

v. 233 seq. ἐπὶ δὲ ζώνησι δράκοντε κ. τ. λ.] Ovid. IV. Met. 483 de Tisiphone *tortoque incingitur angue*; sed in Gorgonum zonis duo erant angues, ita inter se impliciti nodo, ut prominerent e nodo capita. Conf. citatus a Goettlingio Heliodorus III. 4. ἐπικυρτώντε κάρηνα egregie dictum ex serpentum natura, capita supra se intorquentium. Conf. Ruhnken. Ep. Cr. II. p. 189. Colores ex h. l., iudice etiam Corayo, in similis cinguli descriptione mutuatus est Heliodorus Aethiop. IV. 3.

v. 235. λίχμαζον δ' ἄρα τώγε] Glossa Parisini G: ἔλειχον δὲ ἀλλήλους οὔτοι. Guictus contra: »τῶγε au eas? Gorgones scilicet, illas duas Medusae sorores. τῶ Γοργόνε Αττικε, ut τῶ χεῖρε, τῶ πηγά." Verum τῶγε hic non est accusativus, sed nominativus. Angues hi duo exsertis linguis ipsorum more sibi os lambebant. Sic dicuntur Th. 825 seq. ἑκατὸν κεφαλὰ ὄφιος-γλώσσησι δυοφερῆσι λελιχμότες, nullo addito accusativo. Similiter Theocrit. Id. XXIV. 20 de anguibz Herculi ab infesta Iunone immisiss: λιχμώμενοι ἔγγυθεν ἦλθον; Virgil. Aen. II. 211 de serpentibus Laocoonti immisiss: *sibila lambabant linguis vibrantibus ora.*

μένει δ' ἐχάρασσον ὀδόντας] Conf. supra dicta ad v. 164.

vv. 237—270. Nova imago: super Gorgonum caput posita: urbs obsessa, in cuius turribz stantes mulieres animi

anxietatem clamore et lacerando sibi genas exprimunt; extra portas urbis conferti senes, sublatis ad coelum manibus; ante urbem campus, in quo iuentus urbis ita cum hostibus pugnat, ut ante Troiam pugnatum inter Graecos et Troianos, praesentibus, ut ibi saepe ab Olympo Diis, ita hîc fatalibus Deabus, quibus adstat horrenda specie Ἀχλὺς. Quod autem iam ἐπὶ δὲ δεινοῖσι καρήνοισι Γοργείοις ἔδονεῖτο μέγας φόβος ad novam hanc imaginem pertinere volunt Schlichtegroll. l. c. p. 80, Heinrich., Goettl., I. H. Vossius, vereor ne horum sententiae sequens οἱ δ' obstet. Potius est, ut φόβος intelligatur, quo terribilia Gorgonum capita intuitos illa afficiebant. Recte Rankius: »Ter eadem praepositione usus poëta singula annectit: ἐπὶ δὲ χλωροῦ ἀδάμαντος, ἐπὶ δὲ ζωνήσι, ἐπὶ δὲ δεινοῖσι καρήνοισι.»

v. 237. οἱ δ' ὑπὲρ αὐτέων] Diaconus: ἐπάνω τῶν Γοργόνων.

v. 239 seq. τὸ μὲν-τὸ δὲ] Duo sunt exercitus, alter oppidanorum, alter obsidentium. Alia ratio est loci Homericæ Il. Σ. 509, ad quem Heynius hunc versum citans perperam accepit.

v. 242 seqq. αἱ δὲ γυναῖκες ἐϋδμήτων ἐπὶ πύργων κ. τ. λ.] Est eadem imago, sed brevius expressa apud Hom. Il. Σ. 512 seqq. Potest uterque locus obversatus esse Horatio Carm. III. II. 6, ubi conf. Mitscherl.

v. 243. χάλκεον ὄξυ βόων] In Th. v. 311 facile ferimus Ἄϊδεω κύνα χαλκεόφωνον, sed est χάλκεον βόων de mulieribus nimium. Itaque pro χάλκεον hîc legendum esse χαλκέων recte iam coniecit I. C. de Pauw, cuius penes me notae sunt MSS. Placuit idem Hermanno l. c.,

bene monenti, passim in hoc carmine memorari cuiusque imaginis materiam. Conf. in primis v. 192, 220, 222, 225 seq., 313, ubi prorsus eadem est positura. Tum, quominus de veritate emendationis dubites, hoc facit, quod, quo tempore primum scriptum est hoc carmen, vel si non antiquius fuit Onomacriti aetate, tam genitivus pluralis adiectivi, quam adverbium, una eademque ratione scribi solebat ΧΑΛΚΕΟΝ. Adverbium esse maluit recentior dactylorum studiosa aetas. Potuit autem clamor mulierum in imagine ex earum ore diducto colligi.

v. 246. ἀθρόοι ἔκτοσθεν πυλέων ἔσαν] Non ab re incongruum erat, ut ante portas urbis exhiberetur globus senum, quos de liberis suis extra urbem pugnantibus sollicitudo eo compulerat, ubi possent et vulneratos excipere et fortasse ipso adpectu suo monitisque iuniores ad fortius pugnandum excitare.

v. 249 seqq. Κῆρες κυάνεαι] Sunt hîc Κῆρες *neces*, mortem inferentes Deae, disertius Κῆρες θανάτοιο dictae Homero Il. B. 302, M. 326, et Pindaro apud Plutarchi Quaest. Conv. IX. 15. p. 748 B. Habuit unam harum etiam Achillis clypeus, Il. Σ. 535 seqq., ubi versus 540 brevius id exprimit, quod h. l. traditur v. 251 seqq. Exhibita autem in Herculis clypeo Κῆρες conveniente iis colore κυάνεαι dicuntur, ut Latinis passim *mors atra*, et sic Κῆρα μέλαιναν Hesiodus dixit Th. 211. Cum sequente autem hîc earum descriptione convenit, quod Pausanias V. XIX. 6 in arca Cypseli exhibitum fuisse ait: Πολυνείκους ὄπισθεν ἔστηκεν ὀδόντας τε ἔχουσα οὐδὲν ἡμερωτέρους θηρίου, καὶ οἱ καὶ τῶν χειρῶν εἰσιν ἐπικαμπεῖς οἱ ὄνουχες ἐπίγραμμα δὲ ἐπ' αὐτῇ εἶναι φησι Κῆρα, ubi neque huius loci obliiti sunt interpretes.

Est, ut in arca Cypseli, Κῆρ singulari numero supra v. 156, Th. 211, apud Hom. Il. Σ. 535, X. 79. Plurali autem numero, ut hīc, Κῆρες memorantur Th. 217, sed suspecto loco, Apollon. Rh. IV. 1665 seqq.; quodque sunt praesertim in bello infinita necis genera, μυρίαί esse Κῆρες dicuntur apud Hom. Il. M. 326 et Simonid. fr. XVIII. 20. λευκοὺς ἀραβεῦσαι ὀδόντας] Similis constructio est apud Apollon. Rh. II. 281. Fuit autem certe ille crepitus dentium, si audiri potuit, inter clypei θαύματα; sed fortasse dicendum, poëtam, ingenii fervore abreptum, ad revera exhibita in clypeo aliquid de suo addidisse, siquidem neque omnia, quae v. 251 seqq. deinceps perpetrasse Κῆρες narrantur, simul in clypeo spectari potuerunt. Conf. supra notata ad v. 148.

v. 250. δεινωπόι] Suidas et Hesychius: δεινωπόι· δειματώδεις, φοβεροί. Num respicientes hunc locum? Certe, ut iam et Rankius notavit, neque alibi in Hesiodeis, neque usquam apud Homerum exstat δεινωπός. Dicitur autem ut μελανωπός; sed a δεινώψ dicuntur Furiae δεινωπες apud Sophocl. Oed. Col. 84.

δαφοινοί] Hesych. in v. bene λίαν φοίνοι explicat. Conf. Scholia paraphr. et Monac. apud Rankium. ἀπλητοίτε] i. e. ut Schol. paraphr. explicant, αἷς οὐ δύναται τις πλησιάσαι, quam notionem etiam vocabulo tribuunt vv. 147, 230, 268. Conf. Muetzell. de em. Theog. p. 56, et super quatuor sic iunctis in h. v. Κηρῶν epithetis Rankius ad h. l.

v. 251 seq. πᾶσαι δ' ἄρ' ἔεντο αἷμα μέλαν πιέειν] Sanguis gratissimus habebatur inferorum potus. Sanguinem apud Homerum Od. Λ. 35 bibunt mortuorum animae. Sanguinem apud Eurip. in Alc. v. 846 bibit ipse Θάνατος;

neque aliam ob causam Theocritus Id. II. 13 Hecaten, item inferorum Deam, incedentem finxit νεκύων ἀνά τ' ἦρια καὶ μέλαν αἶμα.

v. 254. βάλλ' ὄνυχας μεγάλους] Nisi statuas versum ante hunc excidisse, censendum est, poëtae menti hîc obversatum esse ἐκάστη vel τῶν Κηρῶν μία, quippe qua notio comprehenderetur praecedente πάσαι. Similia transitus a plurali ad singularem numerum exempla praebent Matth. Gr. Gr. § 303 et Bernhard. Synt. p. 411 seqq.

v. 255. Τάρταρον ἐς κρυόνεθ'] Additum ad explicationem superioris Ἀϊδόςδε. Ceterum apud Homerum et Hesiodum Tartarus magis est locus ἐνερέθ' Ἀΐδεω, Titanum aliorumque ab Iove eo detrusorum carcer, non mortuorum apud inferos sedes; ut vere monitum ab Heinrichio Praef. p. LIX et Goettlingio ad h. l., qui inde referendum hoc carmen ad recentiorem aetatem statuunt. Certe, si illud cum veterum multis Hesiodum haberi volumus, dicendum erit, poëtam procedente aetate aliam, quam prius, Tartari sibi informasse notionem, plane ut super Eride sententiam mutavit. Sed certe non obstat hic locus, quominus satis antiquum duntaxat hoc carmen habeatur, cum iam Theognidis aetate (vid. eius versum 1030 ed. Gaisf.) per-vulgata fuerit de Tartaro mortuorum apud inferos sede opinio.

Ad κρυόνεθα, frigidum Tartarum conferendus Plutarchus de Primo Frigido p. 948 F.

v. 255 seq. Φρένας εὖτ' ἀρέσαντο αἵματος ἀνδρομέου] i. e. cum sanguinis humani satis hausissent ad placandum sibi animum. Sic enim non offendet genitivus, pro quo apud Homerum, cui frequens ceterum ἀρεσάσθω, ἀρέσασθαι, ἀρεσάμενος, placandi significatione dativus usurpatur. Conf. Bernhardt

Synt. d. Gr. Spr. p. 166. Diaconi Φρένας ἐπλήρωσαν incongrua mihi dictio videtur, itaque etiam, quod Heynio, Boissonadio et (apud Rankium) Heinrichio placuit, Φρένας εὖτ' ἄρ' ἔσαντο.

v. 257. μῶλον] Est a stirpe μύω (unde Latinum *mones*) μῶλος motus et agitatio pugnae, hinc ipsa pugna. Inepta sunt, quae super hoc vocabulo prostant apud Apollon. in Lex. ad v. et Eustathium ad Hom. variis locis.

v. 258. Κλωθὴ καὶ Λάχεσις σφιν ἐφέστασαν] In clypeo effictae.

ἢ μὲν ὑφίσσων Ἄτροπος κ. τ. λ.] Rankius ad h. l.: »Poëta, ut solet hac in carminis parte, res nobis monstrat »quodammodo; haec vero inferior s. debilior (ὑφίσσων οὐσα) »Atropos est, non illa fuit magna Dea.» Conf. tamen quae sub contextu notavimus. Ὑφίσσων non est Homericum vocabulum; sed apte Heinrichius observavit simile esse eius Π. Σ. 518 ὑπολίζονες. Quod autem de Atropo hinc traditur, poëtae nostro proprium est; neque facile nunc investigari causa potest, cur eam sibi talem finxerit. Num agnoscendus hic Auctor Theogoniae?

v. 260. προφερὴς τ' ἦν] Notat προφέρειν τιγὸς praestare alicui. Hinc est προφερὴς praestans, unde προφερεστάτη in Th. 79, ususque comparativo et superlativo passim etiam Homerus, at non positivo. Προφερεῖς καὶ πρεσβύτεροι similiter iunguntur ab Aeschine in Or. contra Timarchum p. 7.

v. 261. πᾶσαι malim equidem ad solas Parcas referre, cum ob praecedentia simul intelligi Κῆρες vix possint. Quod autem ad has reverti poëtam statuit Goettlingius, ut quae

versibus 258-260 leguntur quasi in parenthesis dicta accipiantur, vereor ut admitti possit. Offendunt VV. DD. in eo, quod ab aliis poëtis concordēs Parcae memorantur (vid. Virgil. Ecl. IV. 47), sed certe illud non hanc habere vim debet, ut propterea versum 261 et duo sequentes cum Hermanno l. c. p. 209 perperam huc intrusos, cum Rankio, versus 258—260 post v. 263 collocandos statuamus. Haud sane fuit indoli poëtae conveniens, ut Parcae hinc adstare pugnae faceret nihil agentes; magis autem, ut harum quoque tetram nobis imaginem effligeret.

v. 263. ἐν Diaconus exponit ἐν αὐταῖς, quod in Heinsiana et plerisque postea Edd. redditum *inter se*. Fortasse non peius Basil. interpret reddiderat *ibi*, i. e. in illa clypei imagine.

ἰσώσαντο, exaequabant, i. e. unguibus et manibus ex aequo pugnabant.

v. 264. πᾶρ δ' Ἄχλὺς εἰστήκει κ. τ. λ.] Complectitur exhibita hinc persona omnes miseras, quas bellum parit, luctum, vastitatem, famem, illuviem. Videtur antiquitas in usu fuisse cognatum cum γελάω verbum γελύω, *niteo*, *splendo*, atque inde γελύς, *nitor*, *splendor*, et hinc factum esse ἀγελύς, contracte ἀχλύς, quo proprie significaretur absentia nitoris, splendoris, lucis. Itaque apud Homerum ἀχλὺς frequentius *caliginem* notat, sed sine dubio significare etiam potuit *moerorem*, *tristitiam*; ut saepe ponitur Φώς, *lux*, pro *gaudio*. Conf. Graev. in Lectt. Hesiod. ad h. l.; Heyn. in nota subiecta ad Il. Υ. 418 seqq.

ἐπισμυγερή] Ἄ σμύγω s. σμύχω, proprie *lento igne consumo*, hinc *conficio*, *absumo* (vid. Hemsterh. ad Luciani D. M. 6 extr.), verbale ortum est σμυγερός, *tabe* vel *aerumna squalidus*; unde etiam ab Etym. M. p. 721, 18 σμυγερή

exponitur ἄμα ἐπίπονος καὶ αἰσχροῖα, simulque ad Hesiodum provocatur, in cuius tamen reliquiis simplex σμυγερὴ non exstat; unde videatur Etym. hunc locum et compositum ἐπισμυγερὴ respexisse. Formatum inde adverbium ἐπισμυγερώς exstat apud Hom. Od. Γ. 195, Δ. 672.

v. 265. ἀύσταλέη] Gl. Par. G. ξηρὸν πρόσωπον ἔχουσα. Scilicet ab αὔω, torreo, torrendo sicco, arefacio, sunt αὔαλέος et ab αὔστός, αὔσταλέος, aridus, siccus, squalidus, qualis est habitus miseria ac fame afflictorum. Itaque Ulysses mendicantis habitu ἀύσταλέος dicitur apud Homerum Od. T. 327, ubi in Schol. B. exponitur αὔχμηρός. Sic etiam est apud Apollon. Rh. II. 200 seq. de Phineo: πίνω δέ οἱ αὔσταλέος χρώς ἐσκλήκει. Conf. Schaef. et Kiessling. ad Theocr. Id. XIV. 4.

λιμῶ καταπεπτηνῖα, membris fame collapsis. Ovid. Ep. Her. XXI. 215: *Concidimus macie*: Συμπίπτειν eo sensu frequens apud Hippocratem. Vid. Foësius in Ind.

v. 266. γουνοπαγῆς] Rigentibus ex angore animi vel fame genubus. De Andromache super mariti sorte anxia Homerus Il. X. 452: νέρθε δὲ γούνα πῆγνυται; de fame Ovid. Met. VIII. 808 seq.: *Auxerat articulos macies, genuumque rigebat orbis*. Quodsi cum C. O. Muellero et Goettlingio quorundam ut scriptorum, ita editorum librorum γουνοπαγῆς probes, accipiendum erit *tumidis genubus*, qui famis effectus indicatur "Erg. 497.

μακροὶ δ' ὄνυχες χεῖρ. ὑπῆσαν] Pertinent haec ad squalorem tristitiae proprium. Erat mos lugentibus, ut barbam et capillos, ita unguis alere, etiam quo aptiores sibi haberent ad lacerandum genas.

v. 267. τῆς ἐκ μὲν ῥινῶν μύξαι ῥέον] Bene Goettlingius:

»Iis, qui vehementer lacrymas effundunt, etiam nares humere solent;» hanc autem spurcitiem in se relinquere evidentissimum est indicium animi prae summa tristitia nullam amplius munditiae curam habentis. Citans autem, quod hîc exstat, Longinus de Sublim. IX. 5 ut Hesiodicum ἐπὶ τῆς Ἀχλύος, sed addito ἔγχε Ἡσιόδου καὶ τὴν Ἀσπίδα θετέον, ex suo cultiore elegantiae sensu pronunciat: οὐ δεινὸν ἐποίησε τὸ εἶδωλον, ἀλλὰ μισητόν; in quo neque nos ei refragamur. At simul agnoscere volumus, non modo hoc loco, sed passim in hac tristium Dearum descriptione, sensum se prodere rudioris antiquitatis, non eum, qui fuit cultiore Graecia, tum et idem observari posse in bene multis Theogoniae locis.

- ἐκ δὲ παρεϊῶν] Exscissis, ut in luctu, genis. Conf. Lucian. de Luctu c. 12; VV. DD. ad Petron. p. 666.

v. 268. ἀπλητον σεσαρυῖα] i. e. ita rictu faciem detorqueus, ut propius ad eam accedere nemo facile vellet. Σαίρειν, Latinis ringi, est ita os aperire, ut dentes appareant. Fit autem hoc in risu quidem lenius, ut apud Theocr. Id. VII. 19, in ira autem ac desperatione vehementius; quare ad haec Aristophanis in Pace v. 620: ἡγριωμένους ἐπ' ἀλλήλοισι καὶ σεσηρότας, scholia notant: ἀπὸ τῶν κυνῶν ἢ μεταφορᾷ ὅταν γὰρ ὀργίζωνται, σεσηρασιν ἀλλήλοισι.

v. 269. πολλὴ δὲ κόνις κατενήνοθεν ὤμους] Notissimus etiam hic mos lugentium, pulvere sibi caput et humeros conspergere. Vid. Hom. Il. Ω. 164 seq.; Diod. Sic. I. 91; Lucian. de Luctu c. 12. Itaque etiam Ἀχλύϊ suae poëta insidentem humeris pulverem tribuit. Verbum κατενήνοθεν est etiam in Hom. Il. in Cer. 278, alterum autem compositum ἐπενήνοθεν exstat Il. B. 219, K. 149; quorum ver-

borum originem Buttmann. in Lexil. I. § 63 repetendam recte censuit ab ἐνέθω, ut Homericum Il. A. 266 ἀνήνοθεν ab ἀνέθω, contracte ἄνθω, unde ἄνθος. Usurpantur autem haec verba de iis, quae sunt in rei alicuius superficie.

v. 270. δάκρυσι μυδαλέη] Quaeri possit, dictumne hoc de pulvere, lacrymis in illum delapsis madente, an de ipsa Dea, ut πολλή δὲ κόνις κατ. ὤμους accipiendum sit, ut in parenthesi dictum. Hoc equidem cum plerisque interpretibus praeferam.

παρὰ δ' εὐπυργος πόλις ἀνδρῶν] Nova item urbis imago, παρὰ, iuxta (in superioribus descriptam) posita, eique velut opposita, magis sic elucentibus contrariis. Fuisse id in mente poëtae nescio an arguat etiam hîc in medio versu factus transitus ad describendum urbem pacatam, in qua nuptiae summa hilaritate celebrantur, vv. 270—285. Ante urbem eam, pariter atque ante alteram, supra memoratam, campus, sed in quo non nisi pacis exercentur opera, decursus equitum, aratio, messis, vindemia, caestus et luctae certamina, venatio, ludi curules de tripode certantium, vv. 285—313. Lucianus de Astrol. 22 memorans τὰς πόλιας, τὰς ἐν τῇ ἀσπίδι Ἐφαιστος ἐποίησατο, καὶ τὸν χορόν, καὶ τὴν ἀλώην, videri potest respexisse tum urbem hanc et supra memoratam, tum infra v. 280 et 291.

v. 271 seq. χρύσειαι δὲ μιν εἶχον ὑπερβυρίοις ἀραρυταὶ ἑπτὰ πύλαι] Vix dubium esse potest, ut nec dubitatum in Scholiis paraphrasticis, quin poëta hîc significare voluerit Thebas, septem portarum urbem, ἑπτάπυλον iam Homero dictam Il. Δ. 406, Od. Λ. 262; quam magis etiam hoc nomine celebravit nobilissima Aeschyli fabula, quamque sine dubio respexit etiam Ovidius, nescio an et huius loci memor, Met. XIII. 685 seq., ubi de cratere figuris ornato sermo est.

εἶχον accipiendum hîc continendi ac tuendi sensu, ut usurpatum est verbum etiam Il. M. 8, Od. Ψ. 42. Iunctae erant portae ὑπερθυρίοις, trabibus supra eas transversis. Conf. Od. H. 90. Videntur autem haec et epitheton urbis εὐπυργος pertinere ad declarandam civium in ea urbe securitatem.

In vv. 272—285 descriptio est pompae nuptialis, in qua multa inveniuntur similia iis, quae beatæ urbis imago in Achillis clypeo exhibuisse proditur ab Homero Il. Σ. 491 seqq.

v. 273. εὐσσώτρου ἐπ' ἀπήνης] Accipiendum de mulari vehiculo. Vid. Pausan. V. ix. 2 et conf. Spanhem. ad Callim. H. in Laud. Pall. v. 3.

Σῶτρα dicebantur rotarum ligna, circum quae ferrenm erat ἐπίσσωτρον. Vid. Hom. Il. E. 725; Pollux I. 144; VV. DD. ad Hesych. in v. σωστρεύματα. Hinc εὐσωτρος ἀπήνη dicitur, cuius bene sunt aptata ligna. Pro εὐξέστου ἀπήνης; ut nunc legitur Il. Ω. 578, multis iam antiquitus placuit εὐσσώτρου.

v. 274. πολὺς δ' ὑμέναιος ὀρώρει] Habet eadem Homerus Il. Σ. 492, quae, ut hîc, accipienda sunt de cantu, quo Deus Hymenaeus invocabatur. Notat autem Heynius ad illum locum, ὑμέναιον alibi in Homericis non occurrere, et nescire se, an vox d. l. usurpata inter ea sit, quae seriorem aetatem carminis arguant. Sed locus vocabulo non erat, nisi in nuptialis pompae et festivitatis descriptione. Puellarum fuisse Hymenaeum canere Muellerus l. c. p. 894 liquere ait ex Pindaro Pyth. III. 30 seqq., Aeschyl. Prom. 556, Eurip. Iph. A. 1042, Theocr. Id. XVIII. Itaque ei τῶ in v. 276 sunt Hymenaeum canentes honesta conditione virgines, intelligendae iam in v. 274, faces autem qui

portant, non *δμωαί*, sed *δμῶες*. Verum hîc quidem Hymenaeum cecinisse etiam pueros arguit v. 278. Pariter in nuptiali carmine apud Catullum LX Hymenaeum canere iubentur tam pueri v. 121 seqq., quam virgines v. 36 seqq.

v. 275 citat Etym. M. p. 300, 4. Conf. et Etym. Gud. p. 167, 3 seqq.; Orion. Theb. p. 66, 9.

σέλας εἰλύφαζε] h. e. *volvebat se*, facibus, dum portabantur, agitatis. Ab *ἔλω*, *volvo*, productior forma est *εἰλύω*; hinc *εἰλύφω*, *εἰλυφάω*, unde apud Hom. Il. Λ. 156 *εἰλυφῶν ἄνεμος*, apud Hesiodum in Th. 692 *φλόγα εἰλυφῶντες*, atque hinc denique *εἰλυφάζω*, quam formam habet etiam Homerus Il. Υ. 492, ubi verbum est transitivum. Quae apud Etym. M. p. 300, 1 ut Hesiodica citantur, *ἄνεμος δὲ φλόγ' εἰλυφάζων*, adeo sunt Homericis in proxime citato versu similia, ut errasse Etymologus in poëtae nomine videatur.

Heynius ad Iliadis Il. cc. versum hunc et sequentem non esse primi poëtae censuit ob neglectum in *εἰλύφαζε* digamma. Fortasse pro *σέλας* antiquitus aliud fuit nomen unius syllabae, ex. gr. *φλῶξ* (conf. infra v. 451), quod posteriores digamma ignorantibus et dactylorum studiosi mutaverint. Sed fortasse neque necesse sit eo recurrere, cum ipse Heynius in *ἔλω*, *ἔλω* et compositis variatum fuisse agnoscat, neque digamma habeant *ἔλυσθη*, *ἔλυσθείς*, Il. Ψ. 393, Ω. 510, Od. I. 433.

Vt autem res hîc relata se visendam in clypeo praeberet, efficere potuit in area clypei, qua parte haec imago erat, aureae materiae splendor.

v. 276. *χερσὶν ἐνὶ δμῶων*] Offendit Wolfius ad faces a mulieribus praelatas. Sed unde, quaeso, constat semper fuisse mares, qui praetulerint? Certe matris aliquo tempore apud Graecos id officium fuisse, tradit Schol. ad Apoll. Rh. IV.

808, citans Euripidea in Phoeniss. v. 346 seqq., ad quae videndus Valcken. Conf. quoque VV. DD. ad Petron. c. 25 p. 122; Wetsten. ad Matth. XXV. 1. Fuit, ni fallor, variatum in hac re pro variis temporibus et locis.

ταὶ δ' ἀγλαΐη τεθαλυΐαι] Vertunt *venustate florentes*, non male. Est enim saepe ἀγλαΐη pro venustate. Vid. II. Z. 510, O. 267, T. 82, modo non cum Diacono eximie de vestium nitore accipias. Potest autem etiam notare *affatim habentes laetitiae*. Conf. supra v. 272, infra 285.

v. 277. πρόσθ' ἔκιον, *incedebant ante iuvenes*, quorum etiam infra v. 280 χορὸν ἀνάγειν dicuntur.

χοροὶ παίζοντες] Chori ludentium et saltantium puerorum et iuvenum, quo sensu frequens παίζειν, ut Latinis *ludere*. Conf. Graev. ad h. l.; Wetsten. ad I. ad Cor. X. 7; Mitscherl. ad Hor. II. XII. 19.

v. 278. ὑπὸ λιγυρῶν συρίγγων reddendum ad *canoras fistulas*, sicut mox v. 280 ὑπὸ Φορμίγγων ad *citharas*, v. 281 ὑπ' αὐλοῦ ad *tibiam*. De hac significatione τοῦ ὑπό, praeter Graev. ad h. l., egerunt Kuhn. ad Diog. Laërt. IX. 52, Pierson. Verisim. p. 227.

v. 279. ἄγνυτο ἠχώ, *sono percussa resonabat*. Conf. Graev. ad v. 202, ubi largam dedit locutionum eiusmodi copiam. Est a Latinorum *frangere* usurpatum hoc sensu de sono *fragor*. Ceterum, quod hîc exstat, referendum ad ea, quae poëta sibi mente informavit, ut in tali re fieri solita, non ad artificium Vulcani.

v. 281. ἔνθεν δ' αὖθ' ἐτέρωθε νέοι κῶμαζον ὑπ' αὐλοῦ] Inde rursus ab alia parte supra memoratis obvii, qui se novam nuptam exciperent, iuvenes κῶμον, ludibundam ac

lascivam saltationem, exercebant ad tibiam. Quod apud Homerum non exstat κῶμος, hinc κωμάζειν quoque Homerica atque Hesioidea aetate recentiorem et rem et locutionem esse post alios in Praef. p. LIX statuit Heinrichius, cuius iudicium probasse Goettlingius videtur. Sed, modo non accipiatur, quo sensu apud Theocr. Id. III pr. dicitur κωμάσδω, neque ut Latini interpretes h. l. acceperunt, reddentes *comissabantur*, me quidem iudice nihil obstat, quominus Homero non multo iunior poeta κῶμους, quales hîc describuntur, qualesque iam antiquitus in Bacchi festis solemnes erant, novisse et κωμάζειν de his usurpare potuerit. In Thebani vatis Pindari carminibus frequentissima est κῶμων et κωμαζόντων mentio. Κωμάζοντα μετ' αὐλητῆρος memorat Theognis v. 1061 ed. Gaisf.

v. 283 citat, ut Hesiodi, Schol. Aristoph. ad Aves v. 1426 (1434).

ὑπ' αὐλητῆρι ἕκαστος] Suum quisque tibicinem secutus gressumque ad eius cantum moderans.

v. 284. πρόσθ' ἔκιον] Tzetzes: ἔμπροσθεν τῆς νύμφης ἐπορεύοντο. Recte, ut puto.

v. 285. προπάροιθε πόλης] In campo ante urbem. Conf. Virgil. Aen. VII. 162 seq.; Ovid. VI. Met. 218 seqq.

v. 286. νῶθ' ἵππων ἐπιβάντες] *Tergis equorum conscensis*, quae ludicra pacis exercitatio erat. In bello temporibus heroicis, quorum hîc imago exhibetur, numquam ex equorum dorso pugnabant, sed viri principes currum agitabant equis iunctum. Conf. Schol. Ven. ad Il. O. 679, ubi κελητίζειν ἵπποις is dicitur, qui veloci saltu ab uno equo in alium transsilit. At est κέλης ἵππος Od. E. 371 equitem tergo vehens.

v. 286—313 memorantur deinceps exhibita in clypeo pacis opera per varias anni tempestates: aratio, messis, vindemia et huius tempore varia lascivientium et ludentium exercitia, denique venatio et ludi curules. Videntur autem haec visenda se in clypeo praebuisse, quo ordine hîc memorantur, equitantibus proximi aratores, hinc messorum, et sic porro. Conf. v. 305.

v. 287. ἤρεικον χθόνα δΐαν citant, ut Hesiodi, Etym. M. p. 436, 52, Zónaras p. 864, atque hic quidem etiam addito ἐν Ἀσπίδι. Habet eadem Suidas in ἤρεικον, sed sine poëtae nomine.

ἤρεικον, frangebant, scindebant. Apud Hom. Il. N. 441 dicitur aliquis ἐρεικόμενος περὶ δουρί, hasta transfixus. De aratione autem verbum usurpavit etiam Apollon. Rh. III. 1331 seq.: ἐρείκετο νεῖος ὀπίσσω, σχιζομένη ταύρων τε βίη κρατερῶ τ' ἀροτῆρι. Hinc compositum κατερείκω apud Herod. III. 66, ubi vid. Valcken.

ἐπιστολάδην δὲ χιτῶνας ἐστάλατ'] Est στέλλομαι paro me ad aliquid habitu vestium. Conf. Hom. Il. Ψ. 285. Memorati hîc agricolae ad arandum se paraverant veste succincta; induti erant ἐπιστολάδην, ita ut nihil vestium haberent praeter tunicam, eamque succinctam, cetera nudi, quo pertinent nota praecepta Hesiodi Ἔργ. 391 seq. et Virgilii G. I. 299.

v. 288 seqq. αὐτὰρ ἔην βαθὺ λήϊον κ. τ. λ.] In alia parte imaginis erat alta seges (conf. Il. B. 147, Λ. 599, Od. I. 134), et circa illam alii quidem (οἴγε μὲν) in ea metenda occupati erant, alii vero (οἱ δ') in colligendis messae iam metgetis manipulis.

v. 289. αἰχμῆς ὀξεῖσι] Ἐν δρεπάναις ὀξεῖαις Diaconus

et Scholl. paraphr. Significari id certum est. Alibi tamen haud facile notionis eius vocabulo ἀίχμη tributae exempla inuenies.

κορωνιόνωντα πέτηλα] Dicuntur hîc πέτηλα culmi, rariore usu vocabuli, de quo vid. Graev. ad h. l. et Ruhnken. ad Hom. H. in Cer. 451 seq. Epitheton additum gravitate incurvos fuisse significat. Tzetzes: ἐπικαμπεῖς στάχους. Sic apud Dion. Chrys. Or. LXXVIII. p. 659 et Philippum Anth. Pal. IX. Ep. 777 κορωνιῶν dicitur equus collo incurvo gestiens, γαυριῶν, ut explicant Suidas et Hesych. in v., et similiter κορωνῆς navis proram habens incurvam. Vid. Heyn. ad Il. B. 392.

v. 290. βριθόμενα σταχύων] Vult Ruhnkenius ad H. Hom. in Cer. v. 455, qui locus est huic nostro simillimus, genitivum pendere ab intelligendo ὑπό. Veriora docuit Bernhardt (*Wissensch. Syntax der Gr. Sprache*, p. 168), conferens cum ἀρέσαντο αἵματος et aliis implendi notione verbis.

v. 291, ut Hesiodi ἐν Ἀσπίδι, citat Etym. p. 366, 43. ἐν ἔλληδανοῖσι δέον] Dicuntur ἔλληδανοὶ vincula, quibus spicarum manipuli ligantur. Vid. Heyn. ad Il. Σ. 553. Est autem ἔλληδανος ab ἔλω, ἔλλω, ut a ῥίγω ῥιγεδαμός, a πεύκη πευκεδαμός.

ἔπιπλον ἀλών] Est ἔπιπλον a πίπλω, quod non minus in usu fuisse potest, quam (πίπλημι) πίμπλημι. Sic ἀναπληροῦν ἀλών dixit Theocr. Id. VII. 34.

v. 292—301. Vindemia. Locum misere alienis laciniis foedatum dicit Heynius ad Il. Σ. 563. Trium poëtarum operam in his versibus agnoscit Dindorfius, »quorum unus versui 292 adiunxerat vv. 293, 294, 295; alter eorum

loco versus 296, 297, 298. Tertius servatis secundi prioribus nonnisi ducentesimi nonagesimi octavi loco posuit trecentesimum." Probavit eius rationem Hermannus Sane, ut quisque videt in v. 299 ineptissime hîc repetitum versus supra 283, ita vel paulo solertioribus offensam creare debent iterata eadem versibus 293 et 296 οἱ δ' αὐτ' ἐς ταλάρους ἐφόρευν, quae, ut recte monet Rankius, sine accusativo in v. 296 posita, ne intelligi quidem possunt. Melius se habebunt omnia resectis inter λευκοὺς καὶ μέλι βότρ. et παρὰ δέ σφισιν ὄρχος mediis omnibus, quae Scholia paraphr. Codicis Paris. E. non agnoscunt; quamquam scrupulum adhuc iniicit prima in τρυγητήρων producta idque contra morem ipsi poëtae observatum in v. 292.

v. 293. Citat Etym. M. p. 634, 41 seq., ut Hesiodi Οἱ δ' αὐτ' ἐς ταλάρους ἔφερον-βότρυνας μεγάλων ἀπὸ ὄρχων ὑπὸ τρυγητήρων] Boissonadius praepositionem accipit de inferiore positione eorum, qui uvas in calathos ferebant. Sic iam olim d'Orvillius, cuius hanc vide notam: »ὑπὸ sub vindemiatoribus; namque illi decerpentes uvas erant in scalis, portatores calathorum in plano. κάμακες vocabantur illae scalae." Rankio visum, ὑπὸ τρυγ. nihil esse nisi »ducibus vindemiatoribus, iussui eorum obedientes.' Sane ὑπό τινος saepe sic est aliquo causam praebente.

v. 294. βότρυνας h. l. disyllabum esse recte statuit Hermann. in Orph. p. 757.

v. 296. ἐς ταλάρους ἐφόρευν, ut Hesiodi, citat Etym. M. p. 745, 3. Est autem τάλαρος qualus, seu quasillus, viminibus textus. Hom. II. Σ. 568, loco simili: πλεκτοὶ ἐν ταλάροισι φέρον μελιηδέα καρπὸν.

παρὰ δέ σφισιν ὄρχος Χρύσεος ἦν, ut Hesiodi, cita

Etym. M. p. 634, 42 seq., et hunc locum respiciens Schol. Theocr. Id. I. 48, Hesiodum ὄρχον dicere ait τὴν ἐπίστιχον τῶν ἀμπέλων φυτεῖαν, ordinem vitium.

v. 298 integrum citant Etym. M. p. 487, 42 seq. et Zonaras Lex. p. 1147, apud quera tamen est σταφυλῆσι pro φύλλοισι.

De genere vocabuli κάμαξ videantur quae dixi in nota contextui subiecta. Sunt autem κάμακες *perticae*, non, ut d'Orvillius voluit, *scalae*.

v. 299. τοίγε μὲν αὖ παίζοντες κ. τ. λ.] Apud Homerum in sua vindemiae descriptione Il. Σ. 569 seqq. vindemiatoribus interest puer tenella voce ad citharam canens, ipsique cantantes ac tripudiantes sequuntur. Nescio an haec recordatus aliquis simile quid desiderari crediderit h. l. ideoque margini versum adscripserit supra 283, fortasse ut reciperetur in contextum post 295, qui posteriorum stupore deinceps in hunc locum receptus sit.

v. 300, ut praecedentem, uncinis inclusit Gaisford. cum Heinrichio. Est tamen, si seorsum spectetur, haud malus. Suspectum facit similitudo cum v. 295.

μελάνθησάν γε μὲν αἶδε] *Nigrae quidem hae erant i. e. maturae erant.* Supra v. 294 μέλανας βότρυας dixit coloris tantum habita ratione, ut manifestum ex opposito λευκούς. Alias vero μέλανες βότρυες magis sunt maturi racemi (vid. Il. Σ. 562), et μελαίνειν βότρυς dicitur, cum maturescit. Conf. Philodemi epigramm. in Anall. Brunckii T. II. p. 86 et ad illud Jacobs., ubi notat, σταφυλὴν eximie dictam fuisse uvam matúram, ut ὄμφακα immaturam. Citat Crates apud Athen. XIV. p. 653 ex vetere hymno versum αὐτῆσι σταφυλῆσι μελαίνησιν κομδώντες.

v. 301. *οἶγε μὲν ἐτράπεον*] Teste Etym. Gudiano p. 69 43, notaverat Eraphroditus in Ὑπομνήσει (corr. Ὑπομνήματι) Ἀσπίδος Ἡσιόδου, *τραπεῖν* esse αὐτὸ τὸ πατήσαι unde πρὸ τοῦ πατηθῆναι γινόμενον ἀπόσταγμα τῆς σταφυλῆς ἀπότροπος οἶνος diceretur. *Τραπεῖν* proprium in hac re verbum usurpavit iam Hom. Od. H. 125.

τοὶ δ' ἥρουν] Scil. mustum e lacu. Cognata sunt ἀρύω Lat. *haurio*.

vv. 301—304. Commode mentioni vindemiae subiicitur mentio tum pugilatus et luctae, cui ludorum generi ipsa vindemiae lascivia occasionem dare potuit, tum et venationis leporum in ipsum vindemiae tempus incidentis. Cita Etym. M. p. 695, 57, ut Hesiodi: *οἶον δ' ἐμάχοντο Πύξ τε καὶ ἔλκηδόν*, vitiose in primo et postremo verbo. Est autem *ἔλκειν* proprium in lucta verbum, quod luctantium alter alterum attrahit et prosternere conatur. Homerus Il. Ψ. 71 seqq.: *Τετρίγει δ' ἄρα νῶτα θρασειάων ἀπὸ χειρῶν Ἐλκόμενα στερεῶς*. Unde sumta ab lucta metaphora Pindar. N. IV. 154 seqq.: *ἀπάλαιστος ἐν λόγῳ ἔλκει*, ubi vid. Heyn. Adde citatum a Goettlingio Nonnum Dionys. XXXVII. 560. Sed in usu quoque fuit *ἐλκέω*, unde hīc *ἐλκηδόν*. Com. item Heyn. ad Il. Z. 465.

v. 302. *ὠκύποδας λαγὸς ἥρουν*] Notandus hīc accensus Doricus *λαγὸς* pro *λαγούς*, ut est apud Theocr. Id. IV. 1 *τῶς λυκός*.

ἥρουν proprium in hac re verbum. Τὸν λαγὸν κατὰ πόδας αἰρεῖν de eodem venationis genere dixit Xenopho Cyrop. I. vi. 40, ut *τοὺς αἰροῦντας* venatores idem de Ven. XI. 3, estque *αἰρεῖν venando capere* etiam apud Lucian. D. D. XIX. 2.

v. 303. *καρχαρόδοντε κύνε πρό]* Venatoribus praeibant duo canes, qui numerus in venatione sollemnis erat, ut feram insequente altero alter praeverteret ac deinde facto circuitu exciperet. Vid. Il. K. 360; Arrian. de Ven. c. 16 et 20; Philostr. Iun. Imag. 3. Noti sunt duo canes Boötac. Pallantem quoque apud Virg. Aen. VIII. 461 gemini canes comitantur. Itaque, iudice etiam Wolfio, non, ut Hermannio visum, opus hîc fuit addito *δύο*. Similiter sine hoc passim apud Homerum invenias *ἵππω*, sollemni ibi quoque duorum numero in bigis; item *βόε* de iugo bouum Od. N. 32, Hes. *Ἔργ.* 430, 451.

Postpositum, ut hîc, *πρὸ* etiam Il. Θ. 561, K. 12, T. 118.

vv. 305—313. Curule certamen ob tripodem. *ἵππῆες* (i. e. curru vecti, currum agitates, ut passim apud Homerum) *ἔχον πόνον*, laborabant, summa contentione certabant; quod disertius poëta expressit sequentibus: *ἀμφὶ δ' ἀέθλω Δῆριν ἔχον καὶ μόχθον*, sed parum eleganter repetito ibi *ἔχον*.

v. 305. *πὰρ δ' αὐτοῖς* docet, hanc imaginem in clypeo illi venationi proximam fuisse. Erat quidem etiam curule certamen inter pacis opera.

ἀέθλω hîc dictum de praemio certaminis, ut v. 311 de ipso certamine.

v. 307 seq. *ἐφίεσαν ἀκέας ἵππους ῥυτὰ χαλαίνοντες]* Latini in hac re dicunt *equosmittere*. Vid. Cic. de Fin. II. 19, Liv. II. 19. Quae *ῥυτὰ* hîc dicuntur, apud Hom. II. Π. 475 sunt *ῥυτῆρες*, *habenae curules*, lora, quibus equi adductis sistuntur, laxatis admittuntur. *Ἴπποδέτην ῥυτῆρα* similiter dixit Sophocl. in Aiace v. 241. Auriga autem, quo *ῥυτὰ* regeret, manu tenebat aptatum iis *ῥυτὰ*

γωγέα. Vid. Xenoph. de Re Eq. VII. 1, ibique Schneider.; Hemsterh. ad Poll. X. 55. Stirps est *ρύω, ομαι, traho, traho ad me*, adduco. Conf. Heyn. ad locum II. citatum.

v. 308 seq. Venuste dicuntur *άρματα ἐπικροτεῖν*, cum strepitu subsultare. Nam neutro sensu positum hīc *ἐπικροτέοντα*. At vero II. O. 453 et H. in Apoll. 234, ubi dicuntur equi *κροτεῖν ὄχρα*, verbum est activum. Neutro autem sensu dicitur etiam apud Lucian. in Philopatr. c. 21. T. III. p. 608: *τοῖς ὀδοῦσιν ἐπικροτέων, concrepans dentibus*.

v. 309. *πλήμναι*] In Schol. Par. D. G. *πλήμνη* exponitur ἢ ὀπή, δι' ἧς ὁ ἄξων προκύπτει τοῦ ἄρματος, addito ἢ αὐτὴ δε λέγεται καὶ χροὴ καὶ σύριγξ. Conf. Hom. II. E. 726, ibique Schol. et Heyn.; Valcken. Animadv. ad Ammonium p. 197.

v. 310 seqq. *οἱ μὲν ἄρ' αἰδῖον εἶχον πόνον κ. τ. λ.*] Illi curruum agitatores in clypeo perpetuum habebant laborem, neque unquam ad optatum finem perveniebant victoriae, sed anceps semper ac dubium certamen habebant.

Ad tuendum h. l. *αἰδῖον*, quod neque in Iliade neque in Odyssea exstat, contulit Rankius H. Hom. in Vestam v. 3: *ἔδρην αἰδῖον ἔλαχες*.

v. 312. *τοῖσι δὲ καὶ προὔκειτο μέγ. τρίπος*] *His etiam*. Erat enim tripus solemne in certaminibus praemium. Conf. "Erg. 656, Hom. II. X. 164, quo loco similiter est *τρίπος*, forma exquisitiore pro vulgari *τρίπους*, ut est *ἀελλόπος* pro *ἀελλόπους* II. Θ. 409.

ἐντὸς ἀγῶνος] i. e. in ipso circi stadio, quo sensu legitur *ἀγῶν* etiam apud Hom. Od. Θ. 200.

vv. 314—317. In exteriori clypei ambitu expressa erat

Oceani imago cum cyncis super eum et piscibus in eo natantibus. In Achillis clypeo apud Hom. II. Σ. 607 seq. est item haec imago Oceani ἄντυγα πὰρ πυμάτην σάκεος. Namque est ἄντυξ idem, quod hīc ἴτις, extrema clypei ora, ἡ περιφέρεια ὄπλου. Conf. Suidas in v. Vt igitur Oceanus terrarum orbem ambire creditus veteribus, ita hīc ab utroque poëta varias rerum terrestrium in clypeo imagines fictus est circum ambiens.

v. 316. κύκνοι ἀερσιπόται μεγάλ' ἤπυον] Apte Goettlingius contulit πηγαῖς ἐπ' Ὀκεανοῦ cyncnum canentem in Euripidis Phaëth. fr. (ed. Matth. T. IX. p. 261.)

ἀερσιπόται] *altivolantes*, ut est Ἔργ. 777 ἀερσιπότητος, quasi volatu in sublime se attollens.

μεγάλ' ἤπυον] *magnum insonabant, clangebant*, quod mihi cum Goettlingio videtur in clypeo declarasse cyncorum os apertum. Ἠπύειν universe est *sonitum edere*. Apud Hom. II. Ξ. 399 usurpatur de venti fremitu, Od. P. 271 de citharae sonitu, Od. K. 83 de clamore hominis. Hinc ἠπύτα κήρυξ, *clamosus praeco*, II. II. 384.

v. 317. ἐκλονέοντο] *natantes saliebant, lasciviebant*. Κλόνος est motus incompositus. Vid. II. Π. 729.

Scholia paraphr. in Par. E: παρ' αὐτοῖς δὲ ἐταράσσοντο οἱ ἰχθύες, φοβούμενοι μή πως ὑπ' αὐτῶν ἀναιρεθῶσιν ὅμοιοι δὲ ἦσαν οἱ ἰχθύες ζῶσι. Quorum ex postremis colligit Rankius, versum ab Scholiasta lectum qui nunc desit, eumque ferme huiusmodi: ζωοῖσιν ἴκελοι, ἔργα κλυτοῦ Ἠφάιστοιο, quo simul transitus ad sequentia muniretur. Fateor equidem, apud me Scholiastae istius paraphrasin tantum momenti non habere, ac nescio, an ibi postremis illis verbis ortum dederit, quod Scholiastes ἐκλονέοντο de vero et spectabili in clypeo piscium motu accepit, quo Vulcani arte scilicet similes essent facti viventibus.

v. 318. θαῦμα ἰδεῖν καὶ Ζηνὶ βαρυκτ.] Non ad solos referendum est pisciculos, sed ad omnem superiorem imaginem, si non ad omnia in clypeo insculpta aut aliquo modo expressa.

v. 321. ἐπὶ δ' ἰππέου θόρε δίφρου] Fictum id, ait Wolfius, contra Epicorum omnium usum et rationem. Sed, ni fallor, recte fingitur in currum insiliens Hercules, quo celerius obviam Cycno procedat. Neque enim iam tum facti erant sibi in propinquo obviam, sed contigit illud aliquanto post demum. Vide infra v. 345 seqq. et conf. supra v. 125.

v. 322. εἴκελος ἀστεροπῆ κ. τ. λ.] Quo celerior Hercules in currum insilientis motus erat, eo maiorem arma eius splendorem edebant. Itaque fulguri similis erat tum splendore, tum celeritate. Sic apud Virgil. Aen. IX. 441 *ensis dicitur fulmineus*, qui celeriter rotatus etiam fulgebat.

v. 325. ἀγχίμολον δέ σφ' ἦλθε κ. τ. λ.] Venit hinc Minerva auxiliatum Herculi, sicut aliis etiam in laboribus opem ei tulerat. Conf. Hom. II. Θ. 362 seqq., apud quem similiter II. Φ. 290, probante Iove, Minerva Achillem adiuvat.

v. 327. Χαίρετε, Λυγκῆος γενεῇ τηλεκλ.] Tam Iolaum quam Herculem alloquitur Minerva. Ducebat enim uterque genus ab Lynceo. Quippe Lynceus pater fuit Abantis, Abas Acrisii, Acrisius Danaës, Danaë mater Persei, Perseus pater Electryonis et Alcaei, Electryo Alcmenae, ex qua natus Hercules; Alcaeus pater Amphitryonis, hic autem Iphicli, cuius filius fuit Iolaus. Vid. Apollod. II. II. 1, IV. 5, 6, 8, 11; Tzet. ad h. l. Itaque mox ὕμμι δίδοι.

Tria priora huius versus verba, ut Hesiodi, citat Schol. Lycophr. ad v. 1124.

v. 331. εὖτ' ἂν δὴ Κύκνον γλ. αἰῶν. ἀμέρσης] Εἰρωνικῶς ad h. l. Wolfius: » Admirabilis, inquit, est providentia divina. Praescit Dea, Cycnum etsi defensum a patre Marte propugnatore primum casurum esse." Sed, me quidem iudice, non minus probabiliter Minerva hîc inducitur sciens, quid esset αἰσιμον Herculi, qualesque futuri essent pugnae inter eum Cycnumque et Martem eventus, quam apud Homerum Il. Φ. 290 seqq. cum Neptuno praescia inducitur futuri eventus pugnae inter Achillem et fluvium Scamandrum.

v. 332. τὸν μὲν ἔπειτ' αὐτοῦ λιπέειν] Prudens Minervae monitum huc pertinet, ne forte in exuendo Cycno occupatus Hercules minus sibi ab irruente Marte caveret. Itaque Cycni spoliationem haud prius eum peragere iubet, quam et Martem vulneratum in fugam verterit. Conf. infra v. 467 seqq.

v. 333. αὐτὸς δὲ reddendum cum Wolfio *tu ipse vero*. Opponuntur sibi invicem τὸν μὲν et αὐτὸς δέ. Geelius autem meus αὐτὸν δέ a poëta profectum coniiicit, ut opponantur sibi invicem Cycnus interfectus et Mars.

v. 334. ἔνθα κε γυμνωθέντα σάκευς ὑπο δαιδ.] i. e. qua parte sub clypeo non nisi superiora corporis tegente nudatum videris. Itaque Hercules infra v. 460: μηρὸν γυμνωθέντα σάκ. ὑπο δαιδ. Οὐτὰς' ἐπικρατέως. Στέρνον γυμνωθέντα παρ' ἀσπίδα dixit Homerus Il. Π. 312 de eo, cuius pectus pro parte nudum clypeus reliquerat. Conf. et Il. Λ. 424, quaeque ad eum locum notavit Koeppen.

v. 338. ἐς δίφρον ἐβήσατο δια θεάων] Currus, quo Minerva advenerit, nulla in superioribus mentio facta est, ut neque fit eius mentio Il. A. 194, ubi ad Achillem venisse Minerva dicitur. Num igitur statuendum, in Herculis eam currum adscendisse? Suadet quidem secuta mox mentio Iolai et equorum Herculis. Sed sic tertiam personam cepit *δίφρος*, quod quomodo fieri potuerit, quaerit Wolfius. Apud Homerum quidem Il. E. 835 Minerva, ut currum adscendat Diomedis, prius aurigam huius Sthenelum inde propellens deiicit. At sunt infra quoque v. 463 seqq. tres in Martis curru, Mars ipse et duo comites eius, *Φόβος καὶ Δεῖμος*. In Herculis autem curru non nisi paucillum temporis tres fuerunt. Mox enim v. 370 de curru desilientem Herculem videmus. Equis autem, ne sub onere currus fatiscerent, animum addidit Minerva v. 343.

v. 339. Erat in Minervae potestate victoriam atque inde gloriam adferre ei, cuius tutelam suscepisset: iamque adferebat eas Minerva Herculi, cuius currum adscenderat. Hinc poëtae dicitur *νίκην ἀθανάτης χερσὶν καὶ κῦδος ἔχουσα*. Namque, ut bene vidit iam Heinrichius, locutionem *ἔχειν ἐν χερσὶν* illustrans collatis locis Il. E. 593, Λ. 4, Mimnermi fr. II. 6, non hinc nobis informanda est Dea, qualis nonnunquam in nummis aliisque artis monumentis exhibetur, victoriam manu tenens, itaque hinc quidem altera manu *νίκην*, altera *κῦδος*, quo fieret, ut neutra ei libera relinqueretur ad concutiendam aegida, infra v. 344. Neque ad hanc difficultatem tollendam indigemus Goettlingii commento, *νίκην καὶ κῦδος* de ipsa aegide accipientis. Ceterum vix dubitandum est, quin haec poëtae locutio in causa fuerit, cur postea Minerva *νικηφόρος* et diceretur et in artis monumentis eo habitu exhiberetur. Vid. Eckhel Doctr. numm. vett. I. 2. p. 214 seq. Quod Tzetzes ait:

εὐκαίρως (Schol. Par. C. ἀκαίρως) διέστάλκεν τῆς Ἀθηνᾶς τὴν νίκην, ἐν ταῖς αὐτῆς χερσὶ κατέχουσα τὴν νίκην, pertinet hoc ad Minervam ipsam Athenis Νίκην dictam et templo cultam. Vid. Pausan. I. XLII. 4.

v. 342. *κονίοντες πεδίοιο* exstat etiam apud Homerum II. N. 820, Ψ. 372, 449, Od. Θ. 122, ubi genitivum pendere Grammatici volunt ab intellectu *διά* (vid. Schol. Ven. A. ad II. N. l. c.; Eustath. ad II. p. 961, 37, p. 1306, 29); redditumque sic etiam vulgo Latine *pulverem excitantes per campum*. Mihi magis est *pulverem de campo* seu *campi excitantes*. Erat *κόνις* in campo, cuius partem equi currentes excitabant. Conf. Bernhard. *Synt.* p. 145 seqq.

v. 344. *αἰγὶδ' ἀνασσειάσασα*] Pallas aegide concussa maiorem equis indidit ardorem. Sic apud Virg. Aen. XII. 332 seq.: *Sanguineus Mavors clypeo increpat atque furentes Bella movens immittit equos*. Apud Homerum autem II. Δ. 167 seqq., O. 310, 321, P. 593, vibratio aegidis ad terrorem incutiendum valet. Conf. Heyn. ad Virg. Aen. VIII. 357.

Ad *ἀνασσειάσασα* conferri Wolfius iussit Hom. H. in Apoll. v. 344. Voluit v. 403, ubi est *ἀνασσειάσασκε*.

περιστενάχιζε δὲ γαῖα] Si Mitscherlich, ad Horat, III. iv. 56 et Rankium ad h. l. audias, ob concussam aegidem. Equidem malim cum Heinrichio ad pulsatam currûs rotis et equorum pedibus terram referre. Sic apud Virgil. Aen. XII. 334 seq., ubi locum hunc imitatus videri potest: *gemit ultima pulsu Thraca pedum*. Medium *περιστενάχιζεσθαι* eadem significatione usurpavit Hom. Od. Ψ. 146: *Τοῖσιν δὲ μέγα δῶμα περιστενάχιζετο ποσσὶν Ἀνδρῶν παιζόντων*.

v. 345 seq. *τοὶ δ' ἄμυθῆς προγένοντ'*] i. e. simul vero etiam in Herculem et Iolaum progrediebantur, appropin-

quabant, προγένοντο (ut apud Hom. II. Σ. 525) Mars et Cyenus.

Ἴκελοι πυρὶ ἢε θυέλλῃ] Similis comparatio apud Hom. II. N. 39: Τρώες δὲ Φλογὶ ἴσοι ἀολλέες ἢε θυέλλῃ. Conferri Heinrichius iubet etiam II. Λ. 595, 746, M. 375.

v. 348. ὀξεῖα χρέμισαν, ut Hesiodi ἐν Ἀσπίδι, citat Etym. M. p. 814, 45.

v. 350. Κύκνε πέπον, τί νυ νῶϊν ἐπίσχ. ὦκ. ἴππ.] Cycnum primum alloquitur Hercules, sed, quod illi Mars adstabat, mox plurali numero verbi subiicit: τί νυ νῶϊν ἐπίσχετον ἀκέας ἴππους; cur in nos intenditis equos veloces?

Ad πέπον recte Wolfius: »ignave vertunt, non pro reliqua sermonis lenitate.» Adde, quod neque ignavia, qualis carenti bellica virtute obiiciatur, obiici ab Hercule potuit Cyeno, quem sciebat ac videbat pugnae avidum in se venire. Conf. v. 458. Sed, quodnam aliud vocabulum pro improbato illo substituendum sit, neque Wolfius dixit, neque dictu facile est, et vereor ut Latinum aliquod inveniri possit, quod Graeci vim apte reddat. Κύκνε πέπον a Diacono et in Scholl. paraphr. expositum est ὦ φίλε Κύκνε, ac similiter I. H. Vossius accepit reddens o Freund. Sed addit Diaconus: τὸ πέπον οὐ μόνον τὸν φίλον σημαίνει, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν πεπόνων, οὓς φιλοῦμεν ἐπὶ πολὺ, ἀλλ' ἤδη καὶ τὸν κεχαυνωμένον καὶ ἔκλυτον, ὁποῖοί εἰσιν οἱ ὑπὲρ τὸ μέτριον πεπανθέντες σίκυοι ἢ ἄπιοι. — καὶ Ὅμηρος (II. B. 235) ἐξεδέξατο ἐπὶ ταύτῃ τῇ σημασίᾳ τὸν πέπον· ὦ πέπONES, κάκ' ἐλέγχε', Ἀχαιῖδες, οὐκέτ' Ἀχαιοί. Tum, inspectis aliis Homeri locis, ubi sic compellati memorantur ab amicis, Sthenelus a Diomede (II. E. 109), Menelaus ab Agamemnone (II. Z. 55), Achilles a Phoenice (II. I. 252), Diomedes ab Ulysse (II. Λ. 314), Patroclus

ab Nestore (ibid. 765), Glaucus a Sarpedone (Il. M. 322, Π. 492), Achivorum principes a Neptuno (Il. N. 120), Teucer ab Aiace (Il. O. 437, 472), Meriones a Patroclo (Il. Π. 628), Glaucus ab Hectore (Il. P. 171), Vlysses a Minerva (Od. X. 233), — iis igitur locis inspectis apparebit, eorum qui sic appellarentur simul, quamvis amice, notari negligentiam vel tarditatem in eo faciendo, quod facere eos oportebat. Κριὲ πέπον arieti suo Cyclops Od. I. 447, quod solito tardius, neque, ut dux gregis, primus, sed postremus omnium antro exiret. ὦ πέπον, ὦ Μενέλαε, Agamemnon fratri suo (Il. Z. l. c.), qui non satis sibi consuleret, parcens Troianis pessime de ipso meritis. Sic et Hercules h. l. Cyeno Κύκνε πέπον, qui pravo consilio mallet cum fortioribus ipso pugnam inire, quam illis de via discedere. Itaque accipiendum ut amice monentis eum, cuius vicem miseraretur.

v. 353. εἶκε παρῆξ ἵέναι] *Cede*, scil. de via, ut praetergrediaris. Contulit iam Diaconus Homericum Od. B. 5: βῆ δ' ἴμεν ἐκ θαλάμοιο.

Τρηχίνα δέ τοι παρελαύνω, ut Hesiodi, citat cum principio sequentis versus Schol. Sophocl. ad Trach. 39. Hercules cum in coena apud Oeneum, Calydonis regem, citra voluntatem puerum occidisset, eius caedis causa cum uxore ac liberis exsulatum ierat Trachinem ad regem Ceycem; inde vero plurimas susceperat expeditiones, sed peractis iis iam Trachinem denuo petebat. Vid. Apollod. III. vii. 6, 7; Sophocl. Trach. l. c.; Pansan. I. xxxii. 6.

v. 355. Τρηχίνος προβέβηκε] i. e. Trachini praest, Trachinem tuetur. Sic apud Hom. Il. A. 37 Apollo dicitur ἀμφιβαίνειν Χρῦσην.

v. 357. θανάτοιο τελευτήν idem est ac θανάτοιο τέλος
"Εργ. 166, Il. Γ. 309, I. 416, Λ. 451, N. 602, pro θάνατον.

v. 360. ὑπὲρ Πύλου ἡμαθόεντος] *pro Pylo arenosa*. Per-
tinent haec ad illustrem historiam de Pylo, Peloponnesi
urbe, a Neleo condita, ab Hercule capta et eversa, inter-
fectis etiam Nelei filiis omnibus praeter Nestorem. Vid.
Hom. Il. Λ. 689 seqq.; Apollod. Il. vii. 3, et ibi Heynius.
Tractaverat eam Hesiodus ἐν Καταλόγοις, teste Schol. Ven.
A. D. ad Il. B. 336.

ἡμαθόεντος] Solemne est Pyli epitheton etiam apud Ho-
merum. Vid. Il. B. 77, I. 153, 293; Od. A. 93, B. 214,
359. Conf. et H. in Apoll. 398, 424, H. in Merc. 348.
Inditum urbi quidam voluerunt a fluvio iuxta illam Ama-
tho; alii probabilius a natura soli. Vid. Etym. M. p. 428,
54; Eustath. ad Il. A. 250; Schol. Ven. ad Il. B. 77.

v. 361. μάχης ἄμοτον μενεαίνων] Sic est ἄμοτον με-
μαῶς Il. X. 36, ἄμοτον κεχολωμένος Ψ. 567, quibus vehe-
mentia affectus significatur. Grammatici repetunt a μοτός,
quo vocabulo medici designant lintea carpta, quibus vul-
nera implentur; hinc esse ἄμοτον idem, quod ἀπλήρωτον.
Vid. Schol. ad Il. Δ. 440, Apollon. in Lex. et Hesych.
in v. Absurda autem haec etymologia, cui miror adsen-
sum praebuisse Gesnerum in Ind. Orphei, nec refragatum
esse Heynium ad Il. l. c. Secundum eam apud Theocr. Id.
XXV. 204 θῆρ ἄμοτος ab Interpretibus redditum *bellua
insatiabilis*. Dubito an recte. Certe apud Moschum Id. IV.
104 πῦρ ἄμοτον non nisi vehementiae significationem re-
cepit. Goettlingio ἄμοτον cognatum est cum μάτην, quod
quomodo velit haud satis assequor. Equidem compositum
esse puto vocabulum ex α intensivo et verbali a μῶ, cui
cognatum μᾶω, ut sit *intento animi motu, studio*. Sic

aptissime toties apud Homerum iuncta occurrunt ἄμοτον μεμαῶς, μεμαῦτα.

Ad μάχης μενεαίνων offendit Wolfius, quaerens »ubi sic?« Sane haud facile constructionis huius exemplum alibi reperias. Cum tamen μενεαίνων idem sit ac προθυμίαν ἔχων, ut explicant Scholia paraphr. h. l., mihi ferri posse illa constructio videtur. Conferri quoque fortasse possit ὀρέγεσθαι τινος.

v. 362 seqq. Quater hastam in Martem iaculatus Hercules, ter quidem non nisi clypeum eius ferit, sed tanta vi ictus, ut casurus Mars fuisset, nisi demissa in terram manu se sustinuisset; quartum autem Martis femur vulnerat, qua parte non defensum erat clypeo corpus.

Ceterum vulneratos in hac pugna ad Pylum ab Hercule praeter Martem etiam Iunonem et Orcum perhibet Homerus Il. E. 392 seqq., ut de Orco ibi vulnerato mentio quoque fuit in tributis Hesiodo Καταλόγοις. Vid. Schol. ad Il. B. 366.

v. 363. οὔταμένου σάκεος] Sic Il. H. 258, N. 646, O. 528 σάκος οὔτασε δουρί. Latinis quoque non infrequens *vulnerare* pro perforare. Vide d'Orvill. in Vanno Cr. p. 309.

v. 365. ἔγχεος ὀρμῆ] *Impetu in illum hastae.* Conf. infra v. 456. Sic ἐς ὀρμὴν ἔγχεος ἐλθεῖν dicitur aliquis apud Hom. Il. E. 118. Conf. Heyn. ad Il. Π. 315.

v. 366 seq. ἔνθα κε δὴ λωβητὸς κ. τ. λ.] *Ad verbum: ibi factus fuisset vituperabilis inter immortales Deos, relictis inter manus meas armis sanguinolentis.* ἔνθα κε ἐτύχθη pro ἐτύχθη ἄν (conf. Hom. Il. B. 155). Sed, tum quoque ne spoliaretur Mars, item obstitisse videtur, quod illud αἰσιμον, fato concessum, Herculi non erat.

In v. 369 postrema in ἐπιπειθόμενος ut media in quinque brevibus producta, postrema in ἐχέμεν ob sequens in ἐρυσάρματας digamma. Vt hîc habemus accus. pl. ἐρυσάρματας, ita est nomin. pl. ἐρυσάρματες apud Hom. Il. Π. 370, quod Greg. Cor. de D. Ion. § 44 dictum vult pro ἐρυσάρματοι, per metaplasmum Ionicum τοῦ οἱ in ες. Sic et Eustath. ad Il. p. 1064, 59. Sed esse potest ἐρυσάρματες ab ἐρυσάρμας. Vid. Heyn. ad Il. O. 354.

v. 370. Quo magis expediti pugnent, de curru desiliunt Hercules et Cycnus, ille quidem etiam, ut videtur, currûs sui onere, quod nimium erat, levandi gratia. Aurigae autem currus propius admovent, quo melius in tempore suis adsint.

vv. 374 seqq. ὡς δ' ὅτ' ἀφ' ὑψηλῆς κορυφῆς κ. τ. λ.] Comparantur Hercules et Cycnus, magno clamore in se invicem irruentes, cum duobus de montis cacumine volutis saxis, maximo cum impetu et fragore in se invicem incidentibus. Similiter apud Hom. Il. N. 137 seqq. Hector, apud Virgil. Aen. XII. 684 Turnus comparatur cum saxo, quod de montis vertice volutum obvia quaeque sternit. Sed hîc sunt duo saxa sibi invicem occurrentia. Infra autem v. 437 est saxum, quod a rupis cacumine volutum tandem in collem impingit ibique sistitur. Operae pretium fuerit conferre etiam Statium, VII. Theb. 744 seqq.

v. 377. αἰγυροί τε τανύρριζοί] Sunt αἰγυροί populi, quae arbores proprie dicuntur τανύρριζοί, quod radices quaquaversum extendunt quam longissime. Male autem Latine ab Interpretibus redditum est *radices altas habentes*; neque enim in profundum aguntur haec radices, sed in latum, nec nisi paulo infra superficiem telluris.

v. 380. πᾶσα δὲ Μυρμιδόνων τε πόλις κ. τ. λ.] Vt rei hīc narratae non aliquid etiam adiciatur ad prodigium (est per se prodigiosa satis), omnia h. l. memorata oppida Thessaliae fuisse dicendum est, ut haud dubie Thessaliae fuit Μυρμιδόνων πόλις Phthia, Pelei regia, quae Μυρμιδόνων ἄστυ dicitur Od. Δ. 9; item Ἴωλκός, etiam Ἴωλκός et Ἴωλχός dicta; cumque Ἄρνη tam Thessaliae memoretur oppidum quam Boeotiae (vid. Steph. de Urb. in v.; Strabo IX. p. 630 C, 633 B), de illa potius quam de hac cogitandum est. Neque Helice hīc intelligenda Peloponnesi urbs, biennio ante pugnam Leuctricam fluctibus absorpta, sed Thessaliae oppidum, iudice etiam Strabone VIII. p. 590 C, ubi testem invocat Hesiodum, Scutum Herculis aperte respiciens, vel h. l. vel infra v. 475, ubi Arne et Helice memorantur in vicinia Trachinis sitae. Nec proinde dubitandum, quin fuerit etiam Thessaliae urbs quaedam Anthea, quod nomen, ut pluribus urbibus ob similem loci naturam conveniens, ita pluribus etiam inditum fuit.

Ad Μυρμιδόνων πόλις Schol. Paris. C: Φαρσαλία, et in margine: δύνεται λέγειν καὶ τὴν Θεσσαλίαν. Schol. Paris. G: τὴν Φαρσαλίαν καὶ τὴν Θεσσαλίαν. Vell. I. 3: *Thessalus eam regionem armis occupavit, quae nunc ab eius nomine Thessalia appellatur, ante Myrmidonum vocitata civitas.* Saepe utique πόλις usurpatur hac significatione, sed hīc de urbe dici docet adiecta oppidorum mentio.

Ad v. 381 Schol. Par. B: τὰ περὶ Λαρίσσαν λέγει μέρη. Ad Ἄνθεια Schol. Par. C. G: πόλις ἐν Θεσσαλίᾳ, Schol. Par. F: πόλις ἐν Θεσσαλίᾳ καὶ Λυδίᾳ. ὁμοίως δὲ καὶ Φρυγίας καὶ Βοιωτίας. Habet plures etiam Steph. de Urb. in v. Ἄνθεια.

v. 383. μέγα δ' ἔκτυπε μητίετα Ζεὺς] Iupiter tonans

ae sanguinolentum imbrem demittens Herculi victoriam, Cycno caedem portendebat. Conf. Hom. II. Θ. 170, Λ. 53 seqq., Π. 459.

v. 384. *ψιάδας βάλεν αίματοέσσας*] A *ψίω*, *rado*, radendo minuo, attenuo, *ψιάδες* et *micae* dicuntur et *guttae* tenuissimae, quae et *ψακάδες* dictae a *ψάω*, *ψάκω*. Conf. Herod. III. 10, ibique Wessel. *Αίματοέσσας ψιάδας* habet etiam Homerus II. Π. l. c., easdem *έέρσας αίματι μυδαλέας* vocans II. Λ. l. c. Zonarae *ψιάς* est *ή δρόσος*, Hesychio *ψιάδες* sunt *ψακάδες*, *ράνιδες*, *σταγόνες*. Apud Apollonium in Lex. vocabulum Homericum interpretantem alia eius forma exstat *ψεκάδες* a *ψέω*.

vv. 386—392. Nova comparatio Herculis cum apro venatores invadente. Nihil hac comparatione apud poëtas frequentius. Vid. Hom. II. Λ. 414, N. 471 seqq.; Apollon. Rh. III. 1351 seqq.; Virgil. III. G. 255, X. Aen. 707 seqq.; Stat. XI. Theb. 350 seqq.

v. 386. *χαλεπός προιδέσθαι*] Quaerit Wolfius: »quis ita et quid est?» Imo est aper, qui *έν βήσσης όρεος*, *έν ξυλόχω βαθείη*, *έν λόχημυ πυκινή* (vid. II. Λ. 415, Od. T. 439) latens, hinc est *χαλεπός προιδέσθαι*, *χαλεπός ώστε θεαθήναι*, ut reddunt Scholia paraphr.; quem non facile videas, antequam e latebra prorumpat. Conf. omnino locus Odysseae citatus. Pessime reddidere Latini Interpretes *saevus* vel *asper* vel *acerbus aspectu*.

Apud Homerum non *προιδέσθαι*, sed passim activum occurrit, *προιδών*, *προιδόντε*, *προιδωσιν*. Vid. II. P. 756, Σ. 527, X. 275; Od. Δ. 396, E. 393.

v. 388. *θήγει δέ τε λευκόν όδόντα*] Notum hoc de apro,

nec praetermissum ab Homero II. cc. Acuit autem aperdentes ad saxa vel truncos arborum terendo (vid. Ovid. VIII. Met. 369), nec potest facere hoc nisi *δοχμωθείς, inflexus, incurvatus.*

v. 389 seq. ἀφρὸς δὲ περὶ στόμα μαστιχῶντι Λείβεται] A μάω, unde μάδω et Lat. *mando*, ortum etiam est μασάω, άομαι, *dentibus subigo*; hinc μάσταξ ipsum os apud Lycoplir. in v. 1453; at μάστακα Photius explicat μάσημα, τροφήν, et μαστάζειν edendi significatione est apud Nicandr. Ther. 918; cui verbo cognatum fuit alterum μαστίζειν, unde μαστιχή, et hinc μαστιχάω, *manduco*, dentes ad cibum subigendum moveo, unde etiam apud Latinos medicos in usu sunt *masticatio* et *masticatus*. Conf. Apul. de Herbis c. 79 et Coelius Aurelian. Tard. pass. IV. 3. Est autem hīc μαστιχῶντι dentes prae ira moventi, dentibus frendenti. Hom. II. A. 417 de apro: ὑπαὶ δέ τε κόμπρος ὀδόντων Γίγνεται. Stridorem dixit Ovid. VIII. Met. 287: *Fervida cum rauco latos stridore per armos Spuma fluit*. Namque haec ipsa dentium collisio spumam excitat. Virg. IV. Aen. 135: *Stat sonipes ac frena ferox spumantia mandit.*

v. 390. ὅσσε δὲ οἱ πυρὶ λαμπετόωντι ἔϊκτην] Verba sunt Homeri II. A. 104, sed de homine; at II. N. 474 de apro dicitur: ὀφθαλμῶ δ' ἄρα οἱ πυρὶ λάμπετον. Conf. et Od. T. 446; Ovid. l. c. v. 284.

v. 391. ὀρθὰς δ' ἐν λοφιῇ φρίσσει τρίχας] Sic supra v. 171: φρίσσόν γε μὲν αὐχέναις ἄμφω. Hom. Od. l. c.: φρίξας εὖ λοφιῆν. Virgil. X. Aen. 711: *Substitit; infrenuitque ferox et inhorruit armos.*

v. 392. τῷ Ἴκελος Διὸς υἱὸς ἀφ' ἱππέϊου θόρε δίφρου]

Supra iam v. 370 desiluisse eum dixerat de curru. Sed hoc non contentus poëta declaratum voluit, qualis fuerit Hercules desiliens. Fatendum tamen minus commode repeti hîc desilientis mentionem, tot iam interiectis inter hanc et priorem, quibus adeo iam congressi pugna Cycnus et Hercules narrantur. Vid. vv. 378 seqq. Dandus fuerat huic, ceterum eleganter elaboratæ comparationi locus statim post v. 370. Sed omnino de huius etiam carminis auctore verum est, quod de auctore Theogoniae bene monuit Muetzellius de em. Th. p. 101. Conf. noster ad Theog. Commentarius p. 200.

vv. 393—401. Significatur anni tempus, quo commissa pugna. Scilicet aestas erat, eaque iam summa et plena; quo tempore cicada in arboribus canit et aristae milii surgere incipiunt, nonnihil etiam variantibus iam uvis.

vv. 393 seqq. Canentis cicadae in aestatis descriptione frequens est ac fere solemnis mentio. Vide "Erg. 582 seqq.; Aristoph. in Pace 1159; Virgil. Ecl. II. 13, G. III. 328; quosque praeterea citat Iacobs. ad Anal. Brunckii I. p. 121. Hinc *aestivae cicadae* dicuntur Nemesiano Ecl. IV. 43. Conf. et Boissonadius in nota ad h. l.

Vt hîc v. 393 cicada *κυανόπτερος*, ita *αἰθίοπι χρωτὶ* dicitur in Meleagri Epigr. CXI apud Brunck. Anal. I. p. 32. Schol. autem Par. B: *κυανόπτερος ὁ στακτόπτερος*, i. e. *alis cinereis*. Nam *στακτὴ* recentioribus Graecis dictus *cinis*. Male Goettlingius *alis coeruleis*. De ἡχέτα diximus ad "Erg. l. c.

Vt hîc est *χλοερῶ ὄζω ἐφεζόμενος τέττιξ*, ita de cicadis apud Hom. II. Γ. 151 seq.: *οἶτε καθ' ὕλην Δενδρέω ἐφεζόμενοι ὅπα λειριέσσαν ἰεῖσιν*. Conf. Hesiodus et Virgil. II. ec.; Anacreon Ep. XLIII; Meleager Epigr. laud., et alterum Pamphili apud Brunck. in Anal. I. p. 258.

v. 395. ὥτε πόσις καὶ βρῶσις θῆλυς ἐέρση] Antiquissima haec veterum opinio fuit, primum a poëta nostro prodita hoc loco, cicadas rore vesci, quae opinio hinc fluxit, quod, cum excitatae subvolant, humorem emittunt. Vide Plin. H. N. XI. 26, quaeque notavit Cerda ad haec Virgilii Ecl. V. 77: *Dumque thymo pascentur apes, dum rore cicadae*, et Jacobs. ad Meleagri Ep. CXI. Est autem θῆλυς h. l. vel, ut Hesychius interpretatur, ἡ τὰ φυτὰ θάλλειν ποιοῦσα θρεπτική (conf. Graev. ad h. l.), vel, ut Diaconus censuit, ἡ ἀπαλή, ut δρόσος dicitur Meleagro Id. in Ver v. 5. Exstat locutio etiam apud Hom. Od. E. 467, ad quem Schol. B. Q: εἰ καὶ ἀρσενικῶς λέγεται ὁ θῆλυς, ἀλλ' ἔχει τὸ σημαϊνόμενον θῆλυ. Conf. Eustath. ad Od. d. l. p. 1546, 47; Athenaeus V. p. 189 D.

v. 396. πανημέριός τε καὶ ἠῶος χέει αὐδὴν] Matutinum cicadarum cantum memorat etiam Calpurnius Ecl. V. 55; sed maxime dicuntur meridie canere. Vid. Cerda ad Virg. Ecl. II. 13.

Vt hīc χέει αὐδὴν, ita est χέει φωνήν apud Hom. Od. T. 521.

v. 397 eitat integrum, ut Hesiodi, Etym. M. p. 465, 38 seq.; priorem versus partem sine poëtae nomine Schol. ad Od. T. 204 et Eustath. ad Od. p. 1505, 12. Locum autem hunc respicit Suidas, ubi, ἴδει exponens τῶ ἰδρῶτι, addit: καὶ εὐθεῖα τὸ ἴδος καὶ (δοτικὴ) ἴδει σημαίνει δὲ τὸ θέρος παρ' Ἡσιόδῳ. Cognata sunt ἴδω, ἴδος, ὕδωρ, sudor, ἰδρῶς. Itaque ἴδος, ut recte Suidas, proprie sudorem notat, hinc aestum, aestatem. Ab ἴδος est ἰδάλιμος, Ἔργ. v. 415. Neutrum vocabulum apud Homerum exstat.

ὁπότε χροῶα Σείριος ἄζει] Similiter Ἔργ. 587: ἐπεὶ κε-
Φαλήν τε καὶ γούνατα Σείριος ἄζει.

v. 398. κέγχροισι περί γλαΐχες τελέθουσι] Γλαΐχες hic dicuntur spicae, quas milium emittit aestate iam adulta, cum satum illud fuerit aestatis initio. Plinius etiam H. N. XVIII. 7 milium memorat in aestivis, quae aestate ante Vergiliarum exortum seruntur. Scribit Seneca Ep. 86, seri se vidisse illud mense Iunio exeunte. Sed fuisse etiam vernam milii sationem indicant Columella de R. R. II. 9, Geopon. II. 38, non dissentiente Plinio in sequentibus l. c., quem vide etiam XVIII. 26. § 66. Cognata sunt γλώξ, γλωχίν, γλώσσα, et communis est omnibus significatio rei in cuspidem exeuntis.

v. 399. ότ' όμφακες αϊόλλονται] Referendum hoc ad superius, non ad proxime antecedens; neque enim quo tempore seritur milium, sed quo tempore spicas milium emittit mutare uvae colorem incipiunt.

Dicuntur όμφακες uvae immaturae, acerbae. Cognata sunt ώμός, crudus, et όμαξ, όμφαξ, όμφαξ.

v. 400. Vt Hesiodi εν ταϊς 'Ηοίαις citat Athenaeus X. p. 428 B:

Οϊα Διώνυσος δάν' άνδράσι χάρμα και έχθος,
 όστις άδην πίνει, οϊνος δέ οί έπλετο μάργος.

Vnde priorem versum temere huc translatum facile adsentior Viris Doctis. Nam quod in Eoeis poëta de maturis, ni fallor, uvis recte omnino dixerat, non item recte dici potuit de immaturis.

v. 401. τήν ώργην μάργαντο] Respondet praecedenti ήμος in v. 393.

vv. 402—404 uncis inclusit Goettlingius, ut alius recensionis pro versibus 405—411. Dissentit Rankins, nec ta-

men ausus est certum iudicium facere, situe in v. 405 οἱ δ' ὡστ', an ἡδ' ὡς legendum. At nisi ἡδ' ὡς legas, carebit praecedens comparatio altero suo membro, quo leonibus de cervo pugnantibus assimilantur Hercules et Cynus; neque enim, sequente οἱ δ', erit, ut recte quod v. 412 exstat ad priorem quoque comparisonem trahas. Equidem versus 402—404, si abessent, non desiderarem. Praeterquam enim, quod hîc affatim est comparisonum, prior illa, qua parte aliquid habet ab simili Homericæ Il. Π. 756 diversum, offensionem creat tum neglecto digammate in σφ' ἰαχή, tum, et magis etiam, quod dicuntur leonibus ἅμα γίνεσθαι ἰαχῆ et ἄραβος ὀδόντων, quod rei naturae repugnat, cum fiat alterum hianste, alterum presso ore.

v. 405 seq. et 412 exstant etiam apud Homerum Il. Π. 428 seqq., ad quem locum Heynius nostra haec ex interpolatione orta censet. Sed exstat versus 405 etiam Od. X. 302 in simili comparatione, quae sic videatur et in primis adamata fuisse Epicis et solemne fere apud eos initium habuisse.

αἰγυπιοὶ γαμφώνυχες, ἀγκυλοχεῖλαι, incertum unde, citat Etym. M. p. 11, 20; γαμφώνυχες idem p. 221, 11.

v. 406. κλάζοντε] Duo vultures, ut est fere par ita pugnantium.

v. 407. αἰγὸς ὄρεσσινόμου] Intelligitur ἀμφί, vel περί, ut saepe.

Versus 409 extrema cum principio sequentis citat Etym. M. p. 42, 32, sed non sine variatione; de qua dixi in notis contextui subiectis.

αὐτὸς δ' ἀπαλήσεται ἄλλῃ] *ipse autem (ἀπαλήσεται pro ἀπαλήσεται) aberraverit alio loco; Gallice et il sera égaré autre part.* Fera scilicet haud statim e vulnere conciderat, sed fuga se subduxerat in sylvam vel petram, nec sciebat venator, quorsum. Res hīc narrata et sequens illud de vulturibus (οἱ δ' ὀτραλέως ἐνόησαν) diligentem in poëta rerum harum observationem prodit.

v. 415. οὐδ' ἔρρηξεν χαλκόν] i. e. clypeum, hīc, ut apud Hom. Il. Γ. 348, Η. 259, Ρ. 44, nullo habito respectu materiae.

ἔρυτο δὲ δῶρα θεοῖο] Contulit opportune Clarkius Homericæ Il. Υ. 267 seqq.

v. 417. μεσσηγὺς κόρυθός τε κ. τ. λ.] Hercules Cycno vulnus intulit in cervice inter galeam et scutum infra mentum, itaque in anteriore colli parte. Simile vulnus ab Achille illatum Hectori. Vid. Il. X. 324 seqq. Conf. et Virgil. Aen. XI. 691 seqq., ibique Heyn. in Varr. Lectt.

v. 418. θεῶς iungendum cum seq. ἤλασε. Valet autem *statim atque nudatum vidit.*

v. 419. ἀπὸ δ' ἄμφω κέρσε τένοντε] Eadem phrasis est Il. K. 456, Ξ. 466; similis Il. N. 546: ἀπὸ δὲ φλέβα πᾶσαν ἔκερσεν. Dicuntur autem hīc τένοντε eximie duo illi cervicis nervi maiores, quibus circummaguntur colli vertebrae. Conf. Il. ll. cc. et Δ. 521, E. 307; Foësius in Ind. Hippocr. ad v. Hinc est τενοντώω *cervicem abscindo, iugulo.* Vid. Hesych. in τενοντώσεις, et ibi Interpp.

v. 420. μέγα γὰρ σθένος ἔμπεσε φωτός] Male Diaco-

num secutus Graevius verba haec ad Cycnum retulit cadentem, quando certe ineptum est γάρ; quod Graevius ut dissimularet, reddidit *magnum vero robur concidit viri*. Imo reddendum cum Basil. et ceteris hinc Interpretibus *magnum enim robur incidit viri*, in Cycnum scil. Poëta hoc vult: non mirum, si hasta ambo nervos prorsus abscidit. Namque incidebat in hos ea vi, qua iaculatus eam erat magno robore praeditus Hercules.

v. 421. ἤριπε δ', ὡς ὅτε τις δρῦς ἤριπεν] Exstant eadem Il. N. 389, Π. 482. Comparatio autem similis exstat etiam Il. N. 178 seqq., Ξ. 414 seqq. Praeclare exornavit eam Catullus LXIV. 105 seqq.

v. 421 seq. ἢ ὅτε πέτρῃ Ἡλίβατος κ. τ. λ.] Gravissimus sane ille casus, quando excelsae rupis, πέτρης ἡλιβάτου, cacumen fulmine percussum deiicitur. Conf. infra v. 437 seqq.

v. 423. ἀμφὶ δέ οἱ κ. τ. λ.] Leguntur haec etiam Il. N. 181, Ξ. 420.

v. 424. τὸν μὲν ἔπειτ' εἶασε Διὸς ταλ. υἱός] Memor mandati Minervae supra v. 330 seqq. Ταλακάρδιος apud Homerum non exstat. Ab Hesychio exponitur τλητικός, ὑπομονητικός κατὰ τὴν καρδίαν.

vv. 426 seqq. λέων ὡς σώματι κύρσας κ. τ. λ.] Comparavit Heynius cum Homericis Il. Υ. 165 seqq., et frequens est apud omnis aevi poëtas comparatio haec heroum cum leonibus, sed suo apud unumquemque modo, ut sunt hinc nonnulla ab Homericis diversa.

Dicitur hic σῶμα corpus vivum, ut arguit infra v. 428.

Frequentius autem dicitur de corpore interfectae bestiae, ut ex. gr. II. Γ. 23, Σ. 161.

σώματι κύρσας hīc, ut ἄρματι κύρσας II. Ψ. 428.

v. 427. ἐνδυκέως] Legitur hoc adverbium etiam apud Homerum II. Ψ. 90, ubi ab Eustathio p. 1289, 31 exponitur ἐπιμελῶς i. e. *accurate, diligenter*. Vertunt etiam hīc *accurate*. Sed magis est *toto animo in rem intento*, sive, ut Etymologi exponunt, μετ' ἐπιστροφῆς. Derivatam quippe ἐνδυκέως ab ἐνδέδυκα, et ἐνδυκέως ποιεῖν τι proprie dicitur, qui animi intentione quasi penetrat in rem, quam agit. Conf. Od. Ξ. 109.

v. 428. μελίφρονα θυμὸν] Virgilio G. III. 495 *dulces animas* comparavit Heyn. ad illum locum.

v. 429. ἐμ μένεος δ' ἄρα τοῦγε κ. τ. λ.] Construe ἦτορ δ' ἄρα τοῦγε ἐμπίπλονται μένεος. Sic Hom. II. A. 103: μένεος δὲ μέγα φρένες ἀμφὶ μέλαινα Πίμπλαντ'.

v. 430. γλαυκίῳν δ' ὄσσοις δεινὸν dictum pro βλέπων δ' ὄσσοις γλαυκοῖς δεινόν. Sunt enim tales oculi maxime vividī, et in leone quidem, cum irascitur, minaces. Homerus etiam II. Γ. 172 de leone: γλαυκίῳν δ' ἰθὺς φέρεται μένει, quem locum citans Apollonius in Lex. v. γλαυκῳπίς, explicat οἷον πυρῶδες βλέπει. Dictus hoc significato *leo caesius* Catullo XLV. 6: *Solus in Libya Indiave tosta Caesio veniam obviam leoni*. Ad quae vide non immemorem huius in Sento loci Vulpium.

v. 431. οὐρῆ μαστιῳν] Homerus in simili comparatione II. Γ. 170 seq. οὐρῆ μαστίεται. Ἀ μᾶστις facta μαστίῳ (unde infra v. 466 μαστιέτην) et productior forma

μαστιάω. De re hîc significata Plinius H. N. VIII. 16: *Leonum, inquit, animi index cauda. Immota, ergo placidus, clemens blandientique similis, quod rarum est; crebrior enim iracundia. Eius in principio terra verberatur, incremento terga ceu quodam incitamento flagellantur.* Conf. Hom. l. c.; Lucanus I. 208, ibique Scholia. Οὐρὰ haec proprie ἀλκαία dicebatur, διὰ τὸ εἰς ἀλκὴν αὐτὸν τρέπειν. Vid. Etym. M. p. 66, 5. Addit Etym. Gnd. 36, 13: ἔχει γὰρ ἐν τῇ οὐρᾷ κέντρον, ἀφ' οὗ παροξύνεται, καθ' ὃ φησιν Ἐπαφρόδιτος ἐν Ἑπομνήσει (corr. Ἑπομνήματι) Ἀσπίδος Ἡσιόδου.

ποσσὶ γλάφει] *pedibus fodit terram*, ut solent animalia in ira. Apud Homerum non hoc verbum, sed compositum διαγλάφειν exstat Od. Δ. 438. Conf. Hesychius v. διαγλάψας. Cognata γλάφειν et γλύφειν communem etiam habent cavandi significationem. Hinc γλαφυρὸς proprie est *cavus, cavatus*. Th. 297: σπηῖ ἐνὶ γλαφυρῷ, *spelunca in cava*.

Mirum Wolfio et Rankio visum, quod hîc accus. deest. Mihi videtur ille hîc quidem facillime posse intelligi. Quid enim, quaeso, leo pedibus fodiat, nisi terram? Num ad accusativum, Ἔργ. v. 485 post ἀρόσεις omissum, quis offendet?

v. 435. ἀχνύμενος κῆρ] *moestus ob interitum filii*. Conf. infra v. 454.

vv. 436—441 comparatur Mars, in Herculem cum clamore irruens ab eoque repulsus, cum saxo, quod de montis vertice volutum cum fragore deferitur in collem ibique sistitur.

v. 437. ἀπὸ μεγάλου-πρηῶνος] Πρώων, πρών, πρεῶν et πρηῶν dicitur prominens montis vertex. Vid. Hom. Il. Θ.

553; Aeschyl. in Persis 131; Suidas v. *πρεών*, quaeque notavit Rittershus. ad Oppiani Cyneg. III. 315.

v. 439. *πάγος δέ οἱ ἀντεβόλησεν*] Citat Zonaras p. 288, sed per *μνημονικὸν ἀμάρτημα* ut Homeri.

A *πάγω*, *figo*, dicitur *πάγος*, *collis*, aliquo loco quasi fixus. Conf. Hom. Od. E. 405. 'Talis Athenis erat "Αρειος πάγος.

v. 440. *ἔνθα μιν ἴσχει*] sc. *οὔτος ὁ πάγος, ᾧ συνενείκεται*. Sic est "Εργ. 515: *καί τε διὰ ῥινοῦ βροῶς ἔρχεται οὐδέ μιν ἴσχει*, sc. *ὁ ῥινός*. Quo loco autem petra in collem impingit, *τῷ δὴ συνενείκεται, ἔνθα, ibi*, sistit eam collis.

v. 441. *βρισάρματος*] *currum gravans sub pondere*, quippe Deus. Conf. Homerus de Minerva II. E. 835 seq.; H. Hom. in Bacch. 18. Vide hoc Deo datum epitheton etiam H. Hom. in Martem v. 1.

v. 442. *ὁ δ' ἐμμαπέως ὑπέδεκτο*] A *μάπω*, unde *μαπέω* (vid. supra v. 304), verbale est *μαπής*, hinc *ἐμμαπής*, *ἐμμαπέως*, *raptim*, *rapide*, *cupide*, ut bene explicat Guietus. Ridicula veterum quorundam ratio, dictum opinantium pro *ἀμεπέως*, ut significet *ἅμα τῷ εἰπεῖν*. Vid. Etym. M. p. 335 pr.; Hesych. in v.; Schol. Ven. B. ad II. E. 836, ubi V.: *συντόμως παρὰ τὸ μάρψαι*.

v. 444. *ἀντίη ἦλθεν Ἄρηος*] Adhuc curru, ut videtur, vecta, cum dicatur infra v. 455 manum de illo extendisse. *ἔρεμνήν αἰγίδα* dixit etiam Homerus II. Δ. 167, quod *nigra ntem aegida* reddidit Virgil. Aen. VIII. 353, ubi vide Interpp.

v. 445. *δεινὰ δ' ὑπόδρα ἰδοῦσ'*] *Horrendum in modum*

torve intuens. Similiter Il. O. 13: δεινὰ δ' ὑπόδρα ἰδὼν
'Ἡρην πρὸς μῦθον ἔειπεν.

v. 448 Ἡρακλέα notandum, cum sit Epicis magis proprium Ἡρακλήα. Fuitne κτείναντ' Ἡρακλήα? Sed est infra quoque v. 458 Ἡρακλέα trisyllabum. Conf. et H. Hom. in Herc. v. 1.

v. 451. Φλογὶ εἴκελα] *flammae instar coruscantia.* Conf. supra dicta v. 322.

v. 456. ὀρεξαμένη] sc. χειρὶ, quod additur Th. 178. Pallas igitur manu extensa hastam Martis, quae in Herculis corpus ferebatur, ita declinare fecit, ut in eius scutum impingeret. Similia Minervae facta in salutem heroum, quibus favebat, referuntur Il. Δ. 129 seqq., E. 853 seqq.

v. 460 spurium habuit Guietus; male, si quid video. Versum enim 334 si inspicias, apparebit nunc perfectum fuisse, quod fore praedixerat Minerva.

v. 461 seq. Suspecta ob σάκος priore longa et constructionem δούρατι νωμήσας, verba διὰ δὲ-νωμήσας delenda censuit Guietus, uncinis includere Heinr., Gaisf., Dind. Sed poëta σαρκὸς dederat, nec constructio offensionem creabit, si δούρατι iungas cum ἄραξε, non cum νωμήσας, quod accusativum regit. Vid. Hom. Il. Γ. 218, E. 594, H. 238. Ineptissime autem haec Latine ab Interpretibus reddita *hasta perrumpens vel dividens*, cum sit νωμᾶν idem quod σκοπεῖν (vid. Wessel. ad Herod. IV. 128) et huius loci haec sententia: Hercules, directa in Martis femur, quod indefensum observaverat, hasta, multum inde carnis avulsit.

v. 463. Φόβος καὶ Δεῖμος] Martis comites et aurigae. Conf. supra v. 195 et Hom. Il. A. 37.

v. 466. μαστιέτην] Habet etiam Hom. Il. P. 622 μαστιε, Il. Υ. 171 μαστίεται, a μαστίω, pro quo postea magis usurpatum μαστίζω. Conf. dicta ad v. 431.

v. 469. πόλιν Τριχίνας] Pro Τριχίνα. Sic apud Aristoph. in Equit. 806: πόλις Ἄργους pro Ἄργος. Plura dabit Brunck. ad Apollon. Rh. IV. 269.

v. 474 seq. ab recentiore poeta additos e v. 380 seq. censet Goettlingius, quem offendit post λαὸς ἀπείρων languens πολλὰς δ' ἠγείρετο λαός. Sed declaratum poeta voluit, unde factum sit, ut congregarentur adeo multi. Datum scilicet hoc honori Ceycis (v. 476), non ipsius mortui, qui violentus erga homines, impius erga Deos fuerat.

Ἄνθη in v. 474 eadem urbs est, quae supra dicta Ἄνθεια. Sic promiscue dicuntur Πηνελόπη et Πηνελόπεια.

v. 475 seq. λαός, τιμῶντες Κήρυκα.] Simile hoc Diodori Siculi VI. 4: ὁ δῆμος αὐτός περιττότερον τῶν ἄλλων ἐτίμησάν τὸν θεόν, ad quae vide Wesselingium.

v. 477. τοῦ δὲ τάφου καὶ σῆμ' αἰδὲς ποίησεν Ἄναυρος] Citat Grammaticus in Cramerii Anecd. Oxon. T. I. p. 65, 26. Dicitur σῆμα sepulcro superpositum monumentum, ex quo cognoscebatur, quis ibi sepulcro esset conditus. Sic apud Homerum memoratur Ἴλου σῆμα Il. K. 415, A. 166, 371. Conf. etiam H. 89. Erat autem σῆμα tumulus, τύμβος, terra super mortui sepulcrum, τάφου, aggesta factus, unde passim dicitur σῆμα χέειν. Vid. Il. H. 86, Ψ. 45, 256 seq. Ei tumulo fere superimponebatur vel lapis aut la-

pidum congeries, vel columna, vel aliud quid. Vid. Il. A. 371 seq., Π. 458, P. 434 seq., Ψ. 329, 331; Od. A. 76 seq.

αἰδὲς ποίησεν Ἀναυρος] Thessaliae fluvius, notus etiam ex Iasonis historia. Vid. Apollon. Rh. I. 9. Sed eundem et Euripides memorat in Herc. Fur. v. 387 ed. Matth., coniunctim ibi cum mentione caesi ab Hercule Cycni.

v. 478. ὄμβρω χειμερίῳ πλήθων] Sic χειμερίοιο ῥέεθρα Ἀναύρου memorantur ab Apollon. Rh. l. c.

τὼς γάρ μιν Ἀπόλλων κ. τ. λ.] Apollini, ut maiori Deo, ius erat in minorem.

v. 480. βίη σύλασκε] Apud Euripidem l. c. v. 388 Cycnum ξενοδαίικταν, hospitem interfectorem, dici videas, cum hîc tantum vi spoliasset eos dicatur. Sed ab huius carminis narratione abit etiam Euripides eo, quod sagittis Herculis interfectum Cycnum tradit. Ceterum peracta quoquo modo Cycni caedes non diu Delphos petentibus tutum iter praebuit. Paulo post enim *templa profanus Invia cum Phlegyis Delphica Phorbas* fecit, quo coactus Ceyx ad Apollinis Clarii se oraculum conferre, naufragio periit. Vid. Ovid. XI. Met. 410 seqq.

CORRIGENDA.

IN CONTEXTU v. 322		pro <i>αἰγιόχοιο</i> leg. <i>αἰγιόχοιο</i>
v. 360		" <i>ἡμετέρου</i> " <i>ἡμετέρου</i>
In VV. LL. p. 7 col. 1 v. 9	"	<i>δὲ μὲν</i> " <i>δέ μὲν</i>
" - " - v. 10	"	Par. L. " Par. I.
" 16 " 2 v. 24	"	Flor. D. " Flor. F.
" 21 " 1 v. 17	"	<i>οὐδέτεροι</i> " <i>οὐδέτεροι,</i>
IN COMMENT. " 57 v. 20	"	<i>divitia</i> " <i>divitias</i>

PA
4009
S3
1854

Hesiodus
Scutum Herculis

PLEASE DO NOT REMOVE
CARDS OR SLIPS FROM THIS POCKET

UNIVERSITY OF TORONTO LIBRARY
